THE MADURA TAMIL SANGAM

C. Sri-Kanta,
Litt. D.

Sri-Vilas,
Rosmead Place,
Colombo.

28-8-1912.

செந்தமிழ்ச் செல்வராகிய பெருமைதரு ஸ்ரீ. ராகவையங்காரவர்களுக்கு விஞ்ஞாபனம்.

இவ்விடம் க்ஷேமம். அவ்விடம் க்ஷேமத்தை அடிக்கடி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

சில மாதங்களுக்குமுன் பத்திரிகைகளிற் பிரசுரஞ்செய்வித்திருந்தபடி, எனக்கு வந்த தொல்காப்பிய பொருளதிகார வியாசங்களைத் தக்க மத்தியஸ்தர்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கச் செய்ததில் தாங்கள் எழுதியதே முதன்மைபெற்று விளங்குவதாகத் தெரிந்தமையின், முன்பு பரிசு கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த ரூ. 200-ஐயும் இன்று மணியார்டர்மூலந் தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அதனை மிகவும் பெரிதாக மதித்து அங்கீகரித்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தங்களுடைய பாஷாஞானமும், ஆராய்ச்சி வன்மையும் மிகவும் மெச்சத்தக்கன. தாங்கள் இதுபோன்ற காரியங்களைச் செய்துகொண்டு நீடூழிகாலம் வாழ்ந்திருக்கும்படி எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்
அன்பன்,
கு. ஸ்ரீகாந்தன்

FOREWORD.

With pleasure I accept the duty of writing a few words of introduction to this *Essay on Tolkappiyam*, which was originally written at my request

The *Tolkappiyam* is so wealthy of content that a hundred commentators may annotate it, and leave it, as though untouched, to a hundred more That this antique work should have excited the interest and curiosity of the Tamil people, age after age, is not to be wondered at Its subject-matter is the history of the race itself, the life of ancient Tamilakam.

Pundit Sri. *M. Raghava Iyangar* has done his work well His book, like so many others from the same pen, has a rare combination of deep learning and felicitous phrasing.

"Good wine needs no bush," says the English proverb And even so with this rare essay. It justifies itself when tasted. My humble office is merely to say: "*Taste.*"

SRI VILAS,
ROSMEAD PLACE,
COLOMBO.
14th January, 1922.

(Sd.) C. SRI-KANTA.

உவமவியல் மெய்ப்பாட்டியல்களைப்பற்றி யான் எழுதியுள்ளவை, அவற்றிற் கூறப்படும் பொருட்டொகுதிகளைச் சுருக்கமாக உணரவிரும்புவோர்க்கு உதவியாகுமென்றே நம்புகிறேன். ஆனால், செய்யுளியல் நீண்டதோர் பகுதியாதலாலும் அதன் பேராசிரியருரையுள் எண்ணிறந்த விசேடங்களுண்மையாலும் அதன் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் இச்சிறுநூலுள் விளக்குதல் இயலாததாகும். ஆயினும், செய்யுளியலைப்பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிதற்குரிய பாகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மரபியலுட் பண்டைவழக்குகளைப்பற்றிய விசேடங்களிற் பெரும்பாலவும் காணக்கூடும்.

ஆசிரியரால் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறப்பட்ட சரித்திரக்கூறுகளையும், மக்களியல்புகளையும், பண்டைவழக்கவொழுக்கங்களையும் தெரிந்தவரை உரியவிடங்களில் விளக்கியிருக்கின்றேன். இதன் பொருட்டுத் தமிழ்நூல்களும் பிறநூல்களும் எத்துணையாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டன என்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் நன்குவிளங்கும்.

இவ்வியாசத்துட்கூறப்படும் பொருள்களை இட்டுநோக்கியுணர்தற்கு உதவியாகப் பொருட்குறிப்பு ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டது. முடிவிற் காட்டப்பட்ட பிழைகளை அவற்றின் திருத்தங்களுடன் படித்துக் கொள்ளும்படியும், காட்டப்படாத குற்றங்குறைகளைத் திருத்தியமைத்துக்கொள்ளும்படியும் நல்லறிஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வாராய்ச்சியை வேறு கவலையின்றி எளிதில் எழுதிமுடிப்பதற்குத் தக்க சௌகரியம் எனக்கு வாய்த்தது, இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானாதிபதிகளாய்விளங்கும் மாட்சிதங்கிய ஸ்ரீமத்-சேதுபதியரசரவர்கள் ஆதரவின்கீழ் யான் என் சொந்தவூரில் வசிக்கநேர்ந்தகாலத்தேயாதலால் இச்சிறுநூல் அடைந்த நன்மதிப்புக்கு அவ்வரசரவர்கள் அளித்த ஆதரவே சிறந்தகாரணம் என்பதை ஈண்டுப் பாராட்டவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன்.

இவ்வியாசத்தை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரங்களுள் ஒன்றாகப் பதிப்பிக்கும்படி அனுமதியளித்த ஷை சங்கத்தாருடைய அன்புடைமை, என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இந்நூலை அச்சிடுமுயற்சியில் எனக்குச் [illegible] அச்சுக்கு உரியவற்றையெல்லாம் என் விருப்பப்படி செய்துதவிய "செந்தமிழ்" உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். திரு. கி. இராமாநுஜ ஐயங்கார் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையேன்.

Dr. ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், என் விருப்பத்தின்படி சமீபத்தில் எழுதியனுப்பிய ஆங்கிலமுன்னுரையையும் (Foreword) முன்பக்கத்திற் பதிப்பித்துள்ளேன்.

"கடலைக்கண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்" என்று கம்பநாடர் கூறியவாறு, தொல்காப்பியக்கடலில் என் மனக்கண்ணுக்கெட்டியவை கண்ட ஒரு சிறுபகுதியையே இவ்வியாசத்துள் எழுதலாயினேன். இன்னும் காணுதற்குரிய பாகங்கள் எத்தனையோ உள்ளன. அவற்றை நல்லறிஞரே ஆராய்ந்து காண்டற்குரியர்.

இங்ஙனம்,

திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை
20-1-22.

மு. இராகவையங்கார்.
(Chief Pandit,
The Tamil Lexicon Committee.)

பொருளடக்கம்.

தொல்காப்பியப்பெருமை முதலிய வரலாறு	1
பொதுவிதிகள்	14
களவியல்	39
கற்பியல்	67
புறத்திணையியல்	92
மெய்ப்பாட்டியல்	125
உவமவியல்	129
செய்யுளியல்	134
மரபியல்	140

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

தொல்காப்பியத்தின் பெருமை.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே, மக்கட்சாதியாரால் வழங்கப் பெற்றுவரும் பாஷைகள் எண்ணிறந்தனவேனும், அவற்றுள்ளே பழமையும்பெருமையுமுடையவாய்ச் சீர்திருத்தம் பெற்றுவிளங்கும் மொழிகள் சிலவேயாம். அங்ஙனம் சீர்திருத்தம்பெற்ற பரதகண்டத்துப் பழம்பாஷைகளிலே வடமொழியாகிய ஆரியமும், தென்மொழியாகிய தமிழும் சிறந்தவையென்பது நல்லறிஞர் பல்லோரால் முன்னரே ஆராய்ந்து துணியப்பட்டது; ஆதலால் அதனை ஈண்டாராயப்புகுவது மிகையாகும். இனி அவ்விருமொழிகளுள் வடமொழியின் பழம்பெருமையை நிலைநாட்டுதற்கு அதன்பாலுள்ள வேதசாத்திரங்கள் எவ்வாறு சிறந்துவிளங்குவனவோ அவ்வாறே தென்மொழியின் பழம்பெருமையைக் குறித்தற்குரிய நூலொன்று பல்லாயிரவாண்டுகளாகத் தமிழ்மக்களாற் பூசிக்கப்பெற்றுவந்துள்ளது. அவ்வரிய பெரிய நூலாவது, தொல்காப்பியமே. இப்போது வழங்கும் நூல்களில் இதனினும் முற்பட்டதொன்று தமிழ்மொழியில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். இதன் ஆசிரியர் "ஆறைப் பெருமை யகத்திய னென்னும்—அருந் தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்-பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோ" ருட் சிறந்தவரும், பார்க்கவகுலத்தவரான சமதக்கினியின் புதல்வரும், திரணதூமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினருமாகிய தொல்காப்பியமுனிவர்.* இம்முனிவர்பெருமான், இடைச்சங்கமிருந்து நிலந்தருதிருவிற்

* 'தொல்காப்பியன்-பழமையான காப்பியக்குடியில் உள்ளோன்', என்பது உரை; காப்பியம என்பது பார்ப்பாரது பழைய குடிவகையுளொன்று என்பது "காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளர்ந்து" என்னும் [illegible] அடியானும் (80—83).விளங்கும். காப்பியம்=காவியம்; கவியாகிய சுக்கிரன் [illegible] என்பது பொருள். இவ்வழித்தோர் [illegible] மரபினராதலால், பார்க்கவர் எனவும் புலவர், பல்காப்பியனார், [illegible] காப்பியனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், முதலாய புலவர்களும் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible] யும், தமையனியார் அகத்தியனார் [illegible]
யும் ஆராய்ந்து இலக்கணநூலொன்று இயற்றினரென்பதும், இயற்றிய தனை முற்கூறிய பாண்டியனது அவைக்களத்தே அதங்கோட்டாசா ரென்ற நல்லிசைப்புலவர் கேட்ப அரங்கேற்றினர் என்பதும், பிறவும், இ முனிவர்க்கு ஒரு சாலைமாணாக்கரான பனம்பாரனார் கூறிய பாயிரச்செ யுளால் அறியப்படுகின்றன. இடைச்சங்கநாள் தொடங்கி நல்லறிஞர் கெல்லாம் பெரும்பிரமாணமாக விளங்கும் இலக்கணநூல் இத்தொல்கா ப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இதன் முதனூலாகிய அகத்தியம், இடைச்சங் காலம்வரை வழங்கியதாகத் தெரியவரினும், கடைச்சங்கநாளிலே அத வழக்கு வீழ்வதாயிற்று. இப்போதோ, அந்நூலிற் சிலசூத்திரங்கள் அ ங்கு உரைகாரர்களால் ஆளப்படுதல் தவிர வேறு காணப்படவில் இவ்வாறு "வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத் — தாங்காநல் லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென" அருந்தவமுனிவரான அகத்தியனா ஆக்கப்பட்ட முதனூலானது முற்றும் வழக்கொழிந்ததற்கு நச்சினா ர்க்கினியர் வேறு கதைக்காரணங் கூறுவரேனும், அதன் வழிநூலா த் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தின் அருமை பெருமைகளே அம்முத லின்வீழ்ச்சிக்கு முக்கியகாரணமென்று சொல்லலாம். இத்தொல் பியம் தோன்றியகாலந்தொட்டு அது விதிக்கின்ற ஆணைப்படி நடப்ப யே முன்னோரும் பின்னோருமாகிய தமிழ்மக்களெல்லாம் தமக்குரிய ெ ரவமாகக் கொண்டொழுகினர். "கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட் தோரின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன் — ஆணையின் தமிழ்றிந் தோ ருக் கடனே" எனப் பல்காப்பியனார் என்னும் பழம்புலவர் கூறுத் காண்க (தொல். பக்-௪0௬). இடைச்சங்கத்தில் இதனுடன் உ நூல்களெல்லாம் ஏறக்குறைய இறந்தொழியவும் இந்நூன்ம இன்றுவரை நின்றுநிலவுவது தமிழ்நாட்டார்செய்த தவப்பயனே

தொல்காப்பிய வகுப்பு.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தொல்காப்பியமானது, தருமம் [illegible] திகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என பெரும்பகுதியுடையதாய், அவ் வெழுத்துச்

[illegible] (குறள்-14) என்ற புலவர் [illegible]

[illegible]

பொருளின் இலக்கணங்களை விரித்துச் செல்வதாம். எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்ந்து, அச் சொற்றொடர் கருவியாகப் பொருளை அறிதல் வேண்டுதலால், அம்முறையில் வைத்துத் தொல்காப்பியம் அவற்றைக் கூறுவதாயிற்று. எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்த மாணாக்கன் பொருளதிகாரங் கற்பது இன்றியமையாததாக முன்னோர் கருதினரென்பது, "எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே; பொருளதிகாரம் பெறேமே எனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" என்று களவியலுரை* நுதலிப்புகுதலால் விளங்கும். தொல்காப்பியத்தின் பகுப்பாகிய மூன்றதிகாரங்களும் தனித்தனி ஒன்பதியல்கள் உடையனவாக ஆசிரியரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், பொருளதிகாரத்து அமைந்துள்ள இயல்களையும் சூத்திரத்தொகையையும் பற்றிய இரண்டு பழைய வெண்பாக்கள்† அடியில் வருமாறு:—

"ஈட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலும்—மீட்டும்
பொருளியல்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுள்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு"

"பூமலர்மென் கூந்தால்! பொருளியலின் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றிருபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
ஆயிரத்தின் மேலு மறுநூற் றறுபதென
பாயிரந்தொல் காப்பியங்கற் பார்"

இவற்றால் பொருளதிகாரவியல்கள் ஒன்பதென்பதும், சூத்திரங்கள் ௬௨௫-என்பதும், தொல்காப்பியமுழுமைக்குமுரிய சூத்திரத்தொகை ௧௬௬௰-என்பதும் விளங்குவனவாம். இப்போது பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தொகை ௬௬௬ ஆக உள்ளது. இஃது ஒரு சூத்திரத்தை இரண்டாகக்கொண்டு உரைகாரர் பொருள்கூறியதனாற் போந்ததாம். இவ்வொன்பதியல்களில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்ற நான்கும் அகப்பொருளையும், புறத்திணையியல் புறப்பொருளையும், ஏனையியல்கள், முறையே மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபுகளையும் விளக்குவன.

---

* களவியல் - இறையனாரகப்பொருள். (தொல். பக். [illegible])

† செந்தமிழ். தொகுதி-௩. பக். [illegible]

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

உரைகளும் வழிநூல்களும்

இத்தொல்காப்பியம் பழைய உலகவழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் இலக்கணமுறையால் விளக்குவதாதலால், அவற்றைத் தெரிதற்கு முன்னோர் இயற்றிய உரைகள் பேருதவியாவன. இவ்வுரைகளின் உதவி இல்லையேல், பெரும்பாகமும் இருண்டுகிடக்கும தொல்காப்பியக்கடலிலுள்ள அரும்பெறன் மணிகளின் தன்மைகள் நம்மால அளந்தறிய முடியாவாம. அதனால் அவ்வுரைகாரர் கூற்றுக்கள மூலத்தோடொத்த பெருமையுடையனவாக மதிக்கற்பாலன. தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதியவருள, இளம்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்ற நால்வரும் சிறந்தோராவர். இவருள, நச்சினார்க்கினியரியற்றிய உரையே பொருளதிகாரத்துக்கு இப்போது கிடைத்திருப்பது.* ஆயின அச்சேறிய பொருளதிகாரப்பதிப்பிலே செய்யுளியலுக்குள்ள பகுதி, நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரியற்றியதெனபது, "செந்தமிழ் வாயிலாக முன்னரே பிரசித்தமானது.† இதுபோலவே அவ்வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட மெய்ப்பாடு, உவமம், மரபியலகளின உரைப்பகுதிகளும், நச்சினார்க்கினியரெழுதியன வல்லவெனபதற்குப பல காரணங்கள கூறுவர்.‡ ஆராய்ச்சியில் எவருரையாகமுடியினும், அவ்வுரைகள பழமையும பெருமையும உடையன வாகவே காணப்படுதலால், அவற்றினுதவிகொண்டு தொல்காப்பியத்திற் கண்ட அருமபொருளகளைத தெரிந்துகொள்ளத் தடையில்லையாம். அன்றியும், இப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட அகம், புறம, மெய்ப்பாடு, உவமம, யாப்பு, மரபு என்பவற்றின் கருத்துக்களைத் தெளிதற்குத் தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னரெழுந்த இறையனார்களவியல், நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருள, புறப்பொருளவெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம, வீரசோழியம, முதலிய உரையுடனகூடிய இலக்கணநூலகளும், சங்கச்

---

* பொருளதிகாரத்துக்கு, உரையாசிரியராகிய இளமபூரணவடிகள் எழுதிய உரையுள அகத்திணையியல, புறத்திணையியற்பகுதிகள இப்போது அச்சாகி வெளியேறியுள்ளன. அவ்வுரையுட்கண்ட விசேடங்களை ஆண்டாண்டுக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டியுளேம.

† இவ்விஷயம், சேதுஸமஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்காரவர்களால முதனமுதல் ஆராய்ந்தறியப்பட்டு, அவர்களால, செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் 2ம தொகுதி 11ம பகுதியில வெளியிடப்பட்டது. இப்போது நச்சினார்க்கினியரது செய்யுளியலுரை முழுதும தனிபபுத்தகமாக அவர்களால் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

‡ செந்தமிழ். தொகுதி-2. பகுதி-கக.

செய்யுள்களும் பிறவும் தக்க கருவிகளாக உள்ளன. ஆதலால் இவ்வாராய்ச்சிக்கு இந்நூல்களும் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படுமென்க. இனி நூலுட் கூறப்படும் விஷயங்களுட் புகுவோம்.

பொருளதிகாரம்.

'பொருளதிகாரமென்பது பொருளினது இலக்கணத்தை உணர்த்தும் அதிகாரம் என விரியும். [அதிகாரம்-முறைமை] பொருளாவன-அகப்பொருளும் புறப்பொருளுமாம். அன்றி, அகத்திணையில் இன்பத்தையும், புறத்திணையில் அறம் பொருள் வீடுகளையும் ஆசிரியர் கூறுதலின் உறுதிப்பொருள் நான்கையும் இவ்வதிகாரம் உணர்த்துவதென்று கொள்ளவும் படும். (பக்-க.)

இனி, மேற்கூறிய பொருள்களையே கூறவந்த ஆசிரியர் மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றையும் சேர்த்துப் பொருளதிகாரத்துக் கூறியதென்னை? என்ற கேள்வி நிகழ்வதுண்டு. இதற்கு விடை:— தொல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்துஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும், உலகவழக்கிற்கும் உரியவற்றைக் கலந்து கூறிப் பொருளதிகாரத்திற் பெரும்பான்மை உலகவழக்குக்கு வேண்டுவனவே கூறத் தொடங்கினர்: தொடங்கினவர் அவ்வுலகவழக்கை உணர்த்துவதற்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுதலுடைய மெய்ப்பாடு உவமங்களையும், அவ்வழக்குப்பற்றிப் பாடுதற்குரிய செய்யுளிலக்கணங்களையும், உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபுகளையும் பொருளியல்களோடு சேர்த்துக் கூறுவாராயினர் என்க. (செய்யுள் மரபியல்களின் அவதாரிகை பார்க்க.)

அகமும் புறமும்

இனி, ஆசிரியர் தாம் கூறப்புகுந்த பொருட்டொகுதியைத் தமிழ்மக்கள் முறைப்படி அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டுபகுதியாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கேற்ப இயல்களை வகுத்துக்கூறுவர். அவற்றுள், அகத்திணை என்பது, அகவொழுக்கம்; அஃதாவது ஒத்த அன்பொடு ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த இன்பம், அக்கூட்டத்தின்பின் இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப

* "தமிழின் றுறைவாய் நுழைந்தனையோ" என்னும் திருக்கோவையுடையின் (20) விசேடவுரையிற் பேராசிரியர் 'தமிழின் றுறைகளாவன, அகமும் புறமுமாகிய பொருட்கூறு." என்றெழுதுதல் காண்க. 'நூன் முறையாயின் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பாகுபாடுபெறுமென்பர் பரிமேலழகர். (குறள்-காமத்துப்பால். அவதா.)

மேலையதாம் புறத்திணை என்பது புறவொழுக்கம்; அஃது ஒத்த அன்புடைய தலைவன், தலைவி இவரானன்றி, எல்லாராலும் ஆய்ந்துணரப்படுவதும், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதுமாம். இவற்றுள், இன்பப்பகுதியான அகத்திணையானது களவு கற்பு என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு இப்பொருளதிகாரத்தே பல இயல்களால் விரிக்கப்படுகின்றது.

அகப்பொருளின் வரலாறு

இவற்றுட் களவென்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் அந்தரங்கத்திற் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம்பற்றித் தமிழ்நூல்கள் கூறும் வரலாற்றை முதலிற் சுருக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பின்வருஞ் செய்திகளையறிவதற்குப் பெரிதும் உபகாரமாகும். அவ்வரலாறாவது:—உருவுந் திருவும் அறிவுங் குலமுமுதலியவற்றில் ஒப்புயர்வற்று விளங்குந் தலைவனொருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு மலைச்சாரலொன்றன்பக்கத்தே தனியனாய் வந்தானாக—ஆங்குத் தினைப்புனங்காத்தற்குத் தன் தோழியரோடு விளையாடுபவளும், உரு, திரு முதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றவளுமாகிய மலைவாணர்மகளொருத்தி விளையாட்டிலிருப்பாற் றோழியர் தனித்தனி பிரிந்த நிலையிலே, தானுந் தனியளாய் அத்தலைவன்முன்பு எதிர்ப்பட்டனள். எதிர்ப்பட, இருவரும் ஊழ்வியத்தால் உள்ளங்கலந்து அவ்விடத்தே கூடிமகிழ்ந்து, பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றாது ஒருவாறு ஆற்றுவித்துக்கொண்டு தத்த மிடநோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் காதலுற்ற தலைவியைத் திரும்பக்காணுமவாவினாற் றூண்டப்பட்டு, முன்னாட்கூடிய இடத்தை நாடிச்செல்ல, அங்ஙனமே அன்புதூண்ட ஆங்குவந்தெதிர்ந்த தலைவியைத் தலைவன் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலால் முன்போற் கலந்தான். இவ்விதம் மூன்று முறை கூடும்போது தன் பாங்கனாலே, தலைவியிருப்பிடமறிந்துசென்று அவளைச்சேர்வன். இனித் தோழியால் எப்பொழுதுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தலைவியை இங்ஙனமே பலகாலுந் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல் அருமையாயிருத்தல்பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி அநுபவிக்கக் கருதியவனாய், அதற்குத் தக்க துணையாவாள் அவள் காதற்றோழியே என்பதை அறிந்துகொண்டு அவளுழைச்சென்று, குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தன் குறைகூறிவேண்ட, அவள் பலபடியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து, பின் 'இனி நாமும் இதற்கு

உடம்படலே நலம் என்று அவ்விருவரையும் கூட்டுதற்கு முயல்வள். இங்ஙனம் தோழியாற் பலமுறை தலைவன் கூடிவருமிடையில், தலைவியாற் காக்கப்பட்டுவரும் தினைப்புனமுற்றிக் கதிர்கொய்தலேனும் பிறகாரணமேனும் நிகழ்ந்த தலைவிக்கு அக்காவல் நீங்கி மனையகத்தே தங்கும்படியாதலும், அக்காலத்து இரவில், தோழி அவ்விருவரையுங் கூட்டுமுயலுவள். இங்ஙனம் நிகழும் களவொழுக்கம் முதலிற் சிறுகச் சிலர்பலர்க்குத் தெரியவந்து நாளடைவில ஊரிற் பரவலாய் எழும்ப, அதுகாரணத்தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்துவர். அதனால் தலைமகனைக் காணப்பெறாத ஆற்றாமை தலைவிமாட்டுப் பெருகுதல்கண்டு, தோழி, இனிக் கற்புநெறிப்படாஅ இவள் இறந்துபடவுங்கூடுமென்று கருதி இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுங் காணாதநிலையில், அவள் தலைவனையடைந்து 'இனி நீர் இவளை உடன்கொண்டுசென்று மணந்துகொளவதேகாரியம்' என்றுகூறி, ஒருவரும் அறியாவகைத் தலைவியை வெளியேற்றித் தலைமகனபாற் சேர்ப்பிக்க, அவன் அவளை உடனழைத்துக்கொண்டு, தனனூர்நோக்கிச் செல்வன்; செல்லுமிடையில், தலைவியின்சுற்றத்தார் அக் களவறிந்துவந்து தலைவனை மேற்செல்லாவாறு தடுத்தும், அவள் தனகாதலமுழுதும் தலைவனபாற்சார்த்திநிற்பது கண்டு 'இவள் கற்புநெறிப்பட்டாள்' என்று அறிந்துகொண்டு அவ்விருவர்க்குந் தீங்குசெய்யாது திருமபிப்போவர்; போகத் தலைவனுடன் மகிழ்ந்துசென்று தலைவி அவனூரடைந்து வாழ்வளென உணர்க.

கற்பாவது இங்ஙனம் உடன்கொண்டுபோய தலைவன் தன்னூரிலேனும், தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்துவேண்ட அவளூரிலேனும் விதிமுறைப்படி அவளை மணம்புரிந்து இல்லறநடாத்தலும், பின் உலகின் நிலையின்மையை யுணர்ந்து வீடுபேறு முயறலுமாம்.

அகப்பொருள்பற்றிய இருவகைவழக்குகள

இவற்றால், வேறுசில வேறுபாடுகளுமுண்டேனும், மேற்குறித்தவாலாறே களவுகற்புக்களின்சுருக்கம் என்பது தெரியலாம். ஆகவே, இவ்விரண்டுபகுதிகளும் தமிழ்நாட்டாரது அநாதியானவாழ்க்கைமுறையில், விவாகத்துக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழும் இரண்டு முக்கியநிலைகளைப்பற்றியன என்பது அறியப்படும். இவ்விருநிலைகளும் தமிழ்மக்கள் தொன்றுதொட்டொழுகிவரு உலகியல்களாய்ப், பின்னரே புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாட்டப்பெற்றும்,

[illegible] கற்பிக்கப்பட்டிடும் செய்யுள்வழக்கடைந்தன என உணர்க. [illegible], "உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்—வழக்கு வழிப்படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே" "நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என ஆசிரியரே குறிப்பித்தலால் அறியத்தக்கது., நச்சினார்க்கினியரும், "இஃது இல்லதெனப்படாது உலகியலேயாம்; உலகியலினறேல், 'ஆகாயப்பூ நாறிற்று' என்றுழி அது சூடக்கருதுவாருமின்றி மயங்கிக்கூறினான் என்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும இழிததிடப்படும்" .(பக்-௫, ௬,) என்றெழுதினார். இவ்வாறு, இக் களவு கற்புக்கள் ஒருசார் மக்களின் வழக்கததோடு சமபந்தப்படாத வெறுங் கற்பனைகளேயாயின், அவற்றின் பல்வேறு விகற்பங்களைச செய்யுளவழக்கோடும உலகியல்களோடும் பொருந்தவைதது இதது‌ணையளவாகப பழையநூல்கள் எடுத்தோதா என்பது திண்ணமெனக. எனவே, பொருளதிகாரத்துக்கண்ட அகப பொருள்பற்றிய செய்யுளவழக்கெல்லாம பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண் டொழுகிய ஒருவகை உலகவழக்கினின்றே உற்பத்தியாகிவிரிந்ததென் பது போதரும்.

உலகவழக்கம் இனி அவ்வுலகவழக்கம் ஆதியில் எவ்வாறு அமைந்திருந்த தென்பதை முதலில் நோக்குவோம். மேற்கூறிய அகப் பொருட் சுருக்கத்தை யாராயுமிடத்து—இல்வாழ்க்கை யடைவதற்கு முன் ஒருவன் ஒருத்தியை மறைவிற்கண்டு, தன்பாலுள்ள அன்பை அவட்கு வெளியிட்டுக் கூடி ஒழுகுதலும், அக்கூட்டம் வெளிப் பட்டபின் பெண்ணின் பெற்றோர் அதற்கிணங்குதலும் இணங்காராயின் அவரறியாமல் அப்பெண்ணைக் கரந்தழைத்துச் சென்று தனக்குரிய மனை யாளாகக்கொண்டு வாழ்தலும் போன்றமுறை இந்நாட்டில் வழங்கிவந்தமை அறியப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ்மக்களது பண்டையொழுக்கமானது ஒருவர்க்கொருவர் மனமொத்துக்கூடும் வேதத்துக்கண்ட காந்தருவமணம் போன்றதென்று சொல்லலாம். ஆனால், களவுக்கூட்டத்தின்பின்னர், ஒருவன் ஒருத்தியை அவள் சுற்றமறியாவகை உடன்கொண்டுபோத லும் பழையவழக்கில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. எனினும் தலைவியின் சம்மதம்பெற்றே அவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதாகச் செய்யுள் வழக்கம் மிகுந்துகாணப்படுதலால், இவ்வொழுக்கத்தை ஒருதலைக் காமமாகிய இராக்கதமுறைப்படுத்தாது ஒத்த அன்புபற்றிய காந்தருவ

முறையாகவே கொண்டனர் முன்னையோர். இங்ஙனம், செய்யுள்வழக்கிலே பழைய தமிழ் மணமுறையை எவ்வளவு சுத்தமுடையதாக முன்னோர் கூறியிருப்பினும், உலகவழக்கானது அச்செய்யுள்வழக்கினும் சிறிது வேறுபட வழங்கியிருத்தல் கூடியதேயாம்; அஃதாவது தலைவியின் உடம்பாடுபெற்றன்றிப் பெற்றோரும் அவள் சுற்றமும் அறியாமல் ஒருவன் ஒருத்தியைக் கொண்டுசெல்வது முதலியனவாம். தலைவியின் உடம்பாடின்றி அவளை வலிந்து கொள்ளுதும் முறைபுகழ்ந்து வந்ததென்பதைத் தொல்காப்பியனார், "மகட்பாற்காஞ்சி" என்ற புறத்துறையால் வெளிப்படக் கூறியதோடு, "பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தானுங் குறிப்பிட்டனர். பிற்கூறிய சூத்திரத்தின் கருத்தாவது:— உலகியலாகிய பழைய களவுமணத்தில்* "பொய்யும் வழுவும் மிகுந்து தோன்றியதனால் அக்குற்றங்கள் நீங்கக் கற்புமுறையை ரிஷிகள் தமிழ்மக்கட்கு விதிக்கலாயினர்" என்பதாம். பழைய உலகியன்மணத்துத் தோன்றிய குற்றங்கள் என்றது-ஒருத்தியின் சம்மதம்பெறாது அவளை யாரும் கூடியொழுகாது நினைத்தவன் நினைத்தபடி ஒருத்தியை வலிந்துகொள்வது முதலியன வாதல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ்நாட்டில், காந்தருவம்போன்ற ஒழுங்கான களவுமுறையன்றி, ஒழுங்கற்ற களவுமுறையாகிய இராக்கதம் போன்றனவும் முற்காலத்து வழங்கலாயின என்பது உய்த்துணரத்தக்கதாம். "மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாளை - வெளவிக் கொள்ளு மறனெனக் காண்டனறு" என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியடிகளும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தல் காணலாம் (கூஉ). இவ்வாறு ஒழுங்கற்ற மணமுறைகளை விலக்கி ஒத்த அன்புபற்றிய காந்தருவத்தையும், அதன்பின்னர்க் கற்பியலையும் ஆரியமேலோர் தமிழ்நாட்டார்க்கு நன்கு விதித்துப்போந்தனரெனவும், இங்ஙனம் விதிக்கப்பட்ட களவுங் கற்புமே தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்டன எனவும் உணர்ந்துகொள்க. †

---

* இம்மணம் "தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" வழக்காகிய ஒழுக்கத்தையே பெரும்பான்மை குறிக்குமென உணர்க.

† இராக்கதமணமானது தமிழ்நாட்டார்க்குளமட்டுமன்றி ஆரிய மக்களாலும் ஒரு காலத்தே பிரபலமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதேயாகும். இதனை, வியாசபாரதத்தில் "எட்டாவதான ராக்ஷஸமே அறிஞர்களால் விரும்பப்பட்டதென்றறியுங்கள் ....தருமசாஸ்திர முனிவர்கள் வலிந்துகொண்டு போகப்பட்டவளே சிறந்தவளென்று கூறுகின்றனர்" எனவரும் பீஷ்மர் வாக்கியங்களில் அறியலாம். (ஆதிபர்வம். பக். 104; ஸ்ரீ. ம. வீ. ராமானுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு) முற்காலத்தே க்ஷத்திரியர்க்கு இம்மணம் மிகுதியுமிருந்ததினால், ராக்ஷஸ விவாகத்துக்கு "க்ஷாத்ரம்" என்றும் ஒரு பெயர் வடநூல்களில் வழங்கியதென்பர். "காந்தர்வ ராக்ஷஸ மிரண்டும் க்ஷத்திரியர்க்குச் சிறந்தனவாதலால் இவற்றுள் இரண்டேனும் ஒன்றேனும், அரசர் செய்யுந் தொன்மையவாம்" என மனுவுங் கூறுதல் அறியத்தக்கது, (அத். 3; சு. 26)

மேற்குறித்த கொள்கையை அடியிற்காணும் செய்திகளும் நன்குவலியுறுத்துவன. இக்களவொழுக்கமானது எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவாக உரியதெனினும் (பக்-25. சூத்-105) குறிஞ்சியொழுக்கமாகவே பழைய நூல்கள் இதனைச் சிறப்பித்தலால், மலைநாட்டில் இவ்வழக்கு மிகுந்து வழங்கியமை உய்த்துணரப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப, மலைவாணராகிய மக்களிடத்தே, அதன் மாதிரிகைகள் இன்னும் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மக்கள் நிகழ்த்தும் விவாகச் சடங்குகளை நேர்க்குமிடத்து, அவை, அவரது புராதன சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்துவனவென்றும், அம்மணமுறையினின்று இராக்கதமணம்போன்றதே அவர் கொண்டொழுகிய ஆதிவிவாகமென்பது நன்கறியப்படுமென்றும், அதுவே பிற்காலத்தில் நட்புமுறையாக மாறி நடக்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர்.* இம்மலைவாணராவார்—கஞ்சம் ஜில்லாவிலே கொண்டர் சவரர்களும், கோதாவரியிற் கோயிகளும், கோயம்புத்தூரில் ஊராளிகளும், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்து முதுவர்களும், வேறுசிலருமாவர். இவரெல்லாம் விவாக நிகழ்ச்சிக்குமுன் மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ, தாம் விரும்பிய பெண்ணை ஒருவருமறியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், கொண்டுபோமிடையிற் பெண்ணின்சுற்றத்தாரவந்து தடுக்கச் சம்பந்திகளைச்சார்ந்த இருபாலார்க்கும் போலியுத்தம் நிகழ்வதும், பின்னரே சுற்றத்தாரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் வழக்கங்களாக உடையர். இவருள் ஊராளிகளும் முதுவர்களும், தமிழ் முதுகுடியையச் சார்ந்தவர்களே. பிற்கூறிய முதுவரது மணநிகழ்ச்சியில், மணமகன் தான் விரும்பிய கன்னிகை தண்ணீரெடுக்கவேனும் விறகு பொறுக்கவேனும் வெளியேறும் சமயம் பார்த்திருந்து, அவளை ஒருவரும் அறியாவகை களவிற்கொண்டு செல்வதும், சென்று மலையின் ஏகாந்தமான பிரதேசமொன்றில், சிலவாரம் வரை கூடி வசிப்பதும், இதற்கிடையிற் சுற்றத்தார் அவளைத் தேடியுங் காணாதுபோவராயின், அவ்விருவரும் திரும்பிவந்து பெண்ணின் பெற்றோரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் இன்னும் நிகழ்ந்துவரும் வழக்கங்கள் என்பர்.† இம் முதுவர் குறிஞ்சிநிலத்துப் பழைய தமிழ் மக்களே

---

* E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 8.

† E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 13. "வேடர் மறக்குலம் போலே வேண்டுதற்றுச் செய்தென் மகளைக்-கூடிய கூட்டமே யாகக் கொண்டு குடிவாழுங் கொலோ" எனப் பெரியாழ்வாரும், களவிற்கொண்டு மகளிரை மணம்புரியும் வேடர் மறவர்வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 5)

என்பதை, அவர் பெயரே குறிப்பிக்கும். இம்மலைநாட்டுப் புராதன மக்களிடம் பெண்கோடலை முற்காலத்தரசரும் விரும்பிவந்தனரெனவும், பெண்கொடுக்க அவர்* மறுத்தனராயின், அவ்வரசர் தம் வலிகாட்டி வலிந்து கொண்டுசெல்ல முயன்றுவந்தனரெனவும், தொல்காப்பியனாரே கூறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை "நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி - மகட்பா டஞ்சிய மகட்காஞ்சி யானும்" (பக. [illegible]) என்னும் புறத்திணைப் பகுதியால் உணர்க. இதன்பொருள் - "பெண்கொள்ளுதற்கு ஒத்தவனாயிருந்தும், மறுத்தலால் வலிந்துகொள்ளவந்த அரசனோடு, அப்பெண்ணுக்குரிய முதுகுடித்தலைவர் தம் மகளைச் சேர்த்தற்கஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியானும்" என்பது. இதனுட்கண்ட "முதுகுடி" என்பதற்கு, நச்சினார்க்கினியர், வணிகர் வேளாளரும் பிற கலப்புச்சாதியாருமே என்று பொருள்கூறினராயினும், மலைவாணராகிய பழைய மக்களையே அது பெரிதும் குறிப்பதாம், என்னை? "முதுகுடிப் பிறந்த முதிராச் செல்வியை - மதிமுடிக் களித்த மகட்பாற் காஞ்சி" என இளங்கோவடிகள், இக்காஞ்சித்துறையை மலைவாணரொழுக்கமாகவே கருதுதலால் எனக. இவ்வடிகளிலே பர்வதராஜனாகிய இமவான் தன் மகள் பார்வதி தேவியைச் சிவபிரானுக் களித்த முறையை இக்காஞ்சித் துறைப்பாற் படுத்துக் கூறியிருத்தல் கண்டுகொள்க. இத்துறைபற்றிய புறநானூற்றில் வரும் ௩௩௬ முதல் ௩௫௪ வரையுள்ள 19-பாட்டுக்களை நோக்குமிடத்து, தமிழர்க்குள் ஒருகாலத்து இராக்கதமணமும் அசாதாரணமாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது புலப்படத் தடையில்லையாம்; என்னெனில், ஒரு பெண்ணை வலிந்து கொண்டு செல்ல அரசர் பலர் முயன்ற செய்தி இப்புறப்பாட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. இஃது இராக்கதப் பாற்படுமேயன்றிக் காந்தருவமுறைக்கு ஒவ்வாததென உணர்க.† இம் மகட்பாற் காஞ்சிக்கு உரியராக ஆசிரியர் கூறிய 'முதுகுடி' என்பதும் தமிழ் மலைவாணருள் "முதுவர்" என்ற பகுதியார் பழைய ஒழுக்கத்தோடு இன்றுங் காணப்படுவதும் — ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கன.

---

* பறம்புமலைக்கரசனாகிய வேள்பாரியின் மகளிரைத் தமிழ்வேந்தர் மணம்புரிய விரும்பிக்கேட்டும், அவன் இணங்காது மறுத்தமைபற்றியே, அப்பாரியின் மலையை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டு அவனையும் வஞ்சித்துக் கொன்றனர், இச்செய்தி கபிலர் பாடிய 109, 110, 111-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும், 'மகண்மறுத்தல்' என்னுந் தலைக்குறிப்பாலும் விளக்கமாகும்.

† கலம்பகங்களில் வரும் "மறம்" என்ற பகுதி இம் மகட்பாற் காஞ்சித் துறைபற்றியது போலும்.

இனிக் களவுக்கூட்டத்தின்பின் நிகழ்வது கற்புமுறையாகும். ஆனால், களவொழுக்கமின்றியே தனிக்கற்புமுறை முன்பு வழங்கியதில்லையென்பது, "முற்படப் புணராத சொல்லின்மையிற்-கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" (இறை. களவி) என முன்னோர் மொழிதலாற் றெரிய வருகின்றது.* இக்கற்பிலே தலைவியின்பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதேயன்றி, ஒருவருமறியாமல் தலைவன் அவளை உடன் கொண்டுபோன விடத்துக் கொடுப்போரின்றியும் சடங்கின்வழியால் அவளை அவன் மணப்பது உண்டென்பர் தொல்காப்பியனார். இக்கற்புமுறை ஆரிய வருணத்தார் மூவர்க்குமே இருடிகளால் ஆதியில் நியமிக்கப்பட்டதென்றும், அவ்விதிகளைத் தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுகி வந்த தமிழர் முதலியோர்க்கும், பிற்காலத்தே அவர்கள் விதித்துப் போந்தனரென்றும், ஆசிரியரே கூறுகின்றார். இதனை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் - கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே."† என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (௩) அறிக. இதனால் ஆரியரது கற்பியல் விதிகளைத் தமிழர் அறிந்திராத காலமும் ஒன்றிருந்ததென்பது வெளியாம். பிற்காலத்தே ரிஷிகள் கற்புமுறையைத் தமிழர்க்கு விதித்ததன் காரணம் அவரது களவியன்முறையில் "பொய்யும் வழுவும் தோன்றிச் சீர்கெட்டதேயாம்" என்பது முன்பும் விளக்கப்பட்டது.

செய்யுள்வழக்கம் அல்லது புலனெறிவழக்கம்

இவ்வாறு நடைபெற்ற உலகவழக்கமே காலாந்தரத்திற் புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெறும் நிலைமையை அடைந்தது. அவ்வாறு பாடப்பட்டகாலத்தே அன்புமுறைக்காகாத இராக்கதமுதலிய அசுத்தபாகங்களெல்லாம் அடியோடு ஒதுக்கப்பட்டுக் காதலொத்து விளங்கும் கந்தருவமார்க்கமே தழுவப்பட்டது. அன்றியும், கூத்தர், விறலியர் முதலியோரால் இவ்வொழுக்கம் அபிநயித்து நடித்துக் காட்டப்பட்டும் வந்தது:—"நாடகவழக்கினு முலகியல் வழக்கினும் — பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்றும் பிறவாறும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உணர்தற்பாலதாம். நாடகம் வேத்தியல் பொதுவியல் என இருதிறப்படுமென்றும், இவற்றுள் "வேத்தியலென்பது - இவ்வகப்

---

* "உலகியல்வழக்காகிய பின்பு இல்லறநிகழுங் களவொழுக்கம்" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுதலுங் காண்க. (கலித் 136 உரை)

† இச்சூத்திரத்திற்கு நேர்பொருள் இதுவேயாயினும், நச்சினார்க்கினியர் கருத்து வேறுதல் அவருரைநோக்கி யுணர்க.

பொருள்பற்றிய கூத்தென்றும் கூறுதலுங் காண்க (சிலப். பக்—அ௮). களவொழுக்கம்பற்றிய செய்திகள் நாடகத்துக்கும் ஏற்றனவே என்பது "இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; களவி ஒழுக்குபடக் கோத்துக் கதைபோலவந்து நாடகத்துக் கேற்றலின்" எனத் தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர் கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். இங்கேகூறிய நாடகமென்பது, வடமொழியிற் பாத்திரங்களும் பிறவும் வகுத்துவழங்கும் சாகுந்தலமுதலிய நாடகம்போன்றதன்றிக் கதை தழுவிக் கூத்தர் கூத்தியால் அபிநயித்து நடிக்கப்படும் கூத்தென உணர்க. நாடகம் கதை தழுவிவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-பக்-கூ௪). இவ்வனம் களவொழுக்கம் பற்றிப் புலவர் பாடுவதும், அபிநயித்து நடிப்பதும் பல்கி எல்லைகடந்த காலத்தே அவற்றுக்கு வரம்பாக முன்னோர் இலக்கணம் வகுக்கலாயினர். இத்தொல்காப்பியமும் அவற்றுள் ஒன்றும். இதன் பொருளதிகாரப் பகுதியிலுள்ள கூ இயல்களிலே இரண்டொன்று நீங்க ஒழிந்தனவெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றிய வழக்குகளை வரையறுப்பதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டன. அறமும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் முதலியவற்றை உணர்த்தற்குப் புறத்திணையியல் என ஒன்றே கூறி, ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டம்பற்றிய விதிகளைப் பலவியல்களால் ஆசிரியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர்காலத்தே இவ்வின்ப ஒழுக்கத்துக்கிருந்த வழக்குமிகுதி தெரியவருகிறது. ஒருகால், இவ்வொழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்கவேண்டித் தொல்காப்பியனாரே புதியவாக இலக்கணங்கள் கட்டிக்கொண்டாரோ எனின்—பாயிரத்தில் "முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்—புலந்தொகுத்தோன்" என்று இவர் செய்தி கூறப்படுதலால் அது முறையும் பொருந்தாதாம். நச்சினார்க்கினியரும் "இப்புலனெறிவழக்கினை இல்லது இனியது புலவரால் நாட்டப்பட்டதெனக்கொள்ளேமோ எனின்—இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உடன் கூறிய உலகியல்வழக்கினை ஒழித்தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது" (பக்-கூ௮) என மறுத்துக் கூறுதல் அறியத்தக்கது. எனவே களவு கற்பென்று வகுக்கப்பட்ட அகப்பொருள் விகற்பங்கள், புனைந்துரைவகையாற் புலவர்கள் பாடிவந்த உலகியல்களே என்பது வெளிப்படையாம். இங்ஙனம் புனைந்துரையும் உலகியலுங் கலந்து புலவர்பாடிய செய்யுள்வழக்கை ஆசிரியர் "புலனெறி வழக்கம்" என்று ஆளுவர் (சூத்-௫௩); புலன் நெறிவழக்கம்—நூல்நெறி வழக்கு; "புலத்துறைமுற்றிய" என்புழிப் போல.

இனி, இப்புலனெறிவழக்கைக் கூறுதற்கமைந்த பொருளதிகாரத்தின் பெரும்பாகம் அகப்பொருளைப் பற்றியதாயினும், சிறப்பாக அப்பொருளை உணர்த்துவனவாகிய இயல்கள் நான்காம்; அவை—அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்பன. இவற்றுள், அகத்திணையியலிற் புலனெறிவழக்கின் பொதுவிதிகளும், பொருளியலிற், களவியல், கற்பியல்களிற்கண்ட வழுக்களை அமைத்துக்கொள்ளுமாறுங் கூறப்படுகின்றன. முதலிற் பொதுவிலக்கணங்களை அறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாததலின், அவற்றின் முக்கியச்செய்திகளை ஈண்டு ஆராய்ந்துகொள்வோம். பொருளியலிற்கண்ட பதினான்கு வழுவமைதிகளும்—களவு கற்பு வரலாறுகள் கூறுமிடத்தும் பெரும்பாலும் விளக்கப்படும். ஆக நாம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பகுதிகள்—பொதுவிதிகள், களவியல், கற்பியல்—என மூன்றும் என உணர்ந்துகொள்க.

I. பொதுவிதிகள்.

அகப்பொருள்பற்றிய இன்ப வொழுக்கங்கள் ஆசிரியரால் மூன்று வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்பன.

கைக்கிளை:—தலைவன் தலைவி இருவர்க்குள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்குங் காதல். [கைக்கிளை—சிறுமை உறவு அல்லது ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை.]* இஃது ஒருதலைக்காமம் எனப்படும்.

ஐந்திணை:—அவ்விருவர்க்குமாளும் ஒத்து விளங்குங் காதல்; [ஐந்திணை ஐந்து பகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இது பின்னர் விரிக்கப்படும்.] இஃது ஒத்தகாமமாம்.

பெருந்திணை:—தலைவன் தலைவியர்க்குள் அளவுகடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவாகிய காதல். [பெருந்திணை—பெரிய ஒழுக்கம்.] இஃது ஒவ்வாக்காமம் எனப்படும்.

I. கைக்கிளை.

இனி, முதலிற்குறித்த ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளைநிகழுமிடம் தொல்காப்பியத்தில் மூன்றுவகையாகக் கூறப்படுகிறது. [1] காமஞ்

* "பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு" என்பர் இளம்பூரணர் (பக்-4).

சாலா இளமையாளிடம் நிகழ்வது (சூத்-௫௦) அஃதாவது-காமக்குறிப்பிற்குப் பொருந்தாத* பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரு தலைவன் தன்காதற்குறிப்புத்தோன்றக் கூறுவது. [2] ஒத்த அன்பினராய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வசத்தால், தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு முன் தலைவனிடம் பெரும்பாலும் நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்ற நான்கு செய்திகளும் (62) [3] வேதத்தே கூறப்பட்ட எண்வகைமணங்களுள், கொல்லேறுகோடல்† வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்துகொள்ளும் ஆசுரமும், தலைமகளும் அவள் தமராலும் பெறாது வலிதிற்கொள்ளும் இராக்கதமும், மூத்தோர் களித்தோர் முதலியவருடன் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும். [சூத்-௧௦௫]

இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைக்கிளைப்பகுதிகள் முற்கூறியபடி தலைவன் தலைவி யிருவருள் ஒருவர்மாட்டே அன்பு நிகழ்ந்து ஒருதலைக்காமமாதல் கண்டுகொள்க. இதன் வகையில் காமக்குறிப்பில்லாப் பேதையரிடம் நிகழும் கைக்கிளையொன்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுதலால்; தமிழ்நாட்டிற் சிறுமிகளைவிரும்பிவந்தவழக்கும் முன்பு இருந்ததுபோலும். இக்கைக்கிளையைச் சிறப்புடையதொன்றாக உரைகாரர் கூறுதலும் நோக்குக. கலித்தொகை ௫௬, ௫௭, ௫௮-ம் பாட்டுக்கள், இவ்வொருதலைக்காமவகையைச் சிறப்பித்துக்கூறுவன. நாற்கவிராச நம்பியார், தம் அகப்பொருளில் இக் கைக்கிளைப்பகுதியை அகப்புறமென்றும், காமஞ்சான்றவளிடம் நிகழ்வதே அகத்திற்குரித்தாம் என்றும் கூறுவர் (ஒழி-௩௨). இனி, ஆசுர இராக்கத பைசாச மணங்களையும் ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சேர்த்தலால், இவை அவர்காலத்தே பொருந்தாக் காமமாகக் கொள்ளப்படாது ஒருவாறு தழுவப்பட்டமை புலப்படுகிறது. இவை இருவரிடத்துமன்றி ஒருவர்பாலே நிகழுங் காமமாதல் காண்க. இனிச்செய்யுள்வழக்கிற்குப்பெரிதுஞ்சிறப்புடையது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குமுன்னிகழுங் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்னுங் கைக்

* வேட்கை பிறவாப் பருவத்தாளைப் 'பேதை' என்றும், பிறக்கின்ற பருவத்தாளைப் 'பெதும்பை' எனவுங் கூறுவது வழக்கு. "பேதையல்லை மேதையங் குறுமகள்-பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென" (அகம்-௭) என்னும் இடம் காண்க. (சிந்தா-இலக்க. ௧௫௨).

† கொல்லேறுகோடல்-கொடிய விடையைத் தழுவி மணத்தல்.

[illegible]வையென்பது கோவை முதலிய நூல்களால் நன்கறிந்தது. இராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும் - வின் முறிக்கப்படுவதன்முன் ஒருவரையொருவர் கண்டு விழைவுமிகுந்தனர் என்று வான்மீகிமுனிவர் கூறுஇருப்பவும், கம்பநாடர், தாம் பாடும் தமிழ்முறைக்கேற்ப, அவ்விருவர்க்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாக, சந்தர்ப்பங்கொண்டு இக்கைக்கிளை வகையைச் சிறப்பித்தல் காணலாம் (மிதிலைக்காட்சிப்படலம்). இனி முல்லைநிலத்தாயர்களுள் வழங்கிய 'ஏறுகோடற்கைக்கிளை' என்பதொன்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது. ஏறுகோடல் என்பது - ஆய்க்குலத்தலைவர் தம்மகளிர்க்குக் கன்னியாசுலகமாகக் கொல்லேறு (விடை) ஒன்றை வெளியேற்றி இதனைத் தழுவுவானுக்கே இவளுரியள் என்று நியமிப்பதாம். "ஆசுரமாகிய இவ் வேறுகோடற்கைக்கிளை, காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில்வருங்கால் முல்லைநிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரையுங்காலத்து அந்நிலத்தியல்பு பற்றி வரைந்துகொள்வா" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதன் விவரம் முல்லைக்கலியின் முதலிரண்டுபாட்டுக்களால் உணரலாம். "இக்கைக்கிளை அவ்வாயர்குலமுதல்வனாகிய கண்ணபிரானும் அக்குலமகளாகிய நப்பின்னை பொருட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதென்பர். "ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்திமி லேற்றுவன்கூன் - கோட்டிடையாடினை கூத்தடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே" என்றார் பெரியாரும். இனி ஈண்டுக் காட்டிய கைக்கிளை மூவகையுமின்றிக் கடவுளரிடத்து நிகழும் ஒருதலைக்காமமும், முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராயிருந்து பிறகாலத்தே ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறக்க - அதனால் நிகழும் பெண்பாற் கைக்கிளையும், பிறவும் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அகப்பொருட் குரியனவன்றிப் புறப்பொருட் பகுதிகளாமென்பர். (பக். ௨0௯)

II. ஐந்திணை.

இனி ஒத்தகாமமாகிய ஐந்திணையே புனைந்துரை உலகியல்களோடு புலவர்களால் மிகுத்துப்பாடப்படுவது. அன்பொத்துவிளங்கும் இவ்வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுடையதாதலால் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை—முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை என்பன. [திணை—ஒழுக்கம்] இவ் வைந்து பகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களுடையனவாம்.

1. முதற்பொருள். முதற்பொருளாவன:—நிலமும் பொழுதும். இவற்றுள் நிலம்—முல்லை (காடு), குறிஞ்சி (மலை), மருதம் (நாடு), நெய்தல் (கடற்கரை), பாலை (கலப்புநிலம்) என்னும் பகுப்புடையது. இவைதம்முள், பாலையென்பது தனிநிலமன்றாதலால், தொல்காப்பியனார், "நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்பதனால் அதனை நீக்கி நானிலமே கொண்டார். இவர் கூறியவாறு, நான்கு நிலமாகவே ஆதியிற் படைக்கப்பட்டது இப்படுதிரைவையம் என்பதற்கு, நானிலம் என்பது முதலாக வழங்கும் பெயரே சான்றாகும்.[1] ஆயினும் பாலைநிலம்—"முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்—பாலையென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" எனப்படுதலால் (சிலப்பதி.) அஃது ஒரு தனிநிலமாகவைத்துப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுகின்றது.[2] இனிப் பொழுது என்பது—கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற பெரும்பொழுதாறும்[3], மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு[4] என்ற சிறுபொழுதாறுமாம். இங்ஙனம் முதற்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நிலமும் பொழுதும் முற்கூறிய ஐந்திணைகட்கும் ஏற்றபெற்றி உரியவாகும். அஃதாவது—முல்லைக்குக் காடும் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது காரும் மாலையும்; குறிஞ்சிக்கு மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது கூதிரும் யாமமும்[5] முன்பனியும்; பாலை கலப்பாதலால் தனிநிலமன்று; பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்; மருதத்துக்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடமும்

---

1 "பாலைக்கு நிலமின்மையின், நானிலம் எனப்பட்டது" என்றார் பேராசிரியரும். (திருச்சிற்-கோ-191)

2 "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீர் அறமென்று கோதுகொண்ட-வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை" என்னும் சடகோபர் திருவாக்கிலும் இப்பாலையின் இயல்பு வருணிக்கப்படுதல் காண்க (திருவிருத். 26)

3 இவை முறையே ஆவணிமுதல் இரண்டிரண்டுமாதங்களாவினவாகிய ஆறு பருவமாகக் கொள்க

4 இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந்தொடங்கி முறையே பப்பத்து நாழிகை அளவினதாம். இவற்றுள், எற்பாடு என்பது (எல்—சூரியன், படுகின்றகாலம்) பிற்பகல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். சிவஞானமுனிவர், (பாடு—உண்டாதல் எனக்கொண்டு) "ஞாயிறு உதயமாகும் நாள்வெயிற்காலை" எனக் கூறினர்; இவர்க்குச் சிறுபொழுது ஐந்தென்பதே கொள்கையாம். (இம்முனிவரது தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி பார்க்க)

5 "யாமமாவது, இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு" என்பது இளம்பூரணம்.

நிலம்: பொழுது வைகறையும் காலையும். நெய்தற்குக் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது எற்பாடு—என உணர்ந்துகொள்க. "மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்றின்மையான் ஐவகையிருதுவும் உரிய" எனச் சொன்னார் இறையனார் களவியலுரைகாரர் (பக்-கரு). நச்சினார்க்கினியர் "இவற்றுக்கு அறுவகையிருதுவும் உரியவென்பதன்றி யாரும், இளவேனிலும் வேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப" எனவும், "நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்றுசாமமும் பற்றி வரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர்; அங்ஙனம் வந்த செய்யுள் உளவேல் அவற்றையுங் கொள்க" எனவும் கூறினார் (பக்-கரு). இங்ஙனம், ஐந்திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டது, அவ்வந்நிலத்துக்கேற்ப இப்பொழுதுகளில் தலைவன் தலைவியர்மாட்டுக் காமக் குறிப்பைச் சிறப்பித்தல்பற்றியேயாம். இவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் ஏற்புடைய காரணங்கூறிச் செல்லுதல், அப்பொழுதுகளின் உரிமைபற்றிய சூத்திரவுரைகள் நோக்கி உணரத்தக்கது.*

---

* இளம்பூரணவடிகள் அவ்வந்நிலத்துக்கு ஏற்பப் பருவமும் பொழுதும் பகுக்கப்பட்ட முறைபற்றி எழுதுவன வருமாறு—"இவ்வறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப்பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்குரியவாறென்னையெனின், சிறப்பு நோக்கியென்க. என்னை சிறந்தவாறெனின், முல்லையாகிய நிலனும் வேனிற்காலத்து வெம்பிழந்த மரனும், புதலும், கொடியும், கவினழிந்துகிடந்தன புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறுமாகலின் அக்காலத்து சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற் கின்றியமையாத முல்லை மலருங்காலமாதலானும் ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தமிகுதலின் அதுவும் சிறந்ததாயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்டுளிசிதறி இயங்குவாரிலராமாதலான் ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின் அதற்கது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சார்ந்த இடமாதலான் ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்களாதலின், அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமை பிறரறியாமை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண், தம் மனையகத்துப் பெயரும்வழி ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சாரகில்லாராமாதலால் அவை (வைகறையும் விடியலும்) அந்நிலத்துக்குச் சிறந்தன; நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலான், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருதற்கேதுவாகிய எற்பாடு கண்டார்க்கு இனி வருவது மாலையென வருத்தமுறுதலின் அதற்கு அது சிறந்ததென்க. பாலைப்பொருளாவது பிரிவு; அப்பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தமுறுமென்று தலைமகள் கவலுங்கால நிழலும் நீரும் இல்லாதவழியேயன்றோ எனவும் கவலுமாகலின் அதற்கது சிறந்ததெனக. (தொல். பொ அகத் 12-இளம்.)

2. கருப்பொருள். **கருப்பொருள்:**—என்பது, ஐந்திணைக்குமுரிய—தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் என்பன (சூ. க-கஅ). இக் கருப்பொருள்கள் மேற்கூறிய திணைகட்கு முறையே உரியவாமாற்றை எண்ணி எழுதாவிடத்து விரியும். அடியார்க்குநல்லார் இப்பொருள்களையெல்லாம் அவ்வத் திணைகட்கேற்ப வைத்து மேற்கோள்களுடன் விளக்க விரித்துச் சொல்லுதல், சிலப்பதிகாரப் பதிகவுரையின் தொடக்கத்தே காண்கொள்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவற்றை விரித்துக் காட்டாது உரையிற் கொள்ள வைத்தாராயினும்,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" (ரு)

என்ற சூத்திரத்தால் அவ்வத் திணைக்குரிய தெய்வங்களைமட்டும் விளக்கினார். கோவலர் பலர்க்கும் பயன்படுதற்கு 'ஆநிரையக்கும் ஆயர்க்குமாகக்' எனக் குடையாய்ப் பிடித்து மடைபல பொருந்தலின் அதுகொண்டு திருமாலை முல்லைக்கும், குன்றக்குறவர் பலர் குழுமி, *வெறியாட்டயர்தற்கு வேண்டும் பொருள்கொண்டு வெறியயர்தலின் முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சிக்கும், நாடுசெழிக்கவும் காமச்சிறப்பு நிகழவும் வேண்டி எழிலிக்கும் இமையோர்க்கும் இறைவனாகி விழவெடுப்ப அமர்ந்தமையின் இந்திரனை மருதத்துக்கும், பரதவர் (கடற்கரைமாக்கள்) வலைவளந் துய்ப்ப அவர் மகளிர் மனையுடன் குழுமிச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின்† அதற்குரிய வருணனை நெய்தற்கும்—தெய்வங்களாகப் பண்டையோர் கொண்டனர் எனக் "பாலைக்குத் தொல்காப்பியனார் நிலம் வேண்டிற்றிலர், வேண்டாமையின், தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்;

---

* முருகபூசையில் நிகழ்த்தும் ஒரு நடனக்கூத்து.

† சுறவின் கொம்பை நட்டு வணங்குதல், 'நெய்தனில மாக்களவழக்கென்பது, "சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்" என்னும் பட்டினப்பாலையடிகளான் (86, 87) உணர்க.

பிறர்* பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வமாக வேண்டுவர்" என்றார் களவியலுரைகாரர். ஆயின் நச்சினார்க்கினியர் "பாலைக்கு ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற்றோன்றிய மழையினையும் காற்றினையும் அத் தெய்வப்பகுதியாக்கிக் கூறுபவால் எனின்—எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிகொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதித்தனைக் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாதலின், ஆதித்தன் எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவென மறுக்க எனவே, அவ்வந்நிலத்துத் தெய்வங்களே பாலைக்குத் தெய்வமாயிற்று" என்றெழுதினார். இனி முல்லைக்குக் காமனையும், குறிஞ்சிக்குச் சூரமகளிரையும் தெய்வவகையாகக் கூறுதலும் உண்டு.

இங்ஙனம், நானிலத்துக்கும் உரியவாக ஓதப்பட்ட கடவுளர் ஆரிய வேதத்தில் ஆளப்பட்ட தெய்வங்களாகவே பெரிதுங்காண்டலால் அவரை வணங்கிவந்த தமிழ்மக்கள் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்பே, வைதிகக் கோட்பாடுடையவராதல் நன்குணரப்படும். இவ்வாறே ஆரியாசாரங்கள் பலவும் இவ்வாசிரியர்க்கு முன்பே தமிழகத்திற் பரவி வழங்கின என்பதற்கு இந்நூலுள் வேண்டிய பிரமாணங்கள் காணலாம். அவற்றை இவ்வியாசத்தில் ஆண்டாண்டுக் கண்டு உணர்க.

இனி, ஆசிரியர் "தெய்வ முணாவே. ....அன்ன பிறவுங் கருவென மொழிப" எனக் கருப்பொருள் கூறிய சூத்திரத்தில் 'பிறவும்' என்றதனால், பூ, நீர், ஊர், பெயர் என்பனவும் கொள்ளப்படும்; என்னை? "எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்" (கக) "திணைநிலைப்பெயர்" (உ0) என ஆசிரியரே பூவுடன் பெயருங் கூறுதலால் எனக. இவற்றுட் பெயர்கள் மக்கட்கும் தலைமக்கட்கும் வேறுவேறாகும்; அஃதாவது குறிஞ்சி மக்கள்பெயர் கானவர் வேட்டுவர் குன்றுவர்; குறத்தியர் வேட்டுவிச்சியர் குன்றுவிச்சியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன்; கொடிச்சி முதலியன. முல்லைநிலமக்கள்பெயர் கோவலர் இடையர் ஆயர் பொதுவர்; இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொதுவியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் அண்ணல் தோன்றல் முதலியன. மருதநிலமக்கள்பெயர் களமர் உழவர் கடையர்; உழத்தியர், கடைசியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் மகிழ்நன் ஊரன்; மனையோள் முதலியன.

---

* அடியார்க்குநல்லாரும் இவ்வாறே கூறுவர். (சிலப்பதிகாரம் கக-ம் பக்கம் பார்க்க.

நெய்தனிலமக்கள்பெயர்—நுளையர், நுமிலர் பரதர்; நுளைத்தியர் பரத்தியர் என்பன. தலைமக்கள் பெயர்—சேர்ப்பன் துறைவன் முதலியன. கலப்புநிலமாகிய பாலைமக்கள்பெயர்—எயினர் மறவர்; எயிற்றியர் மறத்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர்—மீளி விடலை காளை முதலியன எனக் கண்டுகொள்க. இவ்வாறே பூ* நீர் ஊர்களும் இலக்கியநோக்கி உணர்த்தக்கன.

இவற்றுள் ஒருநிலத்துமக்கள்பெயர் அந்நிலத்துத் தலைமக்கள் பெயராக வழங்குதலு முண்டு; அவை, ஆயர் வேட்டுவர் முதலாயின (உக, உஉ). ஒருநிலத்திற்குமட்டும் அவ்விதமாறிவழங்குதல் அருமை என்பர். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஐந்துநிலத்துத் தலைமக்களுமே அகப்பொருட்குச் சிறப்பாக உரியவரேனும் அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தவரும், குறுநிலமன்னரும் அப் புலனெறிவழக்கிற்குரியரெனவும் கூறப்படுகின்றனர். இதனை "வண்ண மாபி னேனோரு முரியர்" (சூத்-உச) என்புழி மேற்கூறியவரைத் தனியாகக்கூறுதல் காண்க. இவ்வந்தணர் முதலியோர் தலைவராகப் பாடப்பெற்ற செய்யுட்களை உரையால் உணரலாம். ஆகவே, தமிழ்மக்களாகக் கருதப்பட்டார் இவ்வைந்து நிலத்தவரேயென்பது நாம் நன்கு உய்த்துணரக்கூடியது. நம்பியாரும், "மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரரெனும்—இறையோர் தமக்கு மெய்த்துமற் றிதுவே" "அதுவே, மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்த நிலத்துறை—இழிந்தோர் தம்முளு மியாந்தோரு மெய்துப" எனவும் (30, 31) அவற்றினுரையில் "மேற்சொல்லப்பட்ட கைக்கிளையை அந்தணர் முதலிய நால்வகைத் தலைமக்களுமன்றி, ஐந்து நிலத்தும் உறையும் நிலமக்களுட் டலைமக்களும் பெறுவர்" எனவும் கூறுதலால் ஆயர் வேட்டுவர் கிழார் பரதவர் மறவர் என்ற ஐவகைமக்களுமே தமிழ்நாட்டுக்குரியர் என்பது அவர்க்குங் கருத்தாதல் தெரிகின்றது. நிற்க.

இனி, மேற்குறித்த ஐந்திணைக் கருப்பொருள்களில் ஒரு நிலத்துக்குரிய பூவும் புள்ளும் மற்றொருநிலத்தில் மயங்கியதாகக் கூறுவதும் வழக்காம். (சூத்-க௯) ஆயின், மற்றைக் கருப்பொருள்களும் அங்ஙனம் மயங்குமென்று ஆசிரியர் கூறாமையால், அவற்றை மயங்குவனவாகக் கூறுதல் முற்காலத்து வழக்கிலில்லைப்போலும். பிற்பட்ட நூல்களில்

* பத்துப்பாட்டுள், குறிஞ்சி, முல்லைப்பாட்டுக்களிலும் பிறவற்றிலும் அவ்வவ் நிலப்பூக்கள் விசேடமாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

அவை வேறு நிலத்தும் மயங்குவனவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கி, நச்சினார்க்கினியர் "ஒன்றெனமுடித்தலால், பிற கருப்பொருள் மயங்குவன உளவேனும் கொள்க" என்று அமைப்பர் (பக்-39).

3. உரிப்பொருள். உரிப்பொருளாவன—முற்கூறிய ஐந்திணைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களாகும்; அவை—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவும் அவற்றின் நிமித்தங்களும். அவற்றுட் புணர்தலும் அதனிமித்தமும் குறிஞ்சி உரிப்பொருள்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை, இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருத உரிப்பொருள் என உணர்க. (கச) அகப்பொருளாவது—ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடும் கூட்டமாதலாலும், அக்கூட்டம் இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலாலும், முதலிற் புணர்ச்சியையும் அக்கூட்டத்தின் பின்னரல்லது பிரிவின்மையால் அதன்பின் பிரிவையும், தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதலின் அதனையடுத்து இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவுநீட்டித்தவிடத்து அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைமகள் இரங்குமாகலின் அதற்குப்பின் இரங்கலையும், பிரிந்த தலைவன் வந்து கூடிய பின் இருவர்க்குமுள்ள காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தலால் இறுதியில் ஊடலையும் வைத்து, இங்ஙனம் ஒத்த அன்புடைய தலைவி தலைவன் இவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய இன்ப ஒழுக்கங்கள் இவ்வைந்துமே எனக் கண்டு, அவற்றை முறைப்படுத்தோதினார் முன்னையோர் என்பது உணரத்தக்கது (பக்-30)

நிலங்களும் அவற்றிற்குரிய அகவொழுக்கங்களும இனி, மலைக்குப் புணர்ச்சியையும், பாலைக்குப் பிரிவையும், காட்டுக்கு இருத்தலையும், கடற்கரைக்கு இரங்கலையும், நாட்டுக்கு ஊடலையும் பண்டையோர் கொண்டதற்கு நூலினிலேனும் உரையிலேனும் ஏற்புடைய காரணங்காண்டல் அரிதாம். ஆயினும், அடியில் வருமாறு கூறுதல் பொருந்துவதோ என்பது ஆராயற்பாலது. முற்காலத்து மலைநாட்டுமகளிர் வனப்பும் எழிலும் வாய்ந்து விளங்கினமையால் தமிழ்த்தலைவர் அன்னாரைப் பெரிதும் காமுற்றுவந்த காலத்துக்* களவிற்குச் சிறந்த பாட்டுக்களுக்கு இடை

---

* தமிழ்த்தலைவர் முன்பு மலைநாட்டுமகளிரையே பெரிதும் விரும்பிய செய்தி முன்னருங் குறிக்கப்பட்டது

யாமம்) பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளும் துணையுடன் மகிழ்ந்து வதிதலும், மலையின் இயற்கை வளமும் காமோத்தீபகமாய் இருவர்க்கும் கழிபேரின்பம் விளைத்தலானும், குறிஞ்சிநிலத்துக்குச் சிறந்த கூதிரிய ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களும் இடையாமமும் இருளனுங்கித் துனி மிகுதலாற் றலைவனுக்குக் களவிற்சேர்தல் அரிதாதலைபற்றிக் காமக்குறிப்பைப் பெருக்குதலானும், களவுக்கூட்டத்தைக் குறிஞ்சிநிலத்துக்கும், அங்ஙனம் குறிஞ்சித்தலைவியொடு கூடிய தலைவன், தனித்தாயினும் சுற்றத்தார் அறிந்து நீங்கவிடத்துத் தலைவியை உடன்கொண்டாயினும் பிரிந்துபோமிடம் "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல்பிழந்த" நிலமேயாதலாற் பிரிதலைப் பாலைக்கும், அவ்வாறு தலைவியை உடன்கொண்டு செலலும் இளைஞர் பெரும்பான்மைக் காட்டுத் தலைவரேயாதலால், நாம் சொன்னாந்த பெண்டிரை மணந்து இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துங்காற் றலைவன்பரத்தமை காரணமாகப் பெரும்பான்மை நிகழும் ஊடலை மருதத்துக்கும், அவ்வாழ்க்கைக் காலத்து, பகைகளைதல் பற்றிப் பிரிந்து வினைமுற்றிமீள்வோன், பாசறையினின்று ஊர் நோக்கி வருங்காலம் கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாசி மாதங்களாதலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீர்நிழலும் பெறுதலும், ஊர்ப்பக்கத்துக் காடுஞ் சோலையும் காட்சி பெருக, மாவும் புள்ளும் மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், மாலையிற் பசுக்கள் மன்றிற் புகுதலும், தீங்குழல் இசைத்தலும் பிறவும் காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக்கொண்டு தனித்திருக்கும் தலைவியது கற்புநிலையைப் பெருக்கக் காட்டுதலின் இருத்தலை முல்லைக்கும்,† தலைவனைப் பிரிந்த இழத்திக்குக் கடலுங் கழியுங் கானலுங் காணுந்தோறும் ஆற்றாமை கைமிக்கு இரங்கல் நிகழ்வதே இயல்பாதலின் அவ்விரங்கலை நெய்தற்கும் உரியனவாக்கி முற்காலத்தவர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தனராயினும் இவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்புடைய காரணமுளவேனும் அவற்றையுங் கூறிக்கொள்க.

வித்தியாதர காந்தர்வர்களும் பிற தெய்வக்கூட்டத்தாரும் மலையினிடம் கூடியுறைவதையே நூல்கள் சிறப்பித்தலும் இக் கருத்தை வற்புறுத்தும்.

† காடுவாழ்க்கை, துணையின்றித் தனிநிலையிற்செய்யும் அறவோர் வாழ்க்கையாதலின், தலைவியின் தனிநிலைக்கும் அதனை இடமாக்கினர்போலும்.

நிலங்களின் பெயர்க்காரணம். இனி, முற்கூறிய ஐந்துநிலங்களும் முல்லை குறிஞ்சி முதலாகப் பெயர்பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மரம் அல்லது பூச்செடிகட்கு உரியன என்பதும், முல்லைமுதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பதும் எளிதிற் புலப்படும்*. "கருங்காற்குறிஞ்சிசான்றவெற்பு" (மதுரைக் காஞ்சி-௩00) "மருதஞ்சான்ற மருதத்தண்பணை" (சிறுபாண்-கஅசு). "முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு" (ஷை கசுக)† "பாலைசான்றசுரம்" (ஷை-௩கச) எனப் பூ அல்லது அதன் முதற்பொருளின் சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக‡. இனிக் களவியலுரைகாரரும நச்சினார்க்கினியரும், இந்நிலப்பெயர்கள் அவற்றின் ஒழுக்கமாக மேலே கூறிய உரிப்பொருள்களடியாக வழங்கலாயின என்பர். அஃதாவது— முல்லைக்குரியதாகப் புலனெறிவழக்கிற் செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம் "இருத்தல்" என்பது; இவ்விருத்தற்கே முல்லையென்பது ஒருபெயர் என்பதாம்; "குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமே விளக்கெனப்பட்டது போல" என்றார் களவியலுரைகாரரும (16). மற்றை நிலங்கட்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. இவற்றால் முல்லை குறிஞ்சியென்று கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களிற் காடு மலை முதலியவை அப்பெயர்பெற்றன என்பது அவ்வுரைகாரருடைய கருத்தாகத் தோற்றினும்—அவ்வொழுக்கந்தான் அவ்வாறு பெயர்பெற்றதன் காரணம் என்னை? என்ற கேள்வி திரும்ப வெழக்கூடியதாகின்றது. அதனால் நிலங்கள் முற்குறித்தபடி பூக்களினடியாகப் பெயர்பெற்றுப்போயினும், அந்நிலத்தொழுக்கங்களேனும் அவையடியாக வழங்கலாயின என்று கூறுதலே வேண்டுமென்க. ஆயின்,

---

* இளம்பூரணவடிகளும், குறிஞ்சிமுதலிய பூக்களின் சிறப்புப்பற்றியே மலை முதலிய நிலங்கள் குறியிட்டாளப்பட்டன என்று உதாரணங்களுடன் விரித்தெழுதுதல், "மாயோன்மேய" என்ற சூத்திரத்துக்கு அவரெழுதிய உரை நோக்கியறியலாம்.

† "முல்லைசூழ்முல்லைவேலி" என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சிந். முத்தி. 464.)

‡ கண்டு நச்சினார்க்கினியர் "மருதஞ்சான்றமருதம்" முதலியவற்றுக்கு "மருதவொழுக்கமிருந்தமருதம்" என்றிவ்வாறு பொருள்கொண்டாராயினும், "கருங்காற்குறிஞ்சிசான்ற வெற்பு" என்புழி, 'கருங்கால்' என்ற அடையைக் குறிஞ்சியொழுக்கத்திற்கு ஆக்கிக்கொள்ள இடர்ப்படுதலால், அவர்க்கே அது கருத்தன்றென்க.

நச்சினார்க்கினியர், "இவ்வாற்றான், முல்லைமுதலிய பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ்வொழுக்கங்களென்னின், அவ்வந்நிலங்கட்கு ஏனைப்பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர்கூறுதலும் உரியவாகுக என்றற்கு விடையின்மை உணர்க" என இக்கொள்கையை மறுத்திட்டனர். ஆயினும், ஒவ்வோரொழுக்கத்தை உணர்த்தற்கு ஒவ்வொரு பூவை யுடம்பாடாக்கக் கொண்டொழுகுவது பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்தியல்பாகும். அது, புறத்திணையொழுக்கமாகிய போர்களாதல் மீட்டல் முதலியவற்றுக்கு, வெட்சி கரந்தை முதலாய பூக்களைக் குறியாகக் கொண்டமையானும் விளங்கும். இங்ஙனம் சொல்லும் முறையைப் புறத்திணையொடு நிறுத்திக் கூறியிடத்து விளக்குவோர் எனின், அகத்திணையொழுக்கத்துக்கும் அங்ஙனம் பூக்களை அடையாளமாகக் கொள்ளும் முறையுண்மையால், அவற்றின்வழியாக இவ்வகவொழுக்கங்களும்* முல்லை முதலாம் பெயர்பெற்றன என்று கொள்ளுதல் இழுக்காகாது.

பாலையொழுக்கிற்குரிய பிரிவுவகை

இனி, இந்நூலாசிரியர் பொருள்களின்வகை குறித்துத் திணைகளை ஆராய்ந்து, முல்லை முதலிய நால்வகை ஒழுக்கத்திற்கும், பாலைக்காமத்திற்கும் இடமும் பெரும்பான்மை புலப்படத் தெரிந்து செய்யப் பிரிவன்றாம். இதுபற்றிப் பாலையொழுக்கமாகிய பிரிவு களவுக்கூட்டங்களில் நிகழ்தற்குரிய பெருவொழுக்கமாதலால், அதனைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறியவிதிகளிற் சிலவே அறியத்தக்கவை. இப்பாலையாகிய பிரிவு — ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்பவைபற்றி நிகழும். இவற்றுள் ஓதற்பிரிவு உயர்ந்தோரொழிந்த ஏனைவருணத்தார்க்கு முரித்தெனவும் (உரு) பகைமேற்பிரிவுங் காவற்பிரிவும் அரசர்க்கே உரிய எனவும் (உஎ-உஅ) பொருள்வயிற்பிரிவு வணிகர்க்குச் சிறந்ததாம் ஏனையர்க்குப் பொதுவாயும் வழங்குமெனவும் (உகூ) குறுநிலமன்னர்க்கு அரசர்க்குரியபிரிவுகள் உண்டென்றும் (௩௦)

* இங்ஙனமே ஐரோப்பியரும் பண்டுமுதல் இன்றும், 'லில்லி' என்ற (Lily) வெள்ளையல்லிமலரைக் கற்புக்குக் குறியாக வழங்கியுள்ளார். டெனிஸன் மகாகவி இயற்றிய "Lancelot and Elaine" என்ற கவியில், எலைன் என்ற பெண்ணின் கற்பின் றூய்மைகுறிக்க—அவளை 'லில்லிப்பெண்' (Lily maid) என்று கூறுதலும், காண்க. இயேசுநாதரின் தாயாகிய மரியாளின் கரத்தில் அவளது கற்பின் றூய்மையைக்காட்ட, லில்லிப்பூவொன்று வைக்கப்பட்டிருக்கு மென்பர். இதுபோலவே, அன்புடைய இருவர் பிரியுங்கால், அப்பிரிவைக்குறிக்க 'Forget me not' என்ற பூவைக்கொடுத்தலும், 'துக்கக்குறியை "Weeping willow" என்ற பூவாற் குறித்தலும் ஐரோப்பியநாட்டு வழக்கங்களென்பர்.

கூறுவர். இவற்றோடு, கற்பியற்கட் பரத்தையிற்பிரிவொன்று கூட்டிக் கொள்ளுதலும், * ஆசிரியர் அகத்திணையியலிற் கூறாதுபோயினும் இப் பாலைப்பாற்படும் என்பர், நச்சினார்க்கினியர் (௩௩) இப்பிரிவு நால் வர்க்கு முரித்தாம் என்க.

பொருட்பிரிவு வணிகர்க்கேயன்றி மற்றைவருணத்தார்க்கும் உரித் தென்பதை "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே" என்பதனால் ஆசிரியர் ஓதினார். இதற்கு, நச்சினார்க்கினியர்—வணிகர்க்கே பொருட் பிரிவுண்டென்று † 'மேவியசிறப்பின்' என்ற சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தமையால், இச்சூத்திரத்துவரும் 'நால்வர்' என்றது, 'அவ் வணிகரொழிந்த நால்வரென்றெழுதி அவராவார்—அந்தணர் அரசர் உழு தூண்ணும் வேளாளர், உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் என்று குறித்தனர் இவருள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளரைப்பற்றி அவர்கூறுவன வரு மாறு:—"இவர் மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ் சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும் அர செனவும் உரிமையெய்தினோரும் குறுமுடிக் குடிப்பிறந்தோர் முதலியோரு மாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். உறுவப் பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர்வேளிடை மகட்கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான் நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்" (௩௦) என்பது. இவ்வேளாளர் இங்ஙனம் அரசரைச் சார்ந்து உயர்ந்திருந்தமைபற்றி, அரசரேவிய திறமெல்லாவற்றினும் இவர் பிரிதற் குரியாராயினரென்பது "மன்னர் பாங்கிற் பின்னோராகுப" என்ற அடுத்த சூத்திரவுரையாற் றெரியவருகின்றது. இங்ஙனம், உயர்வேளாளர் என நான்காம்வருணத்தவரில் ஒருசாராரைப் பிரித்து அவர்க்கு அரசர்க் குரிய வரிசைகளை உரைகாரர் கூறுதலால், முற்காலத்தே அவர்க்கு நாட்டி

---

* உடன்போக்கும் பாலையாகியபிரிவேயாமென்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக்-௩௧.)

† இளம்பூரணர் "மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய . பிரிவே" என்ற சூத்திரத்துக்கு "தேவர்பூசை முதலாயினவும் மக்களும் முறைமை தப்பியவழித் தப்பாது அறமறிவுசெயலும் காரணமாகவும் பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரி வுளதாம்" என்று பொழிப்புக் கூறினர். "படிமை என்பது பிரதிமா என்னும் வட மொழிச் சிதைவு, அது [illegible] செய்யப்பட்ட தே வாலயமேலொந்தது' என்பது அவர் விசேடவுரை. இதனாலும், தொல்காப்பிய னார் காலத்தே கோயில்களில் விக்கிரகங்கள் வணங்கப்பட்டுவந்தமையும் அக் கோயில்களை அரசர் காத்துவந்தமையும் பெறப்படும்.

விருந்த பெருமதிப்பு நன்கு வெளியாகத்தக்கது. வேளாளரது ஆதி வரலாற்றையும் அவரது பழம் பெருமைகளையும் "வேளிர்வரலாறு" என்ற நூலில், யானும் விரித்தெழுதியுள்ளேன்.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவில், அந்தணர் அரசர் வணிகரென்ற மூவரும் வேதங்களும் வேதத்துப் பிறந்த வடநூல்களும் கற்றற்குரியரென்பதும், உயர்ந்தவேளாளர் அகத்தியமுதலிய தமிழ்நூல்கள் கற்றற்குரியரென்பதும் "உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான" என்ற சூத்திரத்துரையால் தெரியலாம். "ஓதற் பிரிவுடைத்தே மூவர்க்கும்—அல்லாத கல்வி எல்லார்க்கும் உரித்தே" என்றார்கட் பேராசிரியர். இப்பிரிவு, தலைவனுந் தலைவியும் வரைந்துகொண்டபின் நிகழ்வதென்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ. ௩௦௮.) இளம்பூரணவுரைகாரர்—ஓதல், காவல், பகைதணிவினை, வேந்தர்க்குற்றுழி (உதவி), பொருள், பரத்தை எனப் பிரிவாறுகூறி, இவற்றுள் ஓதலை அந்தணர் அரசர்க்கும், காவலை அரசர்க்கும், தூது பரத்தையிற் பிரிவுகளை நால்வர்க்கும், வேந்தர்க்குற்றுழி பொருட்பிரிவுகளை வணிகர் வேளாளர்க்கும் உரிமைப்படுத்தினார். (சூத். ௩௫-௩௬)* இவற்றுள் பரத்தையிற்பிரிவு எல்லார்க்குமென்கொள்ளுதல் தொல்காப்பியர்க்கும் ஒக்குமென்பது "பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே" (௨௨௪) என்னுஞ் சூத்திரவுரையாற் பெறப்படும். நாற்கவிராச நம்பியார் காவற்பிரிவு—அறப்புறங் (காவல்) காவல், நாடுகாவல் என இருதிறப்படுமென்றும், முன்னது எல்லார்க்கும், பின்னது அரசர்க்கும் உரியவென்றும், (௭௩) [illegible] வணிகரும் சூத்திரரும் தூதிற்குப் பிரியாரெனவும், வேந்தர்க்குத் துணையாகப் பிரியும் பிரிவு அந்தணரொழிந்த மூவர்க்கும் உரித்தெனவும், பரத்தையிற்பிரிவும் பொருள்வயிற்பிரிவும் நால்வர்க்கும் உரியவெனவும், இப்பிரிவுகளில் ஓதல், காவல், தூதுபோதலொழிய ஒழிந்தவை, ஐந்துநிலத்துமக்களுள் தலைவராயுள்ளவர்க்கும்† உரியவாம்.

* இப்பிரிவுகளைப்பற்றிய செய்திகளைத் தக்க மேற்கோள்களுடன் 35-ஆம் சூத்திரவுரையுள் இறையனாரகப்பொருளுரைகாரர் [illegible] அறியத்தக்கது.

† இக்கூற்றும், குறவர், ஆயர், மறவர், கிழார், பரதவர் முதலிய ஐந்திணை மக்களும் தனித்தமிழரே என்பதைத் துணைத்தும்.

எனவும் கூறுவர். இவற்றால், பிரிவுவகைகளை உரிமைப்படுத்துவதில், பின்புலவரோர் தொல்காப்பியனார் கருத்தோடு சிறிது வேறுபாடுகொண் டிருந்ததனை புலப்படும்.

இனி, ஓதல் தூது பொருட்பிரிவுகளிடத்தும், பலவாறு சூழ்ந்து போர்குறித்து நிகழும் பாசறையிடத்தும், தலைவி தலைவனுடன்செல்லு தல் பண்டை வழக்கமின்மையால், அங்ஙனம் புலனெறிவழக்கஞ் செய்த லில்லை* இதனை "முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவொ டில்லை" (கூச) "எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்" (க௦ரு) என்றஞ் சூத்திரங்களா லுணர்க. இவற்றுள் "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு, 'பொருட்பிரிவுக் காகக் கடலின்மேல் மரக்கலத்திற் செல்லுதல் மகடூஉவொடு இல்லை' என்று பொருள்கூறி, எனவே, காலிற் (தரையிற்) பிரியுமிடத்துத் தலைவியுடன் சேறலுண்டென்று தாம்பரியங் கூறுவர் ஒருசாரார் † இங்ஙனங் கூறு மிடத்து, பொருட்பிரிவொழிந்த ஏனைப்பிரிவுகளில் மனைவியருடன் செல்ல லாம் என்பது பெறப்படுமென்றும், அவ்வாறு மனைவியருடன் சென்று ராக மரபில்லையென்றும், ஆகவே "முந்நீர்வழக்கம்" என்பதற்கு—பெண் ணொடு செல்லத்தகாத ஓதல், தூது, பொருள் என்னும் மூன்று நீர்மை யான செலவு என்று பொருள்கொள்ளுதலே ஆசிரியர்கருத்தாமென்றும் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினர். பொருள்வயிற்பிரிவு—கலத்திற் பிரிதல், காலிற்பிரிதல் என இருபகுதிப்படும்; 'கலத்தினுங் காலினுந் தரு வனர் ஈட்ட' என்று இளங்கோவடிகளும் (சிலப் 27) கலத்திற்பிரிவு—வணிகர்க்கு, காலிற்பிரிவு—மற்றை மூவர்க்கும் உரித்தென்பது "இரு வகைப்பிரிவும்" (௩௭) என்ற சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க. இனித் தலைமக் களையன்றி, அவர்க்கு அடிமையானவர் ஏவல்செய்வோர் இவர்களைப் பாடு மிடத்து, பெண்ணொடுசென்றாராகக் கூறுதலுண்டென்பர் (கஎசு)

இனி "வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது". (கஅஅ) என்று ஆசிரியர் கூறுதலால், கல்வியின்பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு, மூன்றாண் டுக்கு மேற்படக்கூடாதென்பது, பழையவிதியாகத் தெரிகின்றது. நச்சி னார்க்கினியர், இச்சூத்திரத்துக்குத் தத்துவப்பொருளொன்றை இடாப் படுகக் கூறினாரெனினும், வழிநூல்செய்த நம்பியார்கொள்கைப்படி (அகூ).

* நாட்டுக்கோட்டைவணிகருள், பொருட்பிரிவின் மகளிரை உட னழைத்துச் செல்வது, பெரிதும் தடுக்கப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

† தொல்-அகத்-37-இளம்.

மூன்றுமுண்டென்பதே பொருத்தமாகும். இவற்றுள் பகை, தூது, பொருள் பற்றிய பிரிவுகள், ஓராண்டுக்குள்ளாதல் வேண்டுமென்று கூறப்பட்டுள்ளது (க௮௯-௯௦) வடநூலார், ஓதற்பிரிவுக்கு ஆறாண்டும், அறப்புறங்காவற்கு எட்டாண்டும் கூறுவர் (மனு ௯ அத். அ-எ௬). இனி, வேற்றுநாட்டுமேற்செறல், நாடுகாணச்சேறல் முதலியவற்றைப் பாலையொழுக்கமாகக்கொண்டு புலனெறிவழக்கஞ் செய்யுட்கோடாதெனக் (புற ௪௩) இங்ஙனமாகப் பாலையொழுக்கத்தின் ஆசிரியர் பல்படப் பாகுபாடும் விரித்து, அவ்வவற்றினும் சிறப்பாகக் கூறுதலை ஆராயுமிடத்து, இவ்வெல்லாவகைப் பகுதியும் புலனெறிவழக்கமே புறநடைத்து அகத்திணையை விளக்கும் "பாலை பெருவாயிற்றுயத் தொடக்கமும் வருமாறுபோல, பாலையும் பொருள் சிறப்புவருத்தலும் பெரிதாம் என நச்சினார்க்கினியரும், அகப்பொருள் புறப்பொருள்களிலே அதிகமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்கே குறிப்பிடுதலும் காண்க (பக ௧௩௦) இப்பிரிவுகளைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறிப்போந்தவை வடநூல்வழக்குப் பொருமையால், தமிழ்நாட்டு முன்னைய ஒழுக்கங்களைத் தனி ஒழுக்கங்களாகவே கருதத்தக்கன.

அகப்பாடல்களில் அமைதற்குரிய பொருள்கள்

இனிக் காமஞ் சிறப்புடைக் காமமாகிய ஐந்திணையினைக் குறித்து, தொல்காப்பியனார் கூறிய முறையே, ஆராயப்படுமிடத்து ஐந்திணைப்பாகுபாட்டில் எழுந்த பழம் பாடல்களிலே, ஐந்திணைகளுக்கும் முதல் கரு உரிய பொருள்கள் விசேடமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இவற்றுள், முதற்பொருளினும் கருப்பொருள் சிறந்தது, கருப்பொருளினும் உரிப்பொருளும் சிறப்புடையது. அதனால், அகப்பொருள்பற்றிய பாடல்களில் உரிப்பொருளாகிய புணர்தல் பிரிதல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் இல்லாமற் பாடப்படுமாயின், அப்பாட்டு அகப்பொருட்பாட்டு இல்லாததாகக் கருதப்படுமென்றும், ஏனையவற்றிற் கருப்பொருள் சிறந்ததென்றும், மூன்றுபொருள்களுமே ஒருபாட்டில் அமைந்து பாடப்படுமேல், அது விளக்கமுற்றுத் திகழுமென்பது உண்மை. ஆற்றுச் செய்யுள்வழக்கி லன்றி உலகவழக்கிலாயின், மேற்கூறியபடியல்லாது சிறந்த தனியனவும் வருமென்க. உதாரணமாக அடியில் வரும் வெண்பாவைக் காண்க.

"முல்லை நறுமலர் ஊதி யிருந்தும்பி
செல்சார் வுடையாகக் கண்ணியவாய் — நல்லாய்
றியாருமில் நெஞ்சனே மாகி யுறைவேமை
ஈரும் இருண்மாலை வந்து" — (ஐந்திணையைம்பது-௫)

இது, பருவங்கண்டு வருந்திய கிழத்திக்குத் தோழி கூறியது. இதன் கருத்து:—"வண்டுகள் முல்லைமலரை ஊதும்படி இருண்டுவரும் இம் மாலைக்காலமானது, கணவரோடு கூடிய மகளிர்க்கு இன்பஞ்செய்வதாயினும், அவரைப் பிரிந்துறைகின்ற நமக்குத் துன்பந்தருகின்றது" என்பதாம். இப்பாட்டுள், கணவனைப் பிரிந்து தலைவி தனித்துறைதல் கூறுதலால் முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளும், முல்லைப்பூ வருதலால் அதன் கருப்பொருளும், மாலைப்பொழுது சொல்லுதலால் முதற்பொருளும் வந்து, அகப்பொருள் வழக்கை அறிவித்தவாறு காண்க. இங்ஙனமே, நற்றிணை முதலிய அகப்பொருணூல்களில் வரும் பாடல்களை ஆராய்ந்துகொள்ளற்பாலன. இவ்வாறு, முதல் கரு உரிப்பொருட்பகுதியுடைய முல்லை குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணைவிகற்பங்களே, அகத்திணையிற் கூறப்பட்ட பொருள்களாகும். ஆகவே, களவு கற்பென்ற கைகோளிரண்டும் இவ்வைந்திணையிடமே நிகழ்வன என்றுணர்க. "அளவி லின்பத் தைந்திணை மருங்கிற் களவு கற்பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்" என்றார் நம்பியாரும்.

III. பெருந்திணை.

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக்காமம். அஃதாவது, ஒருவன் ஒருத்தியிடங் காமந்தலைக்கொண்டு அவளை அடையப்பெறாது, மடலேறுதல் வரைபாய்தல் முதலியவற்றால் தன்னைமாய்த்துக்கொள்ள முயலுதலும், தனக்கு இளையளாகாது ஒப்பும் மூப்புமுடைய பருவத்தாளைக் கூடுதலும், காமமிகுதியால் ஒருத்தியைத் தேற்றாது அவளை வலிந்து புணர்தலும் ஆகும் (நச்). அன்றியும், தலைவனது பருவமுதிர்ச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்தில் அறமாற்றுக் காமநுகர்தலும், நம்பியகப்பொருளில் "அகன்றுழிக் கலங்கல்" ( ) முதலாகக் கூறப்பட்டனவும் இப்பெருந்திணைப்பாற்படுவன.

மடலேற்றல். இப்பெருந்திணைவகையில், மடலேறுதலும் ஒன்றென்பது, "ஏறியமடற்றிறம்" என ஆசிரியர் கூறுதலால் வெளிப்படும். இது, பழைய புலவர் பாடிவரும் பண்டைத் தமிழ்வழக்கங்களுள் ஒன்றாகும். பிற்காலத்தாரும் "மடல்" என்ற ஒருவகைப் பிரபந்தம் இயற்றுவர் (தொல்-அக-சூ-உரை) தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர், இம்மடலேற்றத்தைப்பற்றிக் கூறியவை இதற்கு முழுதும் அறியத்தக்கன:—"மடலேறலாவது, தலைவன் ஒருவனாகக் காமத்தால்,

பணிக்கணக்காருத்திணையும், [illegible] வண்டில் முத லானவுஞ் செய்து, அகத்திணையியலுரையில் [illegible], மடலுரையாய்த் திகழ பாலுய் உடலெலக்குச் [illegible] ருனே நீடிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் [illegible] வரைந்து[8] கைப்பிடித்து [illegible] அக்கிழி மேற் பார்வையுஞ் [illegible] யணர் வின்றி ஆவூர் [illegible] சாற் றுல மபகாதிருப்புழி [illegible] 'மடலே று தியோ' [illegible] இவைதாறு யின [illegible] கைபுக ந்து 'மடலேறு' [illegible] எருக்கு இவை [illegible] அவ்வடத்தைத் வீதியில் [illegible], பணைக்குக்கு [illegible] பிரியத்தோன றின அப்போது [illegible] இத்தகைக்கண் டிழி அவனைக் [illegible] தெனறுணரக்" (பக-ஞ்சு) [illegible]

இவ்வாறு, தந்தைவாணன்கோவை உரைகாரர் கூறிய [illegible]ணைப் படியெமட லேறத் தக்க [illegible] தாண்டல் புரிதாயினும் "ஈசன சரந்து [illegible] மாவெனு வேறுவர் [illegible]" (திருக். [illegible]) "[illegible] வெளவொன பனிந்து பிறரெள்ளத் [illegible] தொகி ளியலவுந் தருவது கொல்லோ" (குறுக-ம அ௨) என்பன முதலியவற்றால், சிலபாகம், முன்னூலவுடக்குப் [illegible] கலித்தொகையுள் நெய்தற்கலி உக, உஉ, உச-ம பாடல்களிலும் குறுந்தொகை கள, கள௬, கஅஉ, உஅ௬-ம பாடல்களிலும், இப்பாட லொன்றின் [illegible] நன்கு விளக்கப்பட்டிருந்தலும் [illegible] திருமங்கை மன்னன் [illegible] யில்

---

8 "கழிகிளர் வென்றாய் [illegible] கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டு" (திருக்கோ. [illegible]) என்பதனால், தலைவன் தன்னை யும் தலைவியையும் கிழியி லெழுதிக்கொள்ளுதல் பெறப்படும்.

வியாக்யானம் எழுதிய பேராசிரியரான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின் தாற்பரியத்தைச் சங்க்ரஹித்து அடியில்வருமாறு எழுதுவர்:—"மடலேறுகைதான், உள்ளதொன்றை குளியாதே உகந்தவிஷயத்தை ஒரு படத்திலே விலிகித்து (எழுதி) 'அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அறவிளைந்தால் அதன்காற்கடையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்ஙனே முடிக்கையுமாம்; இத்தால் பிரயோசனம் என்னென்னின்—அவனை (திருமால்) கிட்டுமென்கை, இல்லையாகில் இதுதானே பிரயோஜனமாகை"—என்பது. இதனால், ஆரிடமக்களும் விரும்பியபெற இயலாவிடத்து செய்துகொள்ளும் பிராயோபவேசம்* போல, இம்மடலேற்றமும் தமிழ்நாட்டார் முன்னாளில் வழங்கிவந்த தற்கொலை முறை என்பதாம்.† அதற்கு 'மடல்மா' கருவியாயமை தெரிகின்றன ஆதலால், இம்முறை, தாம் விரும்பிய பெண்ணை அடையப்பெறாதவிடத்து மடலும் தமிழ் நூல்களில் வழங்குவதன்றி வேறிடங்களில் நிகழ்வதாகக் கூறப்படுவதில்லை. இங்ஙனம் மடலூர்வதானது ஆடவர் மட்டும் செய்தற்குரியதன்றிப் பெண்பாலார் எத்திணையினும் செய்யத்தகாதென்பதும், அதனை அங்ஙனம் பெண்பெருமையழிக்குஞ் செய்கை கூடாதென்றும் தொல்காப்பியர் விதிப்பர் (சூ. 35) "கடலன்ன காமம் உழந்து மடலேறாப்—பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்" என வள்ளுவனாரும் இவ்விதியைக் குறிப்பிடுதல் காணலாம். ஆயின், திருமங்கை மன்னன் தாமருளிய மடல்களில், பெண்ணொருத்தி திருமாலைக் 'காமுற்று மடலூர்வதாகப் பாடினாரெனலாம், அதற்குப் போகமென்னை எனின்;—அப்பெண், மடல் எளியதாகக் கூறுதல் ஏறுவனென்ற தானே யாதலின், இது பொருந்திணைக்குரிய மடலேற்றமன்றிக் கைக்கிளையின்பாற்படு

---

* இதனை 'வடக்கிருத்தல்' எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறும் (புறநானூறு பார்க்க)

† நீலகிரிமலைவாணரில் படகர் (Badagar) என்ற சாதியாரில், இளைஞனொருவன், தான் காதலித்த பெண்ணை அடையக்கூடாமல் நேருமாயின், 'அவளை எனக்குத் தராவிடின் தற்கொலைபுரிந்துகொள்வேன்' என்று பயமுறுத்தி அவளைப் பலாத்காரமாகவும் அடைய முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவனே பெரும்பாலும் வெற்றியே பெறுவதும் இன்றும் வழக்கமென்பர் (E. Thurston's 'Ethnographic' Notes in S. India Page 21). மடலேற்றமும் தற்கொலையே என்பது, இச்சேரி 'உரைபாயி'த்தையுஞ் சேர்த்துரைகள் கூறுதலாலும் அறியலாகும்

மென்று கூறுவர்.* (சூத்-௩௫)* பன்னிருபாட்டியலுடையார், மகளிர் மடலேறாரென்றும், ஆனால் கடவுளரைத் தலைவராகவைத்துப் பாடுமிடத்து அவர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுமென்றும் இம்மடற்றிலக்கணங் கூறுவர். இதனை "மடன்மாப் பெண்டிர் ஏறார் ஏறுவர் கடவுளர் தலைவ ராய்வருங் காலே" "கடவுளர் மேற்றே கன்னிகை மடலே" (உச ௩-௪) என்பவற்றால் அறிக. இதனால், பெண்ணொருத்தி ஏறுவதாக ஆழ்வார் பாடியது பிற்பட்ட இலக்கணமுறைக்குப் பொருந்துவதெனலாம். மகளிர்க்கு மடலேறும்வழக்கில்லை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரியதிருமடலில்,

"... காமத்தின்
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும்நாம் மானோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமுந்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்"

எனப் பெண்ணின் கூற்றிலமைத்து அருளிச்செய்தலுங் கண்டு நோக்கற்பாலது.

பெருந்திணையின் மற்றைப் பகுதிகள்

இனி, ஆரிய மணங்களுள், பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வம் என்ற நான்கும் இப்பெருந்திணைப் பாற்படுமென்பது "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" (௧0௫) என்னும் ஆசிரியர் கூற்றால் அறியத்தக்கது. இவற்றை இங்ஙனம் கூறியதற்கு, நச்சினார்க்கினியர், "இந்நான்கும் ஒருதலைக் காமமுற்றி நிகழாமையானும், ஒருவனோடு ஒருத்தியை எதிர் நிறுவி, அவருடம்பாட்டொடு புணர்க்குங் கந்தருவம் அன்மையானும், அவற்றின் வேறாகிய பெருந்திணையாம்" என்று காரணங் கூறுவர்.† இப்பெரு

* "நனவினால் நோய்செய்தே காட்டாய் நீ யாயிற்-பனையீன்ற மாவூர்ந் தவன் வரக் காமன்-கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு" (147-58-60) எனக் கலித்தொகையில் வரும் பெண்பால் மடற்கும் இதுவே கொள்க.

† "பெருந்திணை, நடுவணைந்திணையாகிய ஒத்தகாமத்தின் மிக்குங் குறைந்தும் வருதலானும், எண்வகை மணத்தினும் பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வமென்பன அத்திணைப்பாற்படுதலானும், இந்நான்கும் மேன்மக்கள் மாட்டு நிகழ்தலானும் இவை உலகினுட் பெருவழக்கெனப் பயின்று வருதலானும் அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது" என்பர் இளம்பூரணர் (தொல். அகத். 1, உரை.)

திணையும், முதலிற் கூறிய ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையும்—ஐந்திணையாகிய இன்பவொழுக்கம்போலச்—சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்படாவிடினும் அகப்பொருட்கு உரியனவாகக்கொண்டு ஆசிரியரால் தழுவப்பட்டன (பக்-கஎ) பேராசிரியர் இவற்றை அகத்தைச் சார்ந்த புறம் என்பர். (திருக்கோ. ௪ உரை) நச்சினார்க்கினியரும் இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளை அகமென்று பகுத்துக் கூறுதல் காண்க (௨௪௫). இனி, ஐந்திணைக்கும் நிலமும் பொழுதும் மக்களும் வகுத்தாற்போல, இக்கைக்கிளை பெருந்திணைக்குக் கூறாது, எல்லா நிலமும் காலமும் இவற்றுக்கு வழங்குமென்றும் (கூ-ஙஎ), பிறர்க்கு அடிமைகளாயுள்ளாரையும், ஏவல்செய்வாரையும் தலைமக்களாகவைத்துப் பாடப்படாது, அது சிறப்புடைக் காமத்திற் சேராமையால், இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளைச் சார்ந்தனவாகக் கொள்ளப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறுவர் (௨௩) எனவே "அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்" என்று அவர் கூறுதலால், அக்காலத்து அடிமைவழக்கம் நாட்டிலிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. ஏவலாளரை "வினைவலபாங்கு" என வேறு பிரித்தமையின், 'அடியோர்' என்பது விற்றுக்கொள்ளற்குரிய அடிமைகளையே குறிப்பதாதல்வேண்டும்.

அகப்பொருட்பாட்டிற்குரிய தலைமக்கள்

இனி, மேலே கூறிப்போந்த எழுதிணையையும் பற்றிப் பாடுநர் தாம் வழிநிற்றற்குரிய முறைகளுட் சிலவும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஐந்திணை பற்றிப் பாடுஞ் செய்யுட்களில், தலைமக்களின் பெயரை வைத்துக் கூறாவிடத்து, திணைப்பெயர்களாக முன்குறித்த—வெற்பன், துறைவன், கொடிச்சி, கிழத்தி என்ற பொதுப் பெயர்களாற் கூறவேண்டுவதன்றி, அத்தலைமக்களுடைய இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறிச் செய்யுள்செய்தல்கூடாதென்றும், இயற்பெயரைச் சுட்டிக்கூறின் அஃது அகமாகாது புறமாம் என்றும், ஆனால் கைக்கிளை பெருந்திணைகள் சுட்டியொருவர்பெயர் கொண்டும், கொள்ளாதும் வருமென்றும் ஆசிரியரால் விதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு அகப்பொருட்கு உரியவராகிய தலைவன்பெயரைத் திணைப்பெயரால் கூறல்வேண்டுமென்ற விதிப்படியே, அகத்திணைச் சார்ந்த நற்றிணை குறுந்தொகை கலித்தொகை முதலாய பண்டைநூல்களும், பிற்காலத்துக் கோவைகளும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆயின், முற்காலநூல்களிலும் பிற்காலநூல்களிலும் ஆசிரியர்பெயர் முதலியன கூறப்படுகின்றனவே எனின்—கூறுவேம்; அகப்பாடல்களில் இரண்டுவகைப்பெயர்கள் வழங்குவன:- அவை,

பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரும் உரிப்பொருட்டலைவன்பெயருமாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக் கோவைத்தலைவன் என்றும், உரிப்பொருட்டலைவனைக் கிளவித்தலைவன் என்றும் கூறுதலுமுண்டு. உதாரணமாக:—

'ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்தன் அரிகேசரி அணிவான்
தோய்கின்ற முத்தக் குடை மன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வாய்
மாய்கின்ற வாய்ந் திங்கள் போலியநெய்தல் கண்டேயுளனாம்
தேய்கின்றதென்பு அழகிய நன்மைச் சிலம்பனுக்கே"

(இறையனாரகப்பொருள் மேற்கோள்)

என்ற பாட்டில், "தமிழ்வேந்தனாகிய அரிகேசரியின் கொல்லிமலைச் சோலையில் பூங்கொடிபோலும் பெண்ணொருத்தியைக் கண்டு என்னெஞ்சம் வருந்துகின்றது என்று சொல்லாய் சிலம்பனுக்கு அழகிய தோழீ" என்பானொருவன், தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள், அரிகேசரி என்பவன் பாண்டியப்பெயர், பாட்டுடைத் தலைவனாவான்; இவன் கோவைத்தலைவன் எனவும் சொல்லப்படுவான். என்னை? அவனையே சிறப்பித்து, அவன் மலைச் சோலையைக் கூறியதாகக் கூறுதலின். அவனது சோலைக்கண் பெண்ணைத் தலைமகட்கு விசேடமாகக் குறிப்புரை தந்தமை அதனால் அவனைச் சிறப்பித்ததால் என்க. ஆயின், அப்பெண்ணைக் கண்டு வருந்திய சிலம்பன் என்னுந் தலைமகன் பாலதே இக் கூற்று நிகழ்ந்தது. அவனே உரிப்பொருள் அல்லது கிளவித் தலைவனெனப்படுவான். பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாண்டியனை உரிப்பொருள் அல்லது கிளவித் தலைவனாகச் செய்யுட் செய்யப்பட்டது. இதுவும், அகப்பொருட் குரியதாகாது புறப்பொருட்பகுதியாம் என்பதைக் குறிக்கவே இவ்வாறு கிளவித்தலைவனை அகத்திணையில் இருந்த பெயர்க் கூறுதல் (கூறா) "மெய் பெயர் மருங்கிற் கூறுதல் வழியே" என்னும் புறத்திணையியல் சூத்திரத்தும் (அ) உரைகோடல் அமைவாம்.

அகப்பொருட்குரிய பாக்கள்

இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட அகப்பொருளுக்கு, பண்டைக்காலத்தே, எல்லாப் பாக்களிலும் அமைந்து பாட்டாதல் தெரிகின்றது. வழிநூலினும், இப் புலனெறிவழக்கம் கலியும் பரிபாடலும் என்ற இருபாவகைச் செய்யுளு

'நரிய நவாசி' எனபது பிறகாலத்துக்கு

களுக்கே உரியதென்று ஆசிரியர் நியமிக்கின்றனர். இதனை "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும் உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்" என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க. பரிபாடல்* இப்பகுதிபற்றி நிகழ்தல், செய்யுளியலில், "காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்" எனப்படுதலானும் உணரப்படும் (கஅக). இதனால் ஆசிரியர் காலத்து எல்லாப்பாக்களிலும் அகப்பொருள் அதிகமாக வழங்கினமை தெரியலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்டு இவ்வரையறையில்லாமற்போயிற்றென்பது, கடைச்சங்கத்து நூல்களிற் கலித்தொகை நீங்க ஒழிந்தனவும் பிற்பட்ட நூல்களும், ஆசிரியம் வெண்பா வஞ்சிப்பாக்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் உணரப்படுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், இப்பாக்கள் அகம்புறமிரண்டற்கும் பொதுவாம் என்று பிற்காலத்து நேர்ந்த மாறுபாட்டை உரையிற் கொண்டு அமைப்பர்.

மேற்கூறிய போந்தவாற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்கள் புலனெறி வழக்குஞ் செய்தற்குப் பகுத்துக்கொண்ட கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணை என்ற காமப்பகுதிகளின் வரலாறுகள் நன்குவெளியாகும். இவ்வெழுதிணைபற்றியும் கூறற்குரிய வேறுசில விதிகளும் உள்ளனவாயினும், முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க பொதுவிதிகள், முற்கூறியனவே. ஏனையவற்றில், வேண்டுவன உரிய விடங்களில் உணர்த்தப்படும். இனி, இவ்வெழுதிணைப் பொதுவிதிகட்கெல்லாம் மேற்கோட்செய்யுட்கள் எழுதுவதாயின், இவ்வாராய்ச்சி பெருகிவிடுமென்றஞ்சி உரைநோக்கி உணருமாறு விடப்பட்டன.

அகப்பொருளின் பெருமை

இவ்வெழுதிணைகளையும் பற்றிப் பாடிவந்த வழக்கம் தொல்காப்பியனார்க்கு முற்பட்ட காலத்தே பெருக வழங்கியதாதல் வேண்டுமென்பது, 'முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணிப் புலந்தொகுத் தோனே' என இவ்வாசிரியர் கூறப்படுதலால் அறியலாகும். அங்ஙனமே தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்காலத்தும் அவரிட்ட ஆணைவழியே நூல்கள் பாடப்பட்டுப் பெருகியிருந்தமை

* இப்போது, இருபதிற் கிடைத்த பாடல்களை, மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலியே அகம்புறமென்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை"

என்று எண்ணப்பட்ட பழைய தொகைநூல்களுள்ளிட்டில், புறம் பதிற்றுப்பத்து தொழிந்தனவும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் பலவும், பத்துப்பாட்டிற் சிலவும்—இவ்வகத்திணைபற்றி அமைந்தனவேயாம். இவை பெரும்பான்மை குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்திணையும் — அகத்திணைமுறையாக அன்றி வேறுதிணைமுறையாகவைத்துக் கூறுவன நச்சினார்க்கினியரும், "தொகை நூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு உணர்க" என்றார் (பக-40). இவற்றுள் நற்றிணைமுதலிய தொகைநூல்கள், ஒருவரானன்றிப் புலவர் பலரால் பாடப்பட்டனவாம். அஃதாவது—ஒவ்வோர்காலத்து ஒவ்வொருதிணைவிகற்பத்தைப்பற்றிப் புலவர் பாடிய போந்த செய்யுட்கள், பிற்காலத்தொருவரால் திரட்டப்பெற்று முறைப்படி கோக்கப்பட்டன என்பதாம். இங்ஙனம் அகப்பொருளே விஷயமாகக் கொண்டு; தம்மையாண்டுவந்த அரசர் முதலியவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு பாடும் வழக்கம், முன்னுள்ளிற் றமிழ்மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது ஒவ்வொருதிணையின் முதல் கரு உரிப்பொருள்களின் இயற்கைச் சிறப்புக்களை யெடுத்துவிளக்கி அழகாகப்பாடிவந்த அருமைபற்றிய பண்டைப் புலவர்கள், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாலைக் கௌதமனார், மருதனிளநாகனார், நெய்தற் கார்க்கியார், வெறிபாடிய காமக்கணியார், மடல்பாடிய மாதங்கீரனார் என்றிவ்வாறு அத்திணைத் துறைப்பெயர்களாற் சிறப்பித்து வழங்கப்படுவாராயினார் அன்றியும், பண்டைநாளில் அகப்பொருளிலக்கணங்களை அறிந்திராமை, புலமைக்கே பேரிழுக்காகவும் முன்னோரால் கருதப்பட்டிருந்தது. கடைச் சங்கநாளில் ஒருகாலத்தே பொருளிலக்கணமறிந்த புலவர் இல்லாமற் பாண்டியன் புடைபடக் கவன்றபோது "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின்பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேல் இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்" என அவ்வரசன் கூறினனென்றும், அக்காலத்தே இறையனார் முன்வந்து அவன் கவற்சிநீங்கப் பொருளிலக்கணமொன்றை அருளிச்செய்ய, அதற்குப் புலவரைக்கொண்டு அவன் பொருள்கண்டனனென்றும் கேட்கப்

படுஞ் செய்தி, [illegible] ஆராய்ச்சியின் [illegible] வளர்ச்சிக்கு [illegible] புலமை [illegible] புலவர் தம் [illegible] அகத் திணைத் துறைகளை [illegible] முத [illegible] வந்தமையால், [illegible] ஆகிய [illegible] கபிலர் [illegible] இசைப் [illegible] என்பது. [illegible] புலமைத் திருவள்ளுவர் [illegible] பொருள் [illegible] பெருமை [illegible] வெளிப்படுத்து [illegible] யால், முழுதும் [illegible] செழுந்தமிழ் [illegible]

---

* [illegible]

† காமத்துப்பால் [illegible] தமிழ் [illegible] ஆயினும், [illegible] என்ற [illegible] பொருள் [illegible] காமத்துப்பால் கூறப்பட்டது [illegible] (1910-ம் வருடம் வெளிவந்த பதிப்பிக் கப்பட்ட திருக்குறட் பரிமேலழகர் [illegible] பதிப்புள், திருவள்ளுவரைப்பற்றிய குறிப்பு [illegible] பக்கம் பார்க்க.)

வாகிய இன்பத்துறைகளை மேலும் முடியாகக்கும் பொன்மைகக் கடவுள ரிடத்துப் புலப்படுத்திய ஆழ்வார்கள் திருவாய்மொழி திருவிருத்தம் முதலாய திவ்யப்பிரபந்தங்களில் [illegible] ஆகவே, சிற்றின்பத் துறைகள் [illegible] இவ்வகைத்துறை கள் உரிமைபூண்டு [illegible]

11. களவியல்.

[illegible] முறையில், [illegible] புலவர்பாற்கூறு [illegible] இவைமுன்னர் [illegible]

களவு [illegible] "[illegible] [illegible] குலம் [illegible] மையால் [illegible] கூறியது" [illegible] இம்முறைமை [illegible] புணர்ந்த [illegible] கொள்ளும் களவு போலத் தலைமைபெற்ற [illegible] மறை என்று பெயர்பெற்றதுபோல, உழுவலன்புடைய இருவர் [illegible] பெயர்பெற்றதென் றும் கூறுவர் [illegible] "[illegible]" எனவும் [illegible] மணமக்களுள், [illegible] —கந்தர்வ சமரரும் அவர்மகளிரும் [illegible] கூடுதல்போலத் தலைவனுந் தலைவியும் [illegible] கூறியது; இதனை,

> "[illegible]
> [illegible] பொனயாழ்
> [illegible]
> தந்திருவர் கண்ட கலப்பு"

என்ற வெண்பாவால் உணர்க. இங்ஙனம் தமிழ்மக்களது களவுப்புணர்ச்சியைக் காந்தருவமாகத் தொல்காப்பியனார் கூறினும், தமிழராகிய அவ்வொழுக்கம் ஆரியர்களிடத்திருந்து வந்ததெனபது அவர்கருத்தன்று. இதனைக் "காமக்கூட்டங் காணுங்காலை, மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுட்—டுறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே" என்ற அவர் கூற்றில், 'காமக்கூட்டத்தை ஆராயுமிடத்து அது யாழோரான கந்தருவரது இயல்புடையதாகும்' என்று ஒற்றுமையில் வேற்றுமை கூறுதலால் உய்த்துணரலாம். ஆகவே "தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளுமே" ஆசிரியர் ஓதியனவென்பதும், ஆரியமணம்பற்றிய செய்திகளை அவர் கூறவந்தவரல்லர் என்பதும் உணரத்தக்கன. இவ்வொழுக்கம் தமிழ்வழக்கே என்பதைத் திருத்தக்கதேவரும் "இலைப்புறங் கண்ட கண்ணி யினமழி ழியற்கை யின்பம்" (கேமசரி-கூ), "தேவர் பண்ணரிய பூந்தொடையினர் செவ்வே—மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொருளாதலின்" (பதுமை-கசுரு) எனச் சிந்தாமணியிற் கூறுதல் காண்க. யாழோர் கூட்டத்துக்கும் இக் காமக்கூட்டத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை, நச்சினார்க்கினியர், "கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும், ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவு அமையாது" என்பதனால் விளக்கினார்.

இனித் தமிழொழுக்கமாகிய இக்களவுக்கூட்டம் நான்கு வகைப்படுமென முன்னோர் கூறுவர்: அவை—இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம்—என்பன. ஆசிரியர் இவ்வகைகளை,

> "காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்
> பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
> றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
> மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே"

எனச் செய்யுளியலிற் கூறுவர் (சகக). இந்நான்கு பெரும்பிரிவுகளே, பலவிகற்பங்களும் பகுதிகளு முடையனவாக விரிந்து, ஒருகதைபோல வந்து முடிகின்றன. இங்ஙனம் முடியுங் களவுவரலாற்றில், பாத்திரங்களாக நின்று கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார், அறுவர்: அவர்—பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன் தலைவி என்பார் (ருoஉ). இவர்களல்லது இக் களவொழுக்கத்தில் வேறெவரும் பேசுதற்குரியவராக விதிக்கப்படடிலர். இவர்களுள்:—

(1) பார்ப்பான—இவன் தலைவனுக்கு இழிவுசேரும் இடக்கரிலெல்லாம் நெருங்கி யிடித்து உறுதிகூறுவதற்கும், தலைவற்கு வரும நிலைமைகளை நிமித்தங்களால அறிந்து விலக்குமுபாயங்களைச சூழ்தற்கும உரியன். தலைவியும தலைவனும உடனபோமபோது, இவன, அவ்விருவரையும இடைவழியிற்கண்ட செய்திபறறிச செவிலி (தலைமகள தாயரில் ஒருத்தி) முதலியோரால உசாவவும, இறுக்கவும உரியன என்றுங கூறுவர்.

(2) பாங்கன—இவன் தலைவனுக்கு உசாத்துணையாகிய தோழன். இவன் பார்ப்பனக்குலத்தவனே எனபர் காரியவுரைகாரா. (பக், ருரு). நச்சினார்க்கினியர் 'இவன பெருமபானமை பார்ப்பானும்' என்பர் (பக் உசரு) நமபியார், தலைவற்குப் பார்ப்பானும் சூத்திரனுமாக இருவகைப்பாங்கருளரென்றும், இவ்விருவருமே தலைமகற்குரிய உயிர்த்துணைவராக அவர் தம்தந்தையால அடைக்கலமாகக்கொடுக்கப் பெற்ற உரிமையுடையார் என்றுங் கூறுவா (கoசு)

(3) தோழி—இவள தலைவியின செவிலித்தாயினுடைய மகள (கஉரு). இவள, தலைவிக்கு உசாத்துணையாய் நலமையுந் தீமையும் ஆராய்ந்து, அவட்குவருந் துனபந்தவிர்த்தற்கு உரியள. இவளை நல்லறிவாயந்தவளாகச சொல்லுவர் (உ௩சு).

(4) செவிலி—தலைவியைப்பெற்ற தாய்க் குயிர்த்தோழியாய்த் தலைவியின் ஆக்கத்தில் நல்லறிவும ஆசாரமும பெருக அவளை வளர்த்தவள. இவள பெற்றவளாகிய நற்றாயினும், தலைவியிடம பெரிதும அன்பும அந்தரங்கமும் உடையளாதலால, இக்களவுவரலாற்றிற்குச் சிறந்தவளாயத தாய் என்றே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவள (கஉச).

(5) தலைமகன்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவன். இவன் பதினாறாண்டினனாய்ப் பெருமையுமுரனுமுடையனாய் உருவு திரு குலம் குணம் அன்பு அறிவு முதலியவற்றில் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் உத்தமபுருடன்.

(6) தலைமகள்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச்சிறப்புடையதலைவி: இவள் பன்னிராட்டைப்பிராயத்தளாய், அச்சநாணமடன்களும் (கக)

செறிவு நிறை அறிவு அருமைகளும் (௨௦௯) கொண்டு, உருவு திரு முதலியவற்றால் (௨௭௫) தலைவனோடு ஒத்து விளங்கும் ஓர் உத்தமமாது.

இங்ஙனம் களவுப்பகுதியிற் கூற்று நிகழ்த்துதற்குரியவர்களைச் சுருக்கமாக உணர்ந்துகொள்க.

இவருள், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் இந்நால்வரும் ஒருவரையொருவர் அழைத்தற்கு, உயர்திணைப் பொதுப்பெயர் ஒன்று ஆசிரியர் கூறுவர். அஃது "எலா" என்பது. இச்சொல்லால், தலைவியுந் தோழியும் பெரும்பான்மை தலைவனையும், அத்தலைவன் சிறுபான்மை தலைவியையும் பாங்கனையும் அழைத்துக்கொள்வர் (௨௨௦). பிற்காலத்து, இச்சொல், எலா, எல்ல, எலுவ எனவும் திரிந்தது.* இனி, அன்னை என்னை எனவும் முறைப்பெயர்களும் இப்புலனெறிவழக்கில் வழங்கும். அன்னை யென்பது தலைவி தோழியையும், தோழி தலைவியையும் அழைக்கும் சொல்லாகவும், என்னை என்பது அவ்விருவருந் தலைவனை விளிக்குஞ் சொல்லாகவும் கொள்வர் (௨௪௯).

தலைவன் தலைவியர்க்கு முறையே பதினாறும் பன்னிரண்டும் பருவ ஆண்டுகளாகக் கூறப்படுதலை, மெய்ப்பாட்டியலிற் "பிறப்பே குடிமை" (௨௭௫) என்ற சூத்திரவுரையிற் காணலாம். இக்களவொழுக்கமானது இரண்டுமாதங்கட்குள் நிகழ்ந்து முடிதற்குரியதென்பது "களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டந்-திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப" என்ற களவியற் சூத்திரத்தால் அறியற்பாலது. இதனுரைகாரர், "இதனால், ௧௧-ஆண்டும் ௧௦-திங்களும் புக்க தலைமகளோடும்,† ௧௫-ஆண்டும் ௧௦ திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும், புணரவேண்டியது என்பது பெற்றாம்; இவளும் இருதிங்கள் களவொழுக்கத்தே ஒழுகப் பன்னிரண்டாட்டைப் பிராயத்தளாம்; அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம் களவொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம், ஆசிரியர்களான்" என்பது. இவனும் இவ்விருதிங்கட் களவொழுக்கம் ஒழுகப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தனும்; அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாக

---

* செந்தமிழ்நாட்டில் 'எலா' என்று பெண்டிரை அழைத்தல் இன்றுமுள்ள வழக்காம்.

† பேராசிரியரும் இவ்வாறெழுதுவர் (திருக்கோவை, 9 உரை).

லாற் களவொழுக்கத்துக்கு விலக்கப்பட்டதாம்" என எழுதுதல் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. "பன்னிரண்டாண்டும் பதினாறாண்டும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்ப முடிந்தமையின், அதுவும் ஒப்பெனவே படும்" என்பர் மெய்ப்பாட்டியலுரைகாரர் (உ௭௩). இனி, ஒரு சாரார் இக்களவொழுக்கம் பதினைந்து நாளில் நிகழுமென்றாராயினும், அஃது இக்களவியல் உரைகாரரால் மறுக்கப்படுகின்றது (பக் ௧௩௭).

இனி, மேற்கூறிய பார்ப்பார் முதலிய அறுவரும் இன்னவின்னவாறு கூற்று நிகழ்த்தற்குரியர் என்று அக்கூற்றுக்களை ஆசிரியர் தனித்தனிச் சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுகிறார்.* ஆனால், பிற்காலத்து அகப்பொருளிலக்கணம்போல இப்பேச்சுக்களையெல்லாம் முறைப்படுத்தி அவர் கூறவில்லை. இங்ஙனம் தனித்தனி வைத்துக்காட்டப்பெற்ற கூற்றுக்களைக் கோவைக் கிளவிகள்போலத் துறைப்படுத்துக் கூறுவதற்கு, ஆசிரியர்காலத்து வழங்கிய அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பதை விளக்கும் இலக்கியம் கிடையாமையாற் சிறிது தடையாகின்றது. கடைச்சங்க நாளில் அகத்திணைபற்றி எழுந்த நற்றிணை முதலியவை, பிற்காலத்துக் கோவைகளிற் கண்ட துறைகளையே பெரும்பான்மை கூறினும், அந்நூல்கள், கோவைபோலக் காட்சிமுதலாகத் தொடங்கிப் பரத்தையிற்பிரிவிறுதியாக வைத்துக்கூறாது, குறிஞ்சி பாலை என்ற திணைமுறைப்படியே வைத்தோதுதலால், ஒரு துறைக்கு மற்றொரு துறை தொடர்பில்லாமலே காணப்படும். இங்ஙனமாகத் தொல்காப்பியனார் அவ்வவர் கூற்றுக்களைக் கோவைப்படக் கூறாமற்சென்றதும், பழைய இலக்கியங்களும் அதற்கேற்பக் காணப்படுவதும் நோக்கும்போது, முன்னாளிற் குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தலென்ற ஐந்திணையில் ஒருமுறைபற்றிப் பாடுதலே பெருவழக்காக இருந்ததென்பது புலப்படுகின்றது. ஆயினும், நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியத்தின் அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பது தோற்றாமற் போகாது. இதற்குத் தொல்காப்பியனார் கருத்துக்களையே பெரும்பான்மை தழுவியமைந்த இறையனார்களவியலுரையும், அதனை அடுத்து

ஆசிரியர் தம் நூலிற் கூற்றுக்களைத் தனித்தனி கூறும் முறைப்படியே, "செம்பூட்சேய் கூற்றியல்" என்ற இலக்கணமொன்றும் இருந்ததென்பது களவியலுரையாற் றெரிகின்றது.

நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருளும் பெரிதும் உபகாரப்படுவனவாகும். இவற்றிற் சிறுபான்மை தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடும் இடங்களும் உண்டேனும், அவை யுரியவிடங்களில்வைத்து விளக்கப்பெறும். இனி, இக்களவொழுக்கின் பெரும்பிரிவுகளாக ஆசிரியர் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற்கூட்டங்களை முறையே கூறுவோம்.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது, முற்கூறப்பட்ட இலக்கணம் வாய்ந்த தலைமகனுந் தலைமகளும் ஒருபொழிலிடத்தே எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வமிடைநிற்பப் பால்வழியோடித் தம்முள் ஒத்தகாதலுடையராய்க் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம் நிகழ்வதற்குமுன், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளைப்பகுதிகள் இவர்க்குள்ளே நிகழும். அவை—காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல்—என்பன (நூ௨) இவற்றுள், காட்சியாவது, இவ்விருவரும் தெய்வவசத்தால் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரையொருவர் முதன்முதலாகக் காண்பது. இக்காட்சிக்குப்பின், 'இங்ஙனந் தோன்றுகின்ற மாது திருமகள் முதலாகிய தெய்வமோ, அன்றி மக்கட்பிறப்பினளோ' என்று மயங்கிக் கூறுவது, ஐயமாம். இவ்வையப்பாட்டினைத் தெளிதற்குரிய அறிவுவாய்ந்த தலைவன்கண்ணேயல்லது தலைவிகண்ணே நிகழாதென்றும், தலைவிக்கு ஐயநிகழின், அச்சமேயன்றிக் காமக்குறிப்புண்டாகாதென்றும் கூறுவர் (நச். உரை). இங்ஙனம் தெய்வமோ என்று ஐயுற்ற தலைமகன், விண்ணவர்க்கன்றி மண்ணவர்க்கேயுரிய குறிகள் சில தலைவியிடம் நிகழ்தல்கொண்டு ஐயம் நீங்குவான். இவ்வையம் நீக்குங் குறிகளாக ஆசிரியர் கூறியவை—"வண்டே இழையே வள்ளி பூவே, கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்—றன்னவை பிறவு" மாகும். (கூரு) இவை, வானகத்தனவன்றி, வையகத்தனவாகக் கொள்ளுதல் கவிமரபாகும் [இவற்றுள் இழை—மகளால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலம்; வள்ளி—முலையினுந் * தோளினும் எழுதுந் தொய்யிற்கொடி. கண்—வான்கணல்லாத ஊன்கண்] இவையன்றிக் காலுநிலந்தோய்தல், நிழல்விடுதல், வியர்த்தல் முதலியனவும் அம் மக்கட்குறிகள் ஆகும். இவற்றால் இவள் 'மக்களுள்ளாள்' என்று தெளிந்தபின், தலைமகற்குப் புணர்ச்சிவேட்

---

1 தொய்யிற்குழம்பால் கொடியெழுதலும் காமன்சிலையாகிய கரும்பெழுதலும் மரபு (கலித்தொகை-111-16,17, 143-32,33)

கையுண்டாக்க தலைவியைக் கூடக் கருதுதலும், அதன்பொருட்டு அவளை யுடம்படுத்தற்குத் தலைவன் வாய்காணன்றிக் கண்களாற் குறிப்பித்து உசாவுதலும் நிகழ்வனவாம். நிகழ, அவளும் அஃதறிந்து (௧௬) தன்னுறுவேட்கையை வெளிப்படக்கூறாது (௧௧௮) கண்களின் குறிப்பாற் கூறுவள் என உணர்க. இவற்றை "நாட்டமிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற் குக்—கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்" (௯௫), "தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்—எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்-பிறநீர் மாக்க ளின்றிய வாயிடைப—பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றெனப" (௧௧௮) என ஆசிரியர் கூறுதலா னுணர்க. "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்—என்ன பயனு மில" என்றார் வள்ளுவனாரும். இவ்வாறு, தலைவியின் உடம்பாடறிந்து, தலைவன் அவளைக் கூடக் கருதியதும், தலைவிக்குப் "பொறிநுதல் வியர்த்தல்" முதலிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழும். [இவற்றை மெய்ப்பாட்டியலில் விரித்துக் கூறினேம் ஆண்டுக் காண்க] இங்ஙனம், இருவர் குறிப்பும் ஒத்து நிற்றலை உள்ளப்புணர்ச்சி என்றும், வழிநிலைக்காட்சி என்றும் கூறுவர். வேறு வாயில்களின்றித் தாமே தூதுவராக நிகழ்த்தும் (௧௧௯) இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியே, மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் (௯௭). இவற்றை, "உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்—கள்ளப் புணர்ச்சியுங் காதலாக் குறிய" "பொருவிறந் தோற்குப் பெருமையு முரனும்—நன்னுதற் கச்சமும் நாணமும் மடனும்—மன்னிய குணங்க ளாதலின் முன்னர்—உள்ளப் புணர்ச்சி யுரிய தாகும்" (௩௪—௩௫) என நம்பியாரும் கூறுதல் காண்க.

இங்ஙனம், மெய்யுறுக் கூடிய தலைவன், தன்னன்பு தலைவிக்குப் புலப்பட அவளைப் புகழ்ந்து கூறி, 'இனித் தலைமகளுடன் இவ்வாறு நீடித்திருப்பின் ஏதமாம்' என்று கருதி, அவ்விடத்தினின்று பிரியக் கருதுவான் கருதுமவன், வண்டு நெஞ்சு முதலியவற்றை முன்னிலை யாக்கி, அவற்றுக்குத் தன் கழிபெருங்காதல் கூறுவானாக, அக்குறிப் பறிந்து தலைவி கவன்றவிடத்து "நின்னொடுபட்ட தொடர்ச்சி எழுமையும் வருகின்ற தொன்றாதலால், இத்தகைய நின்னைப் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன், அன்றி அறனல்லது செய்தேனுமாவேன்" என்று நயப்புக் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றுவன். இங்ஙனம் இவன் கூறுதலின் பயன்—, புணர்ச்சியெய்திய தலைவிக்கு "இவன் எவ்விடத்தான் கொல்லோ, இன்னும் இது கூடுங்கொல்லோ, என்பால் இவன் அன்புடையன் கொல்லோ"

என்று நிகழ்தற்குரிய ஐயம் நீக்குதலேயாம். இதனால், தலைவி ஐயம் நீங்குமேனும், தலைமகனது பிரிதற் குறிப்பறிந்து அதற்குப் பெரிதும் ஆற்றாது புலந்து காட்டுவள். காட்ட, மற்றும் அவளை வற்புறுத்த வெண்ணி 'என்னுடைய பதி, நினதூர்க்கு மிகவும் அண்ணியது' என்று சொல்லித் தான் அடுத்தடுத்து இங்கு வருதல் எளிது என்பதைக் குறிப்பித்துத் தலைவியை ஆற்றிப் பிரிவன். இங்ஙனம் பிரிதலும் வற்புறுத்தலும் முறையே பிரிவச்சம், வன்புறை என்று கூறப்படும். (பக். உ௩ரு)

இங்ஙனங் கூறித் தலைமகளை ஆற்றிப்பிரியுந் தலைமகன், அவளைத் தனியாக நிறுத்தி நீங்குமோ எனின், நீங்கான் தலைவியை நோக்கி, 'இனி, நீ முற்பட்டு உன்தோழியரோடு சேர்ந்துகொள், யான் இவ்வழியாகச் சென்று நீங்குவேன்' என்று, அவளை விளையாடுந் தோழியரிடத்து உய்த்து அகன்றுபோய்த் தன்னை யவள் காணாமல் தான் அவளைக் காணப்பெறும் அண்ணிமைக்கண் ஒருபொழில் மறைந்து நின்று, தலைவி பின் ஆயக்கூட்டத்தையும் அவ்விடத் தன்னையும் நோக்கி 'இவளையான் எய்தினேன் என்பது மாயமோ! இனி இவள் நமக்கு எய்தற்கரியள்' என்று அவளது அருமையறிந்து வருந்தி, ஆண்டு நின்று நீங்குவான். இவ்விடத்தே, தலைவியோடு இணைபிரியாது செல்லுகின்ற, அவள் காதற் றோழியைத் தலைவன் குறிப்பாலறிந்துகொள்ளுதலையும் பின்னூல்கள் கூறும். ஆயினும் "பெட்டவாயில்பெற்று இரவுவலி யுறுத்தலும்" (பக். உசரு) என்று, தோழியிற்கூட்டம் நிகழுமிடத்தே வைத்துத் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே வேறுசில துறைகள் கிளவிக்கோவைகளிற் கூறப்படுவனவும் உள. இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சியாமென்றுகொள்க. பேராசிரியர் "காட்சியும் ஐயமும் துணிவும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்னோரன்ன வெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்னும் திலகக்கண்ணதாக முடியுமென்பது" என்றெழுதியதுங் கண்டுகொள்க (பக். எரு௯) "இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி னெய்துபு முயற்சியின்றி முடிவ தாகும்" என்றார் நம்பியார். இப்புணர்ச்சியைத் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி காமப்புணர்ச்சி என்றுங் கூறுவர் (திருக்கோவை-கஅ)

2. இடந்தலைப்பாடு.

இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த இருவரும் பிரிந்தபின்னர், அப்பிரிவாற்றாது வருந்தி நின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளுங் கூடவெண்ணி

"யான் அவளை எய்தியது விதியானே; இன்னும் அவளைத் திருமேறக் காண்பன்" எனத் துணிந்து அதனைத் தன் தோழனுக்குக் கூறாது, முந்திய நாளில் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான் தலைவியும், பிற்றை ஞான்று தன் ஆயவெள்ளத்தோடும் வந்து விளையாடிவருகின்றவள், நேற்றைத் 'தினனிற்பிரியேன்' பிரியின் ஆற்றேன் என்று நீங்கிய தலைவனை, அறியாது 'இவ்வாயத்துள்ளே வருவானன்றோ' என்னுளே பெருந் நாணினாலும், 'ஆற்றாமையால் இறந்துபட்டான்கொல்லோ' என்ற அச்சத்தினாலும் மீதூரப்பட்டு, நெருநற்று தலைமகனை வழிபட்ட இடமெதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாற்போலப் பரவசமாகின்றாள். ஆயங்களும் முன்னைநிற் பிரிந்தாற்போன்று, தமது விழையத்தக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி நன்னர் யாத்துத்தன செய்துமென்றும், போது மேற்றுக்கன கொய்துமென்றும் இவ்வாறு விளையாட்டுவிருப்பால் றனித்தனி பிரிந்த நிலையில், தலைமகனும் அவ்விடநோக்கிச் சென்று தனியளாய் நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவியுங் கண்டு 'இவனம்பால் அன்பிலனோ' என்று முனைபு நிகழ்ந்த ஐயநீங்கப் பெரிதுங் களிகூர்ந்தாள். ஆயினும், தன்னியற்கைக் குணங்களாகிய நாணமுதலியன அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தாவண்ணம் தடுத்துநின்றன. பிறப இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாகும்; அதனால் வேறுபட்டாளோ, அன்றிக் 'களவு வெளிப்படுதலால் இனி மணஞ்செய்துகொள்ளினல்லது இக்கூட்டத்துக்கு 'உடம்படாள்கொல்லோ' என்று கருதி, அதுவெளிப்படாமாறு அவளை மெய்யுறத் தீண்டிக் குறிப்பறியலாயினன். இது 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்' எனப்படும் நச்சினார்க்கினியர், புலையன் தீண்டினாற்போல மணங் கொள்ளுதலுங் கொள்ளாமையுமாகித் தலைவி நிற்கின்றகாலத்தே தொட்டான் என்பர் மெய் என்பது ஈண்டுத் தோளாம் "உறுதோ றுயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்-கமிழ்தி னியன்றன தோள்" என்றார் வள்ளுவரும் இக்கிளவியை வண்டோச்சிமருங்கணைதலென்பர் பின்னுள்ளோர் அஃதாவது தலைமகளைச் சாரவெண்ணிய தலைவன் அவள், 'குழலை நோக்கி வந்த வண்டையோட்டுவதுபோல நெருங்கி, ஓட்டுமிடத்துக் கை பட்டதுபோலத் தொடுதலாம். இங்ஙனம் மெய்

சகுந்தலை துஷ்யந்தர்களது காந்தருவக்கூட்டத்தே, வண்டோச்சி மருங்கணைதல் கூறிக் காளிதாசமகாகவி சிறப்பித்தலும் (சாகுந்தளம்-அங்-3) காதம்பரியில் புண்டரீகமுனி மஹாசவேதையைக் கண்டு காதலித்தபோது, பூவளித்தல் வாயிலாக அவள்மெய் தொட்டதாகப் பாணகவி கூறுதலும் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன.

தொட்டுப் பயின்றவன், தலைவியின் உடம்பாட்டுக் குறிப்பறிந்து, அவ்வூழ் இய சோலையிடத்தே அவளைக் கூடவெண்ணிப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டு அவளை நெருங்கினான். நெருங்கத் தன்னியற்கைத் துணைகளை நடுத்தலால், காணிக் கண்புதைத்துக்கொண்டும், ஆங்குள்ள கொடிகொம் பர்களில் மறைந்து நின்றும் அக்கூட்டத்திற்கு இடையூறு சில தலைவி நிகழ்த்த, அவற்றுக்காற்றாது தலைவன் பலபடக் கூறியபின் அவனொடு கூட்டம் நிகழ்கின்றது: அது நிகழ்ந்தபின் பெரிதும் மகிழ்ந்தவனாயத் தலைவியைப் பிரிதற்கெண்ணி, அவளைத் தேற்றுதற்கு 'என்னுளனாயும் இனிப் பிரியேன்' எனத் தெய்வத்தொடு சார்த்திச் சூளுறுதலும் 'இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாமோ' என்றிரங்கித் தலைவன் அச்சோலையை விட்டு நீங்குவானாயினன். இத்துணையும் இடந்தலைப்பாடாமென உணர்க.

ஆசிரியர் 'மெய்தொட்டுப்பயிறல்' என்ற சூத்திரத்தே (க0உ) இவ் விடந்தலைப்பாட்டிற்குரிய தலைவன் கூற்றாக, எட்டுக் கிளவிகள் கூறுவர். அவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும் மேற்கூறிய செய்திகளெல்லாம் விளக்கமாகும். நாற்கவிராசநம்பி முதலியோர், மெய்தொட்டுப்பயிறல் முதலியவற்றை, முந்திய இயற்கைப்புணர்ச்சியின் வகைகளாகக்கொண்டு வழங்குவர். இவ்விடந்தலைப்பாடு, தலைவன் தானேசென்று கூடியது. இனிப் பாங்கனாற் றலைவன் முற்குறித்த இடந்தலைப்பாட்டுப் புணர்ச்சி எய்தவும் பெறுவன்; எனவே, தானேகூடுவது, பாங்கனாற் கூடுவதென இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படுமென்பர் (பக-உநக) பேராசிரியரும் "'துணையின்றி நிகழுங்களவு சிறப்புடைத்தாதலால், 'பாங்கன் கழறும்; (இடித்துக்கூறுவன்) என்றஞ்சி அவனை முந்துறத் தலைவன் மறைத் தொழுகுமாதலின்" தனனாற் கூடும் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தபின்பே, பாங்கனைத் தலைவன் துணையாக வேண்டுவன் என்று கூறினர் (பக்-எசக). ஆனாற் களவியலுரைகாரர் "பாங்கற்கூட்டம் நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழிற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது; என்னை? அத்துணை (தலைவி) எளியள் அல்லள் ஆகலான்" (பக்-ருரு.) எனக் கொண்டார். இக்கொள்கைப்படியே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுரை (49) முதலியன கூறுவன என்று உணர்க.

3. பாங்கற்கூட்டம்.

இவ்வாறு இடந்தலைப்பாட்டுத் தானே தலைமகளைக்கூடி, ஆற்றுவித்து நீங்கிய தலைமகன்—'நின்னிற்பிரியேன் என்று சூளுறுத்தபெற்றுப் பிரிக்

தவள், தன்னைக் காணாத என்னிலைமை நினைந்து ஆற்றாளாங்கொல்' என வும், 'ஆற்றாமையால் வந்த மெய்வேறுபாட்டைப் புறத்தாரறியாமல் மறைக்கத் தெரியாது மயங்கினளோ' எனவும், இவை முதலாக நினைந்து வருந்தா நின்றான். நின்ற நிலைமையிற் பிற்றைஞான்று சென்று எதிர்ப் பட்ட பாங்கன், தலைவனை அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்கி 'இள ஞாயிற்றின் வனப்புடைய திருவொளி மழுங்கும்படி, எம்பெருமாற்கு, இன்று நேர்ந்த வாட்டம் என்னையோ?' என்று உசாவ, இவ்வாறு வினவிய தோழனுக்கு—'நேற்றைநாள் இத்தகைய வனப்புடையாள் ஒருத்தியைக் கண்டு என்னுள்ளம் பள்ளத்திழியும் வெள்ளம்போல ஓடி, இவ்வகைத் தாயிற்று' என்று நடந்த வரலாறெல்லாங் கூறினன். கூறியது கேட்ட பாங்கன்,—தன்னன்பனை தலைவனிடந் தீயனகண்டால் அன்பிற் றலைப் பிரியாது சொற்களால் இடித்துக் கூறுமவனாதலால்—'இஃது இவன் தலை மைப்பாட்டிற்குச் சிறிதுந் தகாது' என்று உட்கொண்டு 'அன்பனே' நின்னுள்ளம் நின்வரைத்தன்றிக் கைம்மிகக்கோடுமே எனின், பின்பு நின் னைத் தெளிவிப்பவர் யாவர்? இத்தகைய நீ, இன்னவிடத்து இன்ன உருக்கண்டு என்னுள்ளம் அழியப் போந்தேன் என்றல் நின் கற்பனைக்குப் போதாது' என்று கழறிக்கூறினன் இவ்வாறு கழறுபாங்கன் கழறவுங் கேளாது பின்னும் வேட்கைவயத்தனாய்நின்ற தலைவன் 'நண்ப! என் னாற் காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டனையாயின் இங்ஙனம் கழ றாய்' என்று மறுத்துரைக்கக்கேட்ட பாங்கன் 'நம் அன்பனுக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. இனி யானும் இவனுடன்கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றுவிப்பாரில்லையாம்' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'அது கிடக்க; எம்பெருமான்! நின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்தது; எத்தன்மையது?' என்று இயல் இடம் இவை உசாவ, இதுகேட்ட தலை வன் அவனை எய்தினாற்போலப் பெரியதோர் ஆறுதலடைந்து "நண்ப! இன்னசோலையில் இன்னவுழை உடையது காண், யான் கண்ணுற்ற அவ் வின்ப உருவம்" என்றான். என "ஆங்குள்ள அத்தகையவளை என்னால் ஆவதுண்டேற் கண்டுவருவன்; அத்துணையும் நீ ஆற்றியிரு" என்று தலைவற்குக் கூறிவிட்டுத் தனியனாய்ப் பாங்கன் அவ்விடநோக்கிச் சென் றான். செல்லவும், முன்போல ஆயவெள்ளம் விளையாட்டுவிருப்பாற் பிரியத் தனியளாய்நின்ற தலைவியைத்—தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவளைக்காண்பதோர் புன்னையில் மறைந்து நின்று கண்டு 'இச்சோலைய அவனாற் காணப்பட்ட இடம்; ஈண்டு நிற்கும் இவள்போலும் எம்

மிறைவனை வருத்தியவள்' என்று துணிந்து 'இத்தகைய பேரழிலுடையாளைக் கண்டு இங்குநின்றும் பிரிந்து தன்பால்வந்து யானிடித்துக்கூறவும் ஆற்றிநின்ற அண்ணலே திண்ணியவன்' என்று தலைவனை வியந்து, அவ்விடம் நீங்கி விரைந்து சென்று, நிகழ்ந்த செய்தியைத் தலைமகற்குக்கூறினான். கூறக்கேட்ட தலைவன் அவ்விடஞ் சென்று, முன்பு இடந்தலைப்பாட்டிற் கூடியவாறுபோலத் தனியளாய் நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்ந்தனன். இங்ஙனம் மகிழ்ந்து தலைவியைப் பிரிவாற்றுவித்து நீங்குமவன்—"இனி நீ வருமிடத்து நின் காதற்றோழியோடும் வருக" என்று அவட்குக் கூறியும், இவ்வாறு தலைவிகூட்டத்திற்குத் துணைநின்று உதவிய காதற்பாங்கனை வாழ்த்தியும், தலைமகளை முன்போல ஆயவெள்ளம் அடையச்செய்து, பிரியலாயினான் என உணர்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமென்பது, (தோழியிற்கூட்டம்போலப்) பாங்கனுந் தலைவிக்கிடைநின்று உரையாடிக் கூட்டாமையின், "இடந்தலைப்பாட்டுக்குப்பின்பு தலைமகன் பாங்கனைக் கூடுங்கூட்டம்" என்பதே பொருளென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூட்டத்துக்கும், பிற்காலக் கோவைகள், பற்பல கிளவிகள் விரித்துக்கூறுவதுண்டு

4. தோழியிற்கூட்டம்.

மேற்குறித்தவாறு, பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைவன், மறுமுறையுந் தானே இடந்தலைப்பட்டும் பாங்கனால் இடந்தலைப்பட்டும் தலைவியைக்கூட முயலாமல் அவளை முன்பு ஆயத்துய்த்தபோது அவள் காதற்றோழியைக் குறிப்பாலறிந்தவனாதலின் அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று அவள்வாயிலாக நிரந்தரந் தலைவியைக் கூட எண்ணுவானாயினன். (களவியல் சூ.ரு) இங்ஙனம் நிகழும் தோழியிற்கூட்டம் பல பகுதியுடையதாகத் தொல்காப்பியங் குறிப்பிடுதலால், இக்களவியலிற் பெருவரவிற்றாயுள்ளது இப்பகுதியாகவே தெரிகின்றது. இப்பகுதியை நாம் அடியில்வருமாறு வகைப்படுத்துக் கூறலாம்:—அவை—பாங்கிமதியுடம்பாடு, மடல்விலக்கல், இருவகைக் குறியிடஞ்சேர்தல், வரைவுகடாதல், அறத்தொடுநிற்றல், உடன்போக்கு என்பன.

பாங்கிமதியுடம்பாடு—முற்கூறியபடி, தோழியிற்கூட்டங் கருதிய தலைவன், அக்காதற்றோழியை மதியுடம்படுத்தபின்னல்லது தன்குறை முடிக்கவேண்டுமென்று அவட்குத் தன்கருத்தைக் கூறுவனென்பர்(கஉஅ),

மதியுடம்படுத்தலாவது—தோழியினறிவை உடம்படச்செய்தல். தெளிவாகத் தன் குறைகூறாது கரந்தமொழியாற் றலைவன் தன் கருத்தறிவிக்க, அதுகேட்டுத் தோழி இருவர்கருத்தினையுந் தன்மதியோடு ஒன்றுபடுத்து உணர்வளெனக். இவ்வாறு மூவர்மதியினையும் ஒற்றுமைப்படுத்து உணர்தலைப்பற்றி—மதியுடம்படுத்தலாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இம்மதியுடம்பாடு—குறையுறவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், இருவருமுள்வழி அவனவர்வுணர்தல் என மூவகைப்படும் (கஉஎ)

இவற்றுள், (க) குறையுறவுணர்தலாவது இரந்துவேண்டட எண்ணிய தலைவன், தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்குதலைப்பெய்து செவ்விபார்த்தாயினும், தோழி தனித்துழி இடத்தாயினும் புதியவன்போலப் புகுந்து "இங்கே சில விலங்கு போந்தன உளவோ? இளையீர் போந்தனருளரோ?" எனவும் "நும் பதியும் பெயரும் யாவை?" எனவும்—இவ் விதம் உசாவ, 'எம்மினுயதோர் குறையுடையன் இவன்' எனத் தோழி கருதுதல் (பக்-உசசு).

(உ) முன்னுறவுணர்தலாவது—இருவரது குறிப்பானே மிகவும் உணர்தல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர் [முன-குறிப்பு] அஃதாவது—முன் கூட்டங்களிற் றலைவனைக் கலந்த தலைமகள் பாங்கி முன்படைந்தபோது அவளது மெய்வேறுபாடுகண்டு, 'இவ்வேறுபாடு, இங்குப் பலகாலும் வந்துசெல்லும் ஆண்மகனோடு கூட்டமுண்மையால் இவட்கு வந்ததுபோலும்' என்றுட்கொண்டு, அதனைப் பலவேறுவகையாகச் சொல்லாடித் தோழி ஆராய்ந்தறிதலாம். இவ்வாராய்ச்சியில் தலைமகள்பால்நிகழுங் குறிப்புவேறுபாடுகளால், தோழிக்குத் துணிவுபிறக்குமென்க. அம்முறையாவன—அந்திவானத் தெழுந்த பிறைநோக்கி 'அன்னாய்! இதனைத் தொழுதும் வா' என்று தோழிகூறத் தலைமகள் தான் கொண்டகாதலனையன்றி வேறுதெய்வம் தொழுமிடத்துத் தன கற்பழியுமென்றுக் குறித்துத் தொழாதுநிற்றலால், 'இவள் அன்னை தலைவனைச் சார்ந்த அன்பினள்' என உய்த்துணர்தலாம். இவ்வாறே தோழி தலைவியை நோக்கி 'நம்புனத்தே உதிரம் அளைந்து கொம்புடையதோர் களிறொன்று போந்தது' என்றுகூற, அதுகேட்டுப் 'பலகாலும் இங்கு வந்துசெல்வான் நம காதலனாதலால் அவனுக்கே அக்களிறு ஏதஞ்செய்ததுகொல்' என்று கருதித் தலைவி நடுங்குதல் நோக்கி, இருவர்க்கும் கூட்டமுண்மை உணரப்படும். இங்ஙனமே, "பலவேறு கவர்பொருணாட்டத்

தால்' தோழி கூறி யுணர்வன எல்லாங்கொள்க(பக்-உகரு). களவியலுரைகாரர் 'முன் உறவு உணர்தல்-முன்னுறக் கூட்டமுண்மை உணர்தல்' எனக் கூறுவர் (௬).

(ங) இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல்' து—தலைவியும் தோழியும் தினைப்புனங்காத்து நின்றவிடத்துத் தலைவன் கையுறைகொண்டு வந்து நின்று 'இத்தழை நுமக்குடையார் தற்கு* ஏற்ற'தெனவும், 'இவ்வணி நீவிர் அணிதற்குரிய' தெனவும் கூறி, அவள்பாற் குறைவேண்டுவான்போல நிற்க, தோழி அப்போது நிகழும் அவ்விருவர் மெய்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து அவ்விருவர்க்கும் முற்கூட்ட முண்மை துணிவள். "ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்—மானவழி வருகுவ னிவனு மல்லன்—நரந்த கண்ணி யிவனொ டிவளிடைக்—காந்த ளுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே—நம்முன் னாணுநர் போன்று தம்முள்—மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சிபோல—உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப—சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே" என்ற அழகிய செய்யுளில் தோழியின் உய்த்துணர்வு கூறப்படுதல் காண்க. இம்மதியுடம்பாட்டின் வகைமூன்றும் களவியலுரையினும் நம்பியகப்பொருளினும் வேறுபடவுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

* தழையுடையின் தன்மையை-"முடித்த குலலை யிலையுடை நறும்பூச்-செங்கான் மராஅத்த வாலிண ரிடையிடுபு—சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை-திருந்துகா ழல்குல் திளைப்ப உடீஇ" என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படையடிகளாலும், புறநானூறு 61, 116, 248, 340 பாட்டுக்களாலும் அறிக. இவற்றால், மலைநாட்டுவழங்கிய பண்டையுடைத் தழையாலமைந்திருந்தமை விளங்கும். "பிடிமுதிரிடையினுடன் தழைத்துகிற் பெண்ணணிநேடும்—தொடுமரைத் தோலன் வில்லன் மரவுரியுடையன் தோன்றி" என்றார் சிந்தாமணியினும் (பதுமை-66). இனி, ஒருத்தியோடு மணமொத்துக்கூடும் கூட்டத்துக்குமுன்பு அவளுடுத்தற்குக் கையுறையாக இத்தழையுடை கொடுத்தல் முன்னை வழக்காகத் தெரியலாம் (திருக்கோ-91). மெய்ப்பாட்டியலிலும் தலைவி கையுறையேற்றல் ஆசிரியரால் கூறப்படுகிறது. பண்டைத் தமிழ்வழக்குகள் மிகுந்துகாணப்படும் மலையாளநாட்டிலே, இப்போதும் நிகழ்ந்துவரும் காந்தருவவிவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக் கூடுதல் பெருவழக்காம். ஆயின், இவ்வுடை, காலத்திற்கேற்பச் சிறிய துகிலுடையாக வழங்குகிறது. அன்றியும் 'உண்பன நாழி உடுப்பன இரண்டே" (புறம்-ருஅக) என்று முன்னோர் கூறிய உடையினளவும் இம்மலைநாட்டிற்றான் காணலாம்.

இங்ஙனந் தோழி மதியுடம்படுங்கால், அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சி 'நாட்டம்' என்று கூறப்படுமெனவும் அது தலைவனுக்குந் தலைவிக்குங் கூட்டமுண்மையுணர்த்துங் கருவியாமென்றுங் கூறுவர். இந்நாட்டம் எழுவகைப்படும். அவை:—நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைப்பு, செலவு, பயில்வு, என்பன. இவற்றுள், நாற்றமாவது—ஓதியும் நுதலும் பேதைப்பருவத்துக்குத் தகா நாறுந் தன்மையன கூட்டத்தான் மான்மதச்சாந்து முதலியனவும் பல்பூக்களும் விரவி நாறுதல். தோற்றமாவது—நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உள்ளொன்றுகொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தந்நிலைதிரிந்து துணைத்து மெலிந்த பணைத்துக்காட்டுந் தோளு முலையுமென்று இன்னோரன்ன. ஒழுக்கமாவது—பணையாயத்தோடு முற்றிலான் மணற்கொழித்துச் சோறமைத்தன முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். உண்டியாவது—பண்டு பால்முதலியனகொண்டு ஒறுத்தூட்ட உண்டுவருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணுங் காதலும் மீதூர அதன்மேல் உவப்பு ஆண்டின்றி ஒறுத்த உள்ளத்தளாதல். செய்வினைமறைப்பாவது—முன்புபோலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடுபட்டனவேயாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல். செலவாவது—பண்டுபோல வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெற நடந்து ஓரிடத்துச் சேறல். பயில்வாவது—செவிலிமாபிடத்துத் துயில்வேண்டாது பெயர்த்து வேறோரிடத்துப் பயிறல்—(ககச) எனவுணர்க. இங்ஙனந் தோழியால் ஆராயப்படும் நாட்டவகைகள்—தலைவி நாணும்படி நாடுதல், அவள் நடுங்கும்படி நாடுதல் என இருபிரிவுள் அடங்குவன. மதியுடம்பாட்டின் வகையாகிய முன்னுறவுணர்தலிற் காட்டியவற்றுள்ளே, 'பிறைதொழு' கென்றாற்போல்வன நாணநாட்டமாம். 'நம்புனத்து உதிராளைந்ததோ கோட்டுக் களிறு வந்தது' என்பதும் பிறவும் நடுக்கநாட்டம். இவ்விரண்டும் "நாணவும் நடுங்கவும் நாடாள் தோழி—காணுங் காலைத் தலைமகள் தேர்த்தே" என்ற விதிப்படி, அகப்பொருள்வழுவமைப்பா களவியலுரைகாரர் (பக-ருரு) நச்சினார்க்கினியாரும் "இஃது இறந்துபாட்டுப் பயத்தலிற் கந்தருவத்துக்கு அமையா" தென்றார் (பக-உகூ) பேராசிரியரோ, இந்நாட்டங்களைத் தோழி செலுத்தும்போது, பெருநாணமும் பேரச்சமுமுடைய தலைவி இறந்துபடவுங் கூடுமென்று கருதி, முகமலர்ந்து நகையாடுதலே யென்று கூறுமாகலின், இவை, பொருந்தாக்காமமாகியபெருந்திணைப்பாற்படினும் அகத்தமிழிற்கு

ஆமென்று அமைத்துக்கொண்டனர் (திருக்கோவை. 66, 72). இனி இம் மதியுடம்பாட்டுவகைகளில் ஒரோவொன்றாலன்றி மூன்றாலுஞ் சேர ஆராயப்படுமென்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக். ௫௫௫).

மடலவிலக்கு:—இங்ஙனந் தோழி பலவகையாலும் நாடி மதியுடம்பட்டதை அறிந்தபின்பே, தலைவன் தன்குறை முடிக்கவேண்டி அவளை நெருங்கத்தொடங்குவன். பலபடியாக அவன் வேண்டியுந் தோழி எளிதில் இணக்கங்காட்டாது மறுத்தும் நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவர். நீவிர் விலகிச்செல்லுதிர்' என்று அவனைத் தம்பால் நெருங்கவொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்துவள் (298-300-பக்) இங்ஙனம் நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதியைச் 'சேட்படை' எனக் கூறிப் பலகிளவிகளால் விரிப்பர் பின்புள்ளோர். இனி, நெடுக இவ்வாறே தலைவனை நிறுத்தியலைப்பளாயின், தலைவன் மனநொந்து தோழியை நோக்கி, 'நின்னுதவியாற் றலைவியைக் கூடலாம் என்று இதுகாறும் நெடுக உழந்தேன். நின்னால் அக்காரியம் முடியாமை உணரப்பட்டது. அதனால், இனி இளிவந்த செய்கைபுரிந்தாயினும் என்குறையை யானே முடித்துக்கொள்வேன்' என்று அவட்குத் தன்னுட்கிடை புலப்படுப்பான். இளிவந்த காரியமாவது மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியன. மடலேறுதலென்பது, முற்காலத்தே தாம்விரும்பிய பெண்டிர்பொருட்டுச் செய்துகொள்ளுந் தற்கொலைமுறை யென்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தலைவன் மடலேறுதலைப்பற்றிய வரலாறு கலித்தொகை 138–141-ம் பாடல்களிற் காணலாம். இம் மடற்செய்தி, தோழி தலைமகனுக்கு இடங்கொடாது சேட்படுத்து நின்ற பின்னரே நிகழ்வதென்பது, "தோழி, நீக்கலி னாகிய பகுதியும் நோக்கி—மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே" என் ஆசிரியர் கூறுதலால் (ரூ-௧0௨) அறியலாம்.

இவ்வாறு, மடலேறுவேன் என்று தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி, 'இது பெரிதுங் கவற்சிக்கு ஏதுவாம்' என அஞ்சி, 'நீவிர் மடலேறத் தகாது. நுமக்கு இக்குறைமுடித்துத் தருவன், நும்மால் விரும்பப்படுவாள் எம்மாட்டுப் பேரருளுடையாள்' என்று, கூறித் தலைவனை மடலவிலக்கித், தலைவிபாற் சென்று, முன்னிகழ்ந்த புணர்ச்சிவகைகளைத் தானறிந்தமை தலைவிக்குக் குறிப்பாலுணர்த்திவிட்டுப் பின் "அன்னாய்! பெருந்தகையானொருவன் தழையுங் கண்ணியுமேந்தி எம்மாட்டுப்

பெரிதுங் குறையுடையனாய், இப்புனத்துக்கு அடுத்தடுத்து வாராநின்றான். யான் அவன்குறை முடியாமையின் மிக வருந்துவானாயினன். முன்னான் ஏந்திநின்ற கையுறையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவன்குறை முடித்தற்கு இஃது ஏற்ற இடம்; யான் கூறுவது கொள்வாயாயின், நினக்கு மிக்க அன்புடையாள்மாட்டு உசாவியேனும் இதனை நிறைவேற்றுவாயாக; இனி நீ இதனை மறுப்பின் அவன் மடலேறியேனும் வரை பாய்ந்தேனும் மாய்வதாகத் துணிந்துள்ளான்" என்று கூறிக் குறைநயப்பிக்க, முதலில் தலைவி அதற்கிணங்காதவள்போற் காட்டினும், முடிவில் தான் உடம்பட்டதைக் குறிப்பான் உணர்த்தினள். அவ்வளவில், தோழி தலைமகனை அடைந்து, நடந்த செய்திகூறி "இன்ன குறியிடத்து நீவிர் வருதிர்" என்று இடமுணர்த்திச்செல்ல, ஆண்டுத் தலைமகன் சென்றான். சென்றவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறியிடம் கொண்டுசென்று "யான் செங்காந்தட்பூக் கொய்துகொண்டு வருவேன்; அவ்விடம் தெய்வமுடைத்தாதலால், நீ வாற்பாலையல்லை; அத்துணையும் இப்பொழிலகத்தே விளையாடி இரு" என்று அவளைத் தனியிருத்தி நீங்கினள். நீங்க, தலைமகன் ஆங்கு நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கூடிமகிழ்ந்து பின் பிரிந்து சென்றனனாக, அவ்வமயம் விலகி நின்ற தோழி விரைந்துவந்து "நினைப்போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெருமாட்டி! தோழி நீட்டித்தாள் என்று சீறாது போந்தருள்" என்று ஒன்றுமறியாள்போன்று கூறி, அவளை அழைத்துச் சென்று ஆயவெள்ளத் துய்த்தனள். இவற்றைக் 'குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவள் அருக—நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினும்" என்பதனாலும் (பக்-302–4) அதனுரையாலும் உணர்ந்துகொள்க.

பகற்குறி யிரவுக்குறிகள்:—இனி இவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைவன் தலைவிபால் வேட்கைமீதூர மற்றைநாட்களினும் வந்து தோழிக்குத் தன்குறிப்புணர்த்தி முன் கூடியதுபோற் கூடலும் பெறுவன். இவ்வாறு நிகழுங் கூட்டம், பகற்குறி இரவுக்குறி என இருபகுதிப்படும் (கங0). அவை தலைவியாலும் தோழியாலும் முன்போலக் காட்டப்பெற்ற குறியிடத்தைப் பகலினும் இரவினும் (கஉ௯-க) தலைவன் அடைந்து தலைவியைச் சார்தலாம். இக்குறியிடங்கட்குத் தேர் யானை குதிரைகளை ஊர்தியாகக் கொண்டும், அவன் வருவதுண்டு (ஓகஉ). இவற்றுட் பகற்குறி

யிடம்* தலைவியின் மனையாகாது மனை மதிற்குப் புறம்பாமெனவும், இரவுக்குறியிடம் அம்மதிற்கும் மனைக்கும் இடையிலுள்ள இல்வரைப்பாமெனவுங் கூறுவர் (கஙக). இல்வரைப்பாவன:—"அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி" முதலாயின என்பர் (களவியலுரை பக-கக௨) "புணர்ச்சிவேண்டினும்" என்று தோழிகூற்றுக்கூறுமிடத்து (தொல்-பூ-ந௦ரு) இவ்விருகுறியினும் நிகழும் பகுதிகளை மேற்கோள்களுடன் காணலாம்.

இவற்றுள், இரவுக்குறியிலே, தலைமகன் வருமிடத்துப் பற்பல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப்படும். அக்குறிகள்—புனலொலிப்படுத்தல், புள்ளெழுப்புதல் முதலியன. இங்ஙனம் தலைவன் தன் வரவறிவிக்கச்செய்தற்குரிய குறிகள், அவன் செய்கையாலன்றி—காய்கனிகள் காற்றாலவிழ்ந்து நீரில் ஒலியெழும்பல், வேற்றுப்புட்கள் வந்த அச்சத்தாற் பறவைகள் கலைதல் முதலிய இயற்கைகளாலும் நிகழுமிடத்து, அக்குறிகளைத் தலைவன்வரவு குறிப்பனவாகக் கொண்டு, தோழி தலைவியை "அல்லகுறி"ப்படுத்தித் தவறியபோதும் (கஙரு) உண்டாம். இதற்கு "அல்லகுறிப்படுதலும்" என்ற சூத்திரத்தும் "குறியினொப்புமை மருடற்கண்ணும்" (பக் உ௮ச) என்னுங் கூற்றினும், உரையிலுதாரணச் செய்யுள்கள் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் அல்லகுறிப்பட்ட மறுநாட், காலையில் தலைவியுந் தோழியுங் குறியிடம் வந்து நோக்க, தலைவன் குறித்த குறியிடத்தே தான் வந்துசென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்த மோதிரம் மாலை முதத்' முதலியவற்றைக் கண்டு மயங்கி அவர் வருந்துவர் (பக்.உசுக); தலைவனும், அவரிட்டகுறி பிழைத்தமைக்கு இரங்கிச் செல்வனென்க (கஙச) இங்ஙனம் இரவுக்குறியிற் பலகாலுந் தலைவன் வருமிடத்து, வேறு சில இடையூறுகளாலும் தலைவி குறியிடஞ் செல்வதற்கியலாமல் நேர்தலுண்டு; அவ்விடையூறுகள்—தாய்துஞ்சாமை, நாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல் போல்வன (பக்-உசு0) "களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே" என்றார் இறையனாரும் (சூத்-கசு). இவ்வாறு குறியிடநோக்கி இரவில் வருதற்

*பகலுங் கூட்டமுண்மை களவில் உண்டென்பது "மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையு நாளுந்-துறந்த ஒழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் அறியலாம். பகற்குறி நெய்தனிலத்துக் கேற்றது. பரதவர் திமிலேறிப்போதல் அக்காலத்தாகலின். (குறுந்-கஉரு).

கண்ணே "ஆறின் அருமையு மழிவு மச்சமு—மூறும்" (136) தலைவ னுக்கு உண்டாகா என்றும், இக்களவொழுக்கத்தை தோழியைக் கலியும் ராவ் களையும் நீக்கியொழுகுதல இல்லையென்றும் (135) கூறுவர்

வரைவுகடாதல்:—இவ்வாறு தலைவன் இருவகைக் குறிகளினும பலகாலும்வந்தொழுகுமிடத்து, இக்களவு வெளிப்பட சுற்றத்தார், இற்செறிப்பரோ என்றும் (பக 313), வழியாலும் பொழுதாலும தலை வற்கு ஏதம்வருமோ என்றும் (பக். 312) தோழி அச்சமுற்று, 'இவ் வொழுக்கமொழுகல், நுங்குடிப்பிறப்புக்குஞ் சிறப்புக்கும பொருந்தாமை யின், இனி நீவிர இவளை மணந்துகொள்வதே தகுதியென்று தலைவனை வரைவுகடாவத் தொடங்குவள். [வரைவுகடாதல—மணந்துகொள்ளு தலைபற்றி உசாவுதல] இங்ஙனங் கடாவுமுறை—குறிப்பு, வெளிப்படை என இருவகையாம் (களவியலுரை. பக்-105) குறிப்பாவது தோழி தலைவனை நோக்கி "எமமன்னை தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு, இஃது இவட்கு எதனால வந்ததென்று ஆராய்வாளாயினள்" எனப 'பொய்தலைப் பெய்து' (குறு-237) கூறுதல்போல்வது இதனால போந்தது, அன்னை அதன காரணமறிந்து இற்செறிக்கககூடுமாதலால, அதற்குள் நீர் வரையாது தாழ்ப்பதென்?—என்பதாம. வெளிப்படை வரைவுகடாதலா வது, 'நுங்களவொழுக்கம ஊரரால அறியப்பட்டு, முதலில அமபலாய் முளைத்துப பின் அலராக வளர்ந்தது, இனி வரையத, தாழ்க்கற்பாலிர அல்லிர' என்றற போல்வது. [பரவாதகளவை அமபலென்றும் பரந்தகள வை அலரென்றுங் கூறுவர் பேராசிரியர் (திருச்சிற-150.) அமபல்—முகிழ் முகிழ்த்தல்; அலா—பலரறியச் சொன்னிகழ்தல எனபா நச்சினார்க் கினியர் (139)]. இங்ஙனம வரைவுகடாவும் விகற்பங்களைக் 'களனும் பொழுதும. .....கிளவியொடு தொகைஇ' (பக்-314–6) என்ற தோழிகூற் றிற்கு நச்சினார்க்கினியரெழுதிய உரைவிரிவினும, வள்ளுவனார்கூறிய "அலரறிவுறுத்தல்" என்ற அதிகாரத்தும் பிற சான்றோர்செய்யுட்களி னும் கண்டுகொள்க. "அலரின் றோன்றுங் காமத்திற் சிறப்பே" என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (163) இவ்வலரானே தலைவன் தலைவியரிருவர்க் கும் உள்ள காமம் மிகுந்து சிறக்கும் என்பர் ஆசிரியர். இருவர்க்கும் அங் ஙனஞ் சிறத்தலை, "அலரெழ வாருயிர் நிற்கு மதனைப் பலரறியார் பாக் கியத் தால்" "ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல் நீராக நீளுமிந் நோய்" என்ற திருக்குறள்களால் உணர்க.

அறத்தொடுநிற்றல்:—இங்ஙனம் தலைவனை வரைந்துகொள்ளுமாறு, தோழி பலபடியாக வேண்டவும், அவன் அங்ஙனஞ்செய்யாது, களவொழுக்கத்தேயே நோக்குடையனாயின, அதனால் தலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகும். ஏதம் பலவாகும் எவ்வாறெனின்—அக்களவுக்கூட்டம் சிறிதுசிறிதாகச் சிலாபலர்க்கு வெளியாகிப் புறம்பழித்தல் நிகழ, அது காரணத்தை அன்னைமுதலியோர் ஆராய்ந்து, தலைவியை இற்செறித்துக் காவற்படுத்தலால் அவளுக்குத் தன் காதலனைக் காணப்பெறாதவருத்தம் பெரிதுண்டாம்; உண்டாகத் தலைவி மெய்வேறுபாடு அடைந்து வருந்தத் தலைத் தாயாமுதலியோர் அறிந்து அதன் உண்மைக்காரணமுணராது, வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயர்வித்துக் குறிகேட்கத் தொடங்கவும் (பக்-318) அதற்காற்றாது 'நம் களவொழுக்கம் ஒருகால் வெளியாங்கொல்' என்று தலைவி அஞ்சிக் கலங்கும். அன்றியும், தலைவிக்கு மணம்புரிதற் குரிய பருவமாதலால், ஏதிலர் மகட்பேசவருதலுங் கூடுமன்றே? அக் காலத்தும் தலைவிக்கு வருத்தம் பெரிதாம்; இன்னும் தலைமகன் இரவுக் குறி ஒழுகாநின்ற நிலையில், அவன்வரும் வழி "எண்கும் (கரடி), வெண் கோட்டியானையும் அரவும் புலியும் வரையரமகளிரு முடைய" தாதலால், 'அவற்றால் தலைவற்கு ஏதமவருங்கொல்' என்றும் ஆற்றாளாம். இவ்வாறு ஆற்றாமை பலவாகித் தலைவி வருந்துகின்றநிலையில் தோழி இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து "இனி இக்களவினைத் தமர்க்கு வெளிப்படச்செய்து அவரால், குறித்த தலைவனுக்கே கொடுக்கச்செய்தல் தக்கது" என்று கொண்டு, அவர்க்குக் களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தத் தொடங்குவள் (பக-441). [தலைவியே தனனிலையைத் தோழிக்கு முதலில் வெளிப்படுத்து முறையு முண்டு(பக-291-444)]. இங்ஙனம் வெளிப் படுத்தலையே "அறத்தொடுநிற்றல்" என்று ஆன்றோர் வழங்குவர். இதற்கு அறனழியாமைநிற்றல் என்பதும் (அறன்-கற்பு.), கற்பின்கணே நிற்றல் என்பதும் பொருளாகும் (களவியல் 26,28-உரை). அறத் தொடுநிற்குமுறையாவது:—தலைமகளது கவற்சிபற்றிய வேறுபாடு கண்டு வருந்திய செவிலி 'அன்னாய்! இஃது எதனால் ஆயிற்று' என்று தோழியை உசாவ, அவள் 'அம்மே! என்னால் அறியப்படுவதொன்று சிறிதுண்டு; யாங்கள் இம்மலைப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடுகின்றே மாக, ஒருதோன்றல், அழகிய சுனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போதர, நின்மகள் அவனைநோக்கி 'இப்பூவை எம் பாவைக்கு

அணியத் தம்மின்' என்றாள். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது, அதனை அவட்குக் கொடுத்து நீங்கினான்; அன்றியும் மற்றொருகால், யாங்கள் ஆண்டு விளையாடுகையில்—"புனஞ்சேர் தினையுஞ் சிதைத்த தெம்மைப் போகா வகைபுகுந்த—சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திட்டார் தீர்த்தனன்."* இன்னும், "பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங் கொர் பூங்கணைவேள்—அன்னா னொருவன் அணைந்தெமக் குச்செய்த் ஆருளும்" உண்டு† இத்தகைய பேருதவிசெய்த பெருந்தகையான் ஒருவனால், பூத்தருபுணர்ச்சியும் களிறுதருபுணர்ச்சியும் புனல்தரு புணர்ச்சியும் ‡ முன்னரே பெற்ற எங்தலைவி, நீவிர் அவளவேறுபாடு உணர்ந்து வெறியாட்டயர்ந்தும், ஏதிலர்க்கு மணம்பேசியும் போந்த செய்திகேட்டுக் கவற்சியுற்றதனால், அவட்கு இஃதுண்டாயது போலும்" என்று கூறினாள்; கூற, அச்செய்தியுணர்ந்த செவிலி அவ் வுண்மையை நற்றாய்க்குக்கூறி அறத்தொடுநிற்ப, நற்றாய் அதனைத் தலைவியின் தந்தை தன்னையர்க்கு முறையே அறத்தொடு நிற்ப, இங்ஙனம் 'தனக்குரிய காதலனைக்கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள் தங்குலமகள்' என்ற செய்தி சுற்றத்தார்க்கு வெளியாம்—என உணர்க (பக்-319, 320, 341) இவ்வறத்தொடுநிற்குமுறை ஏழுவகையாக விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது (207). இவற்றுள் "ஏதீடு" என்னும் பகுதிப்பட்டன, மேற்கூறிய பூத

---

* புனத்துள்ள தினைப்பயிர்களையும் அழித்து, எம்மையும் வெளியேறவொட்டாமல் எதிர்த்துப் போந்த யானையை, அம்பால் கடிந்து இட்டார் தீர்த்தான.

† யாம் சுனையாடுகையிலே நீரால் இழுக்கப்பட்டு. இறக்கும் நிலைமையில் விருந்தேம்ஆக, காமனையொத்த ஒருதோன்றல் திடீரென்றுவந்து எம்முயிர்காத்த பேரருள் எனக். கலித்தொகையுள் 39-ம் பாட்டுள் இப்புனற்றருபுணர்ச்சி கூறப்படுதல் காண்க

‡ இப்புணர்ச்சிமூன்றனையும்பற்றித் திருவாய்மொழி யீட்டுரையில் கூறப் படுவன வருமாறு,—"பூத்தருபுணர்ச்சியாவது (தலைவி) உத்யானவனத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பில் எட்டாதே நின்ற பூவை இவள் ஆசைப்பட, அதனைத் தன்னைப்பெறாதே (தலைவன்) எறிப் பறித்துக்கொடுக்க 'இவன் தன்னைப்பெறாதே நம்மின்னைத் தலைக் கட்டினான்' என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. புனல்தரு புணர்ச்சியாவது, (தலைவி) புதுப்புனலாடப்போய நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அமிழ்ந்த அதினின்றும் (தலைவன்) எடுத்தேறவிட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. களிறு தருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க யானையின் கையிலே (தான்) அகப்படப்புக, அதன் கையினின்றும் மீட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை" (5,3,8) எனக் கண்டுகொள்க

தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம் [ஏது ஈடு—காரணம்; இடுதல்] ஏனைய பகுதிகளை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், உரைநோக்கி யுணர்ந்து கொள்க.

மேற்கூறிப்போந்த அறத்தொடுநிற்குமுறையிற் றோழிகூற்றாகவும் செவிலிகூற்றாகவும் வருங் கிளவிகள் பலவாக வுள்ளன.* அவற்றுள், தலைவியின்வேறுபாடுநோக்கி, இஃது எதனால் ஆயிற்றென்று தெரிதற்குச் செவிலி வேலனைக்கொண்டு வெறியாடச்செய்து கழங்குபார்த்தலும் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறிகேட்டலுமுண்டென்பது—"கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்—ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்" (பக் 325) "களம்பெறக்காட்டினும்" (பக். 318) என்பவற்றால் தெரிகின்றது. 'கட்டினுங் கழங்கினும்' என்பதற்குக் 'கட்டுவிச்சியும் வேலனுந் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும்' என்று பொருள் கூறப்படுதலால், கட்டுவிச்சிக்குக் கட்டெடுத்தலும் வேலற்குக் கழங்கு பார்த்தலும் முறையே உரியவாதல் விளங்கும். இவற்றுள், கட்டெடுத்தலாவது, கட்டுவித்தியால் நெற்குறிகாட்டிச் சொல்லப்படுவதென்பதும், அந்நெல்லாற் பிறரெண்ணிய எண்ணம் ஒருவடிவுகொண்டு தோன்றி அவட்குரைப்ப, அவள் அதனை வெளியிடுவளென்பதும் "விற்றசேய்கடவும்—மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த—அயிலிதன் றேயிதன் றேநெல்லிற் றோன்று மவன்வடிவே" (285) எனத் திருக்கோவையுள்வரும் அடிகளாற் புலனாகின்றது. திருமால்பாற் காதல் கொண்டு மயங்கிய பெண்ணொருத்தியின்பொருட்டு, அவள் சுற்றத்தார் கட்டுவித்தியிடங் குறிகேட்டதாகத் திருமங்கை மன்னன் அருளிச்செய்யுமிடத்தில், "அதுகண்டு மற்றங்கே—ஆரானு மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்—பாரோர் சொல்லப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல்—ஆரானும் மெய்ப் படுவ னென்றா ரதுகேட்டுக்—காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச்—சீரார் சுளகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா—வேரா விதிர்விதிரா மெய் சிலிரா கைமோவா—பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பெயர்த்தேயுங்—காரார் திருமேனி காட்டினாள்" எனக் கட்டுவித்தி கூறுமுறைமையைச் சிறிய திருமடலில் அழகுபடப் பாடுதல் அறியத்தக்கது. மலைநாட்டாராகிய

---

* கபிலர் பாடியருளிய "குறிஞ்சிப்பாட்"டில் பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும் முறைகள் மிக அழகாகக் கூறப்படுகின்றமை காண்க.

குறக்குடிமகளிரே கட்டுவிச்சியராய்த் தோன்றிக் குறிசொல்லுதல் பண்டை வழக்காம்.* குறமகள்-குறியெயினி எனனும் பெண்பாற் புலவரொருவர்க்குக் குறிகூறுதல்பற்றிய பெயர்வழங்குதலும் நோக்குக (நற்றிணை-357, புறம்-157). குறிகூறும்பெண்டிர் பெரும்பான்மை மலைக்குறத்தியராதல் 'குறம்' என்ற பிரபந்தங்களாலும், இன்றுமுள்ள வழக்காலும் பலரும் அறிந்ததாம். முற்காலத்துக் குறக்குடிச் சிறுவர்களும் குறியிறுக்க வல்லராயிருந்தன ரென்பது—"குறமகளீன்ற குறியிறைப் புதல்வரொடு" என்னும் ஐங்குறுநூற்றடியால் விளங்கும் (394).

இனி, வேலன் என்பான 'முருகபூசைபண்ணுமவன்' முருகக்கடவுட்குரிய வேலைக் கையிற்கொண்டிருத்தல் பற்றி 'வேலன்' எனப்பட்டான். இவன் கழங்குபார்த்துக் குறிசொல்வது முற்காலத்து வழங்கிய செய்தியென்பது, "பெய்ம் மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி-மலைவான் கொட்டசினை இய வேலன—கழங்கினா லறிகுவ தென்றால்" "அறுவை தோயுமொருபெருங் குடுமிச்—சிறுபை நாற்றிய பல்தலைக் கருங்கோல்—ஆகுவதறியு முதுவாய் வேல—கூறுக மாதோ கழங்கினை திட்பம்" எனவரும் பாட்டுப்பகுதிகளால் உணரக. இத்தமிழ்நாட்டு வசிக்கும் 'தொட்டியர்' என்ற வகுப்பில், 12-கழற்சிக்காய்களைக் கலப்ப ஒரு பேணியுளிட்டு, ஒருவனைக்கொண்டு அவற்றை எடுக்கச்செய்யும்போது, வெளிகட்டிய கழற்சிதோன்றிய நிலையில், அதனைக்கொண்டு இராசிமுதலியனவறிந்து

---

* இம்மலைக் குறத்தியர் நெல்லாற் குறிசொல்லுமுறையை, மீனாக்ஷியம்மை குறத்துள் (26) அடியில் வருமாறு குமரகுருபரமுனிவர் குறிப்பிடுவர்

முந்நாழி முச்சிறங்கை நெல்லளந்து கொடுவா
  முத்திலொரு படிநெலையென முன்னேவை யம்மே
இந்நாழி நெல்லையுமுக் கூறுசெய்தோர் கூற்றை
  இரட்டைபட வெண்ணினபோ தொற்றைப்பட்டதம்மே
உன்றன் வேளாவிமலைப் பிள்ளையாரவந் துதித்தார்
  உனக்கினியெண் ணினகரும மிமைப்பினிற் கைகூடும்
என்னுணை யெங்களகுலக் கன்னிமா ரறிய
  எக்குறிதப் பினுந்தப்பா திக்குறிகா ணம்மே

இச்செய்யுளிற் கண்ட நெற்குறிச் செய்தியோடு முற்குறித்த கட்டுவிச்சி நெற்குறிகாணுமுறை ஒப்பிடத்தக்கது.

'சோகினம்' வாயிலாகக் குறிசொல்வது இன்றும் வழக்காக உள்ளது. இதுவே, வேலன் கழங்குபார்த்து வந்தமுறையோ அன்றி வேறோ அறிந்திலேம். இக்கழங்கு பார்க்குமிடத்து, அணங்குற்றபெண்ணின் நோய் தணித்தற்கு அவள் 'படிமம்' ஒன்று பண்ணிக் கொடுத்தலுமுண்டென்று தெரிகின்றது (ஐங்குறுநூறு-245). இனி, வெறியாட்டென்பது, முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பலியிட்டு அக்கடவுளை ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும்பான்மை மேற்கூறிய வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவதாம்.* அணங்குற்றபெண்களின்பொருட்டு, வேலன் வெறியாடிக் குறிகூறும் செய்தி, பழைய நூல்களில் மிகுதியாகப் பயிறல் காணலாம். "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்—வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும்" என்ற புறத்திணையியற் சூத்திரத்தே (60) ஆசிரியர் இதனைக் காந்தள் எனவும் கூறுவர். இவற்றால், வேலனது கழங்குபார்த்தலாலும் வெறியாட்டாலும் கட்டுவிச்சியது கட்டெடுத்தலாலும் குறிகேட்டல், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னிருந்த தமிழ்வழக்குகள் என்பது நன்குவிளங்கும்.

இக்குறிகூறுவோரில் 'வேலன்' என்றவர், பழைய நூல்களிற் கூறப்பட்டபடியே, இன்றும் குடமலைநாட்டில் வாழ்தல் அறியத்தக்கது. கொச்சிராஜ்யத்தே மாந்திரவாதிகளாயுள்ள இச்சாதியார்—பாரதவேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நான்குவகையினரா யுள்ளார் எனப்படுகின்றது. கோளப்பட்டியில், இன்னோர் மாந்திரிகஞ் செய்யுமுறை பலபகுதிப்படுமென்றும், அவற்றுள் வேலன் துள்ளல் என்பது சிறந்ததொன்றென்றும், இது, திருஷ்டிதோஷங்களையும் தெய்வத்தாலும் பேய்களாலும் பெண்கட்கு நேருங் கேடுகளையும் விலக்குதற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும் ஒருவகை ஆட்டம் அல்லது கூத்தென்றும், இவ்வாட்டக்காலத்தில் ஆடு கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்பதுண்டென்றும், இப்பலிகள் இரிவான் பலி, குழிப்பலி, கிடங்குப்பலி, அழிபலி, திக்பலி, குயப்பலி முதலாகப் பலவகைப்படுமென்றும், இவர்கள் அக்காலத்து உச்சரிக்கும் மந்திரவகைகள் இவையென்றும், மலையாளத்தில் கோயில்களுக்கு 32-அடி தூரம் விலகியிருந்தே இவர்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்கின்றனரென்றும், அந்நாட்டில், முக்கியமான வேறுபல

* சிறுபான்மை குறமகளிரும் வெறியாட்டெடுத்தலுண்டென்பதும், அவ்வெறியாட்டின் இயல்புகளும் திருமுருகாற்றுப்படையிலே, 222-அடிமுதல் 244-அடிவரை கூறப்படுதல்கொண்டு அறியத்தக்கன.

வேலைகட்கும் இவர் உபயோகப்படுகின்றனரென்றும் பிறவாலாறுகளுங் கூறுவர்.* இங்ஙனங்கூறிய வேலனவரலாறுகளிற் பலவும், பழையநூல்களிற்கண்ட செய்திகளேயன்றே இவற்றுள், 'வேலன் தூளாடல்' என அந்நாட்டில்வழங்குவது, பழைய வெறியாட்டேயாதல் காண்க. இவை நிற்க

உடன்போக்கு:—இனி, செவிலிமுதலியோர், 'தங்குலமகள் தனக்குரிய காதற்றலைவனைக் கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள்' என்று அறத்தொடு நிற்குமுறையில், பெற்றோர் அதனை உற்றுணர்ந்து (137), உரியவனுக்கே அவளை மணம்புரிய முயல்வாராயின், அது பெரிதுஞ் சிறந்து காட்டும், அங்ஙனமன்றி, வேறோர் அயலானுக்குத் தம்மகளை மணம்பேசினும், தலைவனைக் காணப்பெறாவண்ணம் அவளைக் கடுங்காவற்படுத்தினும் தலைவிக்கு ஆற்றாமை மிகுந்து துயரம் பெருகுதலால், 'இனி இவள் இறந்துபடவுங் கூடும்' என்று தோழி உணர்ந்து கவன்று, வேறு உபாயமொன்றுந் தோன்றாநிலையில், பின்வருமாறு செய்வள். பண்டு தலைவன் பயின்ற குறியிடத்துக்கு அவள்சென்று தலைவனை எதிர்ப்பட்டு அவனைத் தொழுது வலஞ்செய்து "நும்மாற் றலைவிமாட்டுச் செய்யப்பட்ட தலையளி (பேரன்பு), உண்மையாகவே பலரான் அறியப்பட்டதோடு, சுற்றத்தாரது சிறைத்திறத்திற்கும் ஏதுவாயிற்று. இவ்வாறு ஆகியது, நீவிர் முன்னரே மணந்துகொள்ள முயற்சிசெய்யாது களவொழுக்கத்தே கருத்துக்கொண்டொழுகியதாலன்றே? அல்லதூஉம், ஏதிலரும் வரைந்தெய்தற்கு 'முலைவிலையோடு புகுந்து பொன்னணிய முந்துற்றார்; இனி என்செய்வோம்' என்று கூற, அதுகேட்ட தலைவன், 'இந்நிலையில் என்னாற் செயற்பாலது யாது?' என்று உசாவ, 'நீரே சூழ்ந்து சொல்லுதிர்' என்றாள். என, தலைவனுஞ் சூழ்ந்து 'ஆயின், என்காதலியை என்னூர்க்கே உடன்கொண்டுபோக வலித்தேன்; இச்செய்தியை அவட்கு உணர்த்தி உரியவற்றை விரைந்துசெய்க' என்றான். அதுகேட்ட தோழி மகிழ்வுற்று 'நன்று, எம்பெருமான் அருளிச்செய்தது; அவட்கு இச்செய்தியுணர்த்தி விரைந்து கொணர்வேன்' என்று கூறிப்போந்து, தலைமகள்பாற்சென்று, "எம்பெருமாட்டி! தலைவர் நின்னைத் தம்மூர்க்கு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றார்; இஃதறிந்தேன்; நின்குறிப்பென்னையோ" என்று உசாவினள். அதுகேட்ட தலைவி, "உயிரினுஞ்

* Casts and Tribes of Southern India. (See Velan).

சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்—செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று" (113) என்றவாறு, நாணழியவரினுந் தன்கற்பைக் கைவிடாமை துணிந்து, தலைவர்க்கு உடன்போக்கிற்குத் தானும் மனநேர்ந்த குறிப்பை வெளிப்படுத்தினள். இங்ஙனந் தலைவி உடன்பட்டதும், அவள் வெளியேறுதற்கு வேண்டுவன புரிந்து, முன்பு இரவுக்குறியிற்போல, ஒருவரும் அறியாவகை தோழி அவளைக் குறியிடத்துக் கொண்டுசென்று தலைமகன் பாற்சேர்த்து, அவனை நோக்கி, "கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நரைப்பினும், ஏந்தல்! மற்றிவ—வங்கை அடைக்கலம் என்றே கருதி அருளக் கண்டாய்" என்று தன் ஆற்றாமையும் இரக்கமுந்தோன்ற "ஓம்படை" (அடைக்கலம்) கூறி (பக். 309), அவர்களை வழிவிடுத்துப் பிரிவாளாயினள். இஃது உடன்போக்குவரலாறுமென்று உணர்க. இங்ஙனம் தலைவி உடன் செலலத் துணிந்ததற்கு ஏது, தான் இல்லறத்தினின்று நல்லறஞ்செய்ய முடியாமையாலும், அடுத்தடுத்துத் தலைவன் பிரிதலால் வருத்தமிகுதி நிகழ்தலாலும், அம்பலும் அலரும் பரந்து துன்பம் விளைத்தலாலும், தாய்முதலியோர் அயிர்த்தலால் தலைவனைக் குறியிடத்துக் கூடுதல் தடைப்படலாலும், இவையெல்லாம் நீங்கித் தலைவனுடன் இணைபிரியாச் சேர்க்கையைத் தலைவி விரும்புதலே' எனக் கூறுவர் (225)

இவ்வாறு ஒருவரும் அறியாவண்ணம், காதற்றலைவனுடன் தலைவி செல்லாநிற்கப் பிற்றைஞான்று வெளிப்பட்ட மகள்செய்தி கேட்டறிந்த சுற்றத்தார் தலைவன்செயற்கு மிகவும் வெகுண்டு அவ்விருவர் செலவை யுந் தடுத்தற்பொருட்டுத் திரண்டு விரைந்தெழுவர். இவரறிந்தெழுவதற்குமுன்பே, செவிலி கேட்டு மயங்கிக் கவலைமேற்கொண்டு, தலைவன் தலைவியர் சென்ற இடைச்சுரத்தைநோக்கித் தேடிப்போந்து, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முக்கோலந்தணரையும் மற்றவரையும் உசாவி அவரால் அவ்விருவரும் அகமகிழ்ந்து வழிச்சேறலையும் அவ்விருவரும் அறநெறியினிற்றலையும் அறிந்து, ஆற்றாமையால் மேற்செல்லவியலாது மீண்டு வருவள். [முக்கோற்பகவர், செவிலிக்கு அவ்விருவரது உடன்போக்கைப்பற்றிக் கூறுமுறையைக் கலித்தொகை 9-ம்பாட்டிற் காணலாம்.] ஆனால்; தலைவனைப்பெற்ற நற்றாய், இவள்போல நெடுந்தூரஞ் செல்லாளாயினும், தம்மூர்த் தெருவரையுந் தேடுதற்குரியள் எனப்படுகின்றது. (37)

இங்ஙனமாக, தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும் போது, இடைவழியிற் சுற்றத்தார் திரண்டுவந்து தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணம் தடுத்துநிற்க அப்போது தலைவி, அவர் செயற்கு முன்மொழிவளாது தன் காதலனைச்சார்ந்து கூறபொருந்து நிற்பது கண்டு, 'இவள் செய்கை அறநெறிப்பட்டதாதலால் நாம் இதற்கு இடையூறிழைத்தல் கூடாதென்றும், விரும்பினும் தலைமகனை ஒடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தல் ஒருதலையென்றும் கருதி, அவருடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டுத் தமமூர்நோக்கி மீள்வர். இதனை "இடைச்சுரமருங்கின் அவள் தமர் எய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞர் எய்திக்-கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை' என்பர் ஆசிரியர் (40). அங்ஙனம் அவர் மீண்டதும், தலைவியினைச்சேர்ந்து, இடைச்சுரமருங்கில் 'நாம் இங்ஙனம் உடன்போவது, நமமிருவர்மாட்டுமன்றிப் பழமையாக வழங்கும் உலகியலாம்' (57) என்று தலைவன் அவளைத் தெருட்டியும் வழியிளைப்புத் தீரமருட்டியும் உடனழைத்துச்சென்று தன்பதி சேர்வனென உணர்க. இவ்வாறு களவுப் புணர்ச்சிக்குரிய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டு சேறல் பண்டைத் தமிழ்வழக்காதலோடு, அது தன்மமார்க்கமாகவும் கருதப்பட்டுவந்த தென்பது-"சுரந்ணி இனிய வாகுக தில்ல-அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த வென்-பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே" (பக்-57) "இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்-சிறந்தானை வழிபடீஇ சென்றனள்-அறந்தலைப் பிரியா ஆறுமற் றதுவே" (கலித்-9) என்னும் சான்றோர்கூற்றுக்களால் உணர்க. இவ்வுடன்போக்கைக் "கொண்டுதலைக்கழிதல்" எனவுங் கூறுவர் (பக்-57)

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தோழியிற்கூட்டம் என்ற பகுதியானது ஏனையவற்றினும் பலபிரிவுடையதாக முன்னோரால் மொழியப்பட்டுள்ளது என்பது வெளியாகும். மேற்குறித்த பாங்கிமதியுடம்பாடு முதல் உடன்போக்கீறாக உள்ளனவற்றையே, நம்பியகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களும், திருக்கோவையார் தஞ்சைவாணன்கோவை முதலிய இலக்கியங்களும் மற்றுஞ் சில துறைபாடுபடப் பகுத்துக்கொண்டு, வெவ்வேறு கிளவிகள் அமைத்து விரித்துக்கூறுவன. அன்றியும், ஆசிரியர் கூறியவற்றினுஞ் சில கூட்டியுங் குறைத்தும் மாற்றியும் செல்லினவாம். ஆயினும் தொல்காப்பியனார் கருதிய முறையை நாம் நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தோழியிற்கூட்டமானது, மேற் கூறிய வரலாறுகளைக்

குறிப்பிடுவதே என்பது புலப்படத் தடையில்லை. இனி, இவ் வுடன்போக்கொடு களவொழுக்கம் முடிவுறுகின்றதென்றும், மேல்வருஞ்செய்திகள் கற்பொழுக்கத்தின்பாற்படுமெனவும் உணர்க; என்னை? ஆசிரியர் செய்யுளியலிற் கற்பென்னுங் கைகோளின் இலக்கணங் கூறப்புக்கவிடத்தே "மறைவெளிப்படுதலும்" என, உடன்போக்கிற்குப் பின்னிகழும் மறைவெளிப்பாட்டைக் கற்புமுறையின் தொடக்கமாகக் கூறுதலால் என்க. அதனுரையிற் பேராசிரியர் "எம்மனை முந்துறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே" எனத் தலைவி உடன்போயகாலத்து வருந்திக் கூறிய நற்றிணைக் கூற்றை அம் மறைவெளிப்பாட்டுக்கு உதாரணங் காட்டுதலுங் கண்டுகொள்க. திருவள்ளுவரும், அலரறிவுறுத்தலோடு களவியலை முடித்தபின் கற்பியல் கூறத்தொடங்குதலும் நோக்கத்தக்கது.

'இக்களவுக்கூட்டம் இரண்டுமாதங்களுள்ளே முடிதற்குரியதென்று இறையனார்களவியல் கூறியசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது (சூ-32). அது கூறிய சூத்திரத்தில் "திங்களிரண்டினகம்" என, இரண்டுமாதமாவதற்குச் சிலநாள் நிற்க, வரைந்துகொள்வது நலமென்று கருதிய உரையாசிரியர் கொள்கைப்படி, இக்களவொழுக்கமுடிந்து ஐம்பத்தாறுமநாள் மணம் நிகழுமென்றும், இன்னவின்னசெய்திகள் இன்னவின்ன நாட்குரியனவென்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாசிரியர் முதலியோர் வரையறை கூறுவர் (366-உரை). இப்பாகுபாடு காட்டுங் குறிப்பொன்றுந் தொல்காப்பியத்துக் காணப்படாமையால், அவை ஈண்டு விரிக்கற்பாலனவல்ல.

இனிக் களவுக்கூட்டங் கூடிவந்த தலைமகன் தான்காதலித்த தலைவியை மணந்துகொள்வதில் இரண்டுமுறை யுண்டு; அவை களவுவெளிப்படுதற்குமுன் வரைதல், களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதல் என்பன (140). பிற்கூறியபகுதியைச் சேர்ந்தனவே, முன்பு எழுதப்பட்டவை. களவு வெளியாவதற்குமுன் வரைதல் என்பது, பகற்குறி இரவுக்குறிகட்குப் பின், தோழியால் வரைவுகடாவப்பட்டு நிகழ்வதாகும். இங்ஙனம் வரைதலில், தலைவிக்கு உடன்போக்கில்லை என்பது உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியில், தலைவியை மணம்பேசி அவள் சுற்றத்தாரைத் தலைவன்வேண்ட, 'அவர் மிகுந்த' பரிசங்கேட்குமிடத்து அப் பரிசத்தின்பொருட்டு அவன் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதலும், வேறுகாரியத்தின்பொருட்டு (வேந்தர்க்குற்றுழி) ஒருவழித்

தணந்தும் சில காலம் நீங்கியுறைதலும் நிகழுமென்றும், ஆனால், இக் களவொழுக்கத்திடையே ஓதல் தூது பகைகள் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாதென்றுங் கூறுவர் (141). மேற்கூறியவாறு "வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்" பிரியும் பிரிவொன்று கூறப்படுதலால், விவாகத்தில் மகள்பொருட்டுப் பரிசம்வாங்கும்வழக்கம் தமிழ்நாட்டார்க்குள் முன்னாளில் இருந்தமை புலப்படும். "பொருளென மொழியினும்" என்ற சூத்திரமுங் காண்க (214). இவ்வழக்கம் மலைசாதியாரிடத்து இன்றும் உள்ளதேயாம். ஆரியர்க்குள் கன்னியாசுல்கம் பெறுதல் பண்டைக்காலத்திலில்லை என்றும், சூத்திரரும் பெண்ணுக்கு அது வாங்குதல் தகாதென்றும் மனு கூறுவர் (அத 9; 98, 100.). இவ்வரைவின் பொருட்டுப் பிரிதலை முன்னூல்களும் பின்னூல்களும் விரித்துக் கூறுகின்றன. இங்ஙனமாக இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதல் தோழியாலியைக் கூட்டமுடியவுள்ள பொருட்பகுதியே அகத்திணையுட் பெரிதுஞ் சிறந்ததாம். இதனை "அகத்திணையின் மிகத்திகழும் இன்பக்கலவி யினப்பகுதி முற்றிற்று" எனப் பேராசிரியர் எழுதுதலாலும் அறியலாம் (திருக்கோ. 300).

III. கற்பியல்

முற்கூறிய இயலிலே, இல்வாழ்க்கைக்கு முன்னிகழுங் களவொழுக்கத்தின்வரலாறு ஆராயப்பட்டது. இனி அடுத்த நிலையாகிய கற்பைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம். கற்பாவது— கொள்ளுதற்குரிய தலைவன், வேள்விச்சடங்கொடுகூடத் தலைவியை அவள் பெற்றோர்கொடுப்பக் கொள்ளுதலாம் (142). "கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமின்றெனவும், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும், இருமுதுகுரவர் (பெற்றோர்) கற்பித்தலாலும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் கடவுளர்—இவர்களிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்துறைந்த தலைமகன் கற்பித்தலாலும், வேதத்தினும் சடங்கினும், விதித்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்துச் செலுத்துதலையும் இல்லறம் நிகழ்த்துதலாலும், கொண்ட தலைவனை இன்னவாற்றுப் பாதுகாப்பாயென்றும், அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகென்றும் அங்கியங்கடவுள் சான்றாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலாலும் 'கற்பு' எனப்படுவதாயிற்று" என்பர் (பக்-345). களவுப்புணர்ச்சிக்குப் பின்பு

இக்கற்புமுறை நிகழ்வதாகவே புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுமெனபது, “மறைப்புப் புணராத சொல்லின மையிற்—கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே” என் முன்னோர் கூறுதலால் நன்கறியப்படும். (மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவின்வழித்தாகாத) வேறு உலகியன்மணங்களும் உள்ளப்புணர்ச்சியாகிய களவுமுறையானே பெரும்பான்மை நிகழ்வன வாதலின், அவற்றையும் களவுக்கூட்டத்திற்குப் பிற்பட்டனவாகவே கொள்வர். இதனை நச்சினார்க்கினியர் “பொருள்கோறு கொள்ளும் மணமும், இருவர் சுற்றமும் இயைந்துழித் தாமும் இயைதலின் கந்தருவப் பாற்படும்” (பக்-226) எனவும், “உலகத்து மன்றலாவது, குரவர் கொடுப்பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமும் தம்முள் இயைவதே என வேதமுங் கூறிற்று” (பக-223) எனவும், “இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்தவழியெல்லாம் கந்தருவமெனபது வேதமுடிபாதலின், இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சியுங் கந்தருவமாம்” (பக்-232) எனவும் கூறுதலால் உணர்க. இனி, இக்கற்பினது வகையைத் தொல்காப்பியனார்,

> “மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
> இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
> மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
> பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே” (500)

என்ற செய்யுளியற்சூத்திரத்திற் பாகுபடுத்துக் கூறினார். ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட முறைகொண்டு ஆராயுமிடத்துக் கற்புமுறையைப் பற்றிய உலகியலும் பின்னதுரையுமாகிய புலனெறிவழக்கத்தை அடியில்வருமாறு தெரிதல்கூடும்.

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற்பெறுதலும்:—முன்பு உடன்போக்கு இறுதியில் உரைத்தவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரும் அறியாமல் உடன்செல்ல “இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்கஞர் எய்திக்-கற்பொடு புணர்ந்த” தலைவியினிலைமை கண்டு அவள் சுற்றத்தார் மீட்டும், தலைவன் அவளுடன்சென்று தன் பதியடைவுழி அடைந்து சிலநாளாகியபின், தலைவியின் தமர் அவளிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம்மூர்க்கே மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி வேண்டினால் இவ்வண்ணங்கொளுக்குத் தலைவன் உடன் பட்டானாயின், அவன் தலைவியின் ஊர்சென்று, அவளை வதுவைபுரிந்து

வாழ்வுறுவன். இனி, அவ்விருவரது உடன்போக்கில், தலைவியின்சுற்றத்தார் இடைவழியில் வந்து தடுக்காமலும், அவர், தலைவியிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம்மூரில் மணம்புரிந்துகொள்ளவேண்டாமலும் போவாராயின், தலைவன் அவளைத் தன்மனையில்வைத்து 'வதுவைக்கல்யாணம்' செய்துகொள்வான். இம்மணநிகழ்ச்சிக்குமுன், தலைவன் தாய், அவனாற் கொண்டுவரப்பட்ட தலைமகளின்பொருட்டுச் "சிலம்புகழிநோன்பு' ஒன்றுசெய்தமை பண்டைமரபென்றுதெரிகின்றது (ஐங்கு-399). இங்ஙனந் தலைவியை ஒருவருமறியாவகை உடனழைத்துச்சென்று, அவள் சுற்றத்தார்கொடுக்காமலே மணஞ்செய்துகோடல், முற்காலத்துத் தண்டமாகக்கருதப்பட்டதென்பது, "கொடும்போரின்றியுங் கரண முண்டே-புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான" (143) என ஆசிரியர் கூறுதலால் அறியலாம். ஆயினும், களவு வெளிப்பட்டபின் தலைவியின்தமர் சம்மதித்துக் கொடுத்தலே முற்காலத்துப் பெருவழக்காகவேண்டுமென்பது, "மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்" என்று ஆசிரியர் அறிவித்தலால் தெளியப்படும். ஆரியவிவாகமுறையாகிய காந்தர்வத்திலும், ஒருவன் காந்தருவமுறையால் ஒருத்தியைக் கூடிய பின்னர், அக்கூட்டம் அவள்பெற்றோர் முதலியவரால் பின்பு அங்கீகரிக்கப்படுமென்பது, "காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தால் ராஜரிஷி கன்னியர்பலர் மணஞ்செய்துகொண்டனரெனவும், அவர்கள் தாய் தந்தையரால் பின்பு ஆமோதிக்கப்பட்டனரெனவும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம்" என்று மஹாகவியாகிய காளிதாஸருடைய (சாகுந்தலம்-அங்கம் 3),

"காந்தருவ மென்ப தொன்றுண்டு காதலிற் கலந்த சிந்தை
மாந்தர்க்கு மடந்தை மார்க்கு மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏந்தற்பொற் றோளி னாய்நீ யிசைந்தபின் எனக்கு மூத்த
வேந்தற்கு மிருவர்க்கும் வேறுமோ ருரையுண் டென்றாள்"

(இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்ப. 54)

என இராமனைநோக்கிச் சூர்ப்பணகை கூறியதாகக் கம்பநாட்டாரும் பாடுதல் காண்க. இனிக் காந்தருவமணம் நிகழ்ந்தபின்பு கரணம் (சடங்கு) நிகழ்தல் உண்டென்று ஆசிரியர் குறிப்பிக்கின்றார் (கற்பியல். 1.2). ஆனால், வடநூல்வழக்கிலே கரணம் நிகழ்தலும் நிகழாமையுமாக இரண்டுமுறையும் காணப்படுகின்றன. அருச்சுனன் சுபத்திரையைக் காந்தருவமணத்துக்குப

பின் கூறப்படும் காணக்ஷசெய்தியும்* சகுந்தலை துஷ்யந்தரது தனிக் காந்தருவமணமும்† மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் முறையே உதாரணங்களாம். (பத்தினி பாரியை தாரம் ஜாயை பிரஜாவதி எனப்பட்ட) "ஐவகை மனைவியருள், முதல்நால்வர் மட்டுமே அங்கிசான்றாகத் தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளோடு விவாகஞ் செய்யப்படுவர். காந்தருவவிவாகத்துக்குக் கிரியைகளில்லை; அது விருப்பத்தானே நடக்கத்தக்கது, இருவர்க்கும் காதலால் ரஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது" என வரும் பாரதவசனமும் நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் தமிழரது களவுக்கூட்டத்துக்குப்பின் கரணம் நிகழ்தல் முன்னாளில் வழங்கியதில்லை என்றும், பிற்காலத்தே அம்முறை அவர்க்குள் அமைந்து வழங்கலாயிற்றென்றும் ஆசிரியர் கருதுவர். இவற்றை "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப" என்ற கற்பியற் சூத்திரங்களிற் காண்க. அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கு, ரிஷிகள் ஒருகாலத்தே விதித்துப்போந்த சடங்கொடுகூடிய கற்புமுறையைத் தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுகிவந்த தமிழ்நாட்டார்க்கும் இருடிகள் விதிக்கும்படி நேர்ந்த காலமுமுண்டென்றும், அங்ஙனம் விதிக்க நேர்ந்தகாரணம்—பொய் வழு முதலிய குற்றங்களின்றி நடைபெற்றுவந்த புராதன ஒழுக்கமாகிய தமிழர்மணத்தில், பிற்காலத்தே அவை புகுந்து அதன் பழஞ்சிறப்பைக் கெடுத்தமையால் அந்தமணம் ஒழுங்காக நிகழ்தற்பொருட்டேயாம் என்றும் ஆசிரியர் கருதினராதல் மேற்சூத்திரங்களால் உய்த்துணரப்படும். இச்சூத்திரமொன்றிற் கண்ட "கீழோர்" என்ற சொல் ஐவகைநிலத்துக்குரிய பண்டைத் தமிழ்மக்களையே பெரும்பான்மை உணர்த்துவதாம்.‡ என்னை? களவியற்குப்பின் கற்பியலைவைத்து ஆசிரியர் விதித்துப்

---

* வியாசபாரதம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமானுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு ஆதிபர்வம் பக்-859

† ஷை ஷை ஷை பர்வம் 330-முதல் 346-ம் பக்கம் வரை.

‡ நாற்கவிராசநம்பியாரும் "மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்த நிலத்துறை—இழிந்தோர் தம்முள் உயர்ந்தோரு மெய்துப" (31) "இழிந்தோர் தமக்கு மிவற்றுள் மேம் பட்டவை—யொழிந்தன வாமென மொழிந்தனர் புலவர்" (76) என்ற சூத்திரங்களினும் அவற்றினுரையினும், நால்வகைவருணத்தவரை உயர்ந்தோர் என்றும், ஐந்திணை நிலமக்களை இழிந்தோர் என்றும் கூறினர். ஆரியவருணப் பாகுபாட்டுள் இவ்வைந்திணைமக்கள் அடங்காமைபற்றி இவ்வாறு அவர்கள் கருதப்பட்டனர் போலும்.

பேர்ந்தனவெல்லாம் "வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடைத்-தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்கே" யெனப் பிறநாட்டுவழக்கு ஆகாமையால் எங்க. முன்னியல்களிற் களவுக்கூட்டத்துக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழர்க்கு ஆரியரது கரணவிதியைக் கூறியதன்காரண மென்னை? என்ற ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கே இச்சூத்திரங்கள் கற்பியலின் தொடக்கத்தே ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன வென்பது உணரத்தக்கது.

இனி, நச்சினார்க்கினியர், "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்-கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" என்பதற்கு ஆதியூழியில் (கிருதயுகம்) நான்கு வருணத்தாரும் தம்முள் மணம்புரிந்துவந்தனரென்றும், இரண்டாம் ஊழி (திரேதாயுகம்) தொடங்கி, வேளாளர்க்கு மற்றமூவருடன் மணம்புணர்தல் விலக்கப்பட்டதென்றும், ஆயின், முதலூழியில் வேளாளர் மற்றைமூவருடன் மணம்புரிந்ததைக் குறிக்கும் இலக்கியம் பிற்காலத்து வீழ்ந்ததென்றும் கருத்துப்பட உரைகூறுவர். அதனை அச்சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க.

இனிப் "பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப" என்ற சூத்திரத்திற்கு, அவ்வுரையாளர், "வேதத்திற் கரணமொழிய ஆரிடமாகிய கரணம்பிறந்தவாறும் அதன் காரணமுங் கூறுகின்றது" என்று அவதாரிகையும், "ஆதியூழி கழிந்தமுறையே அக்காலத்து அந்தந்தொடங்கி இரண்டாமூழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவுஞ் சிறந்துதோன்றிய பிற்காலத்தே, இருடிகள் மேலோர்கரணமுங் கீழோர்கரணமும் வேறுபடக் கரணங்களை கூட்டினார்" என்று பொருளும், "இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தலின், முதனூலாசிரியர்கூறியவாறே களவுநிகழ்ந்தபின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுங் கூறித் தாம் நூல்செய்கின்றகாலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி, இருடிகள் நூல்களை யாத்தவாறுங் கூறினார், அக் களவின்வழிவந்த கற்புங் கோடற்கென்றுணர்க" என்று விசேடமுங் கூறினார். இதனால், மேலோர்கரணமுங் கீழோர்கரணமுங் கூறியதே இச்சூத்திரமென்பது, அவ்வுரைகாரர் கருத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட பிற்கால விவாகமானது, 'இவளை நீ இன்னவாறு பாதுகாக்க' எனத் தலைவனுக்கும், 'இவனுக்கு இன்னபடி நீ குற்றேவல் செய்தொழுக' எனத் தலைவிக்கும் அங்கியங்கட

வள் அறிகரியாக மந்திரவிதியால் வேள்வியாசான் கற்பிப்பதாகும். இதனைக் "கரணம்" என்றனர் தொல்காப்பியர். கரணம்—விவாகத்துக்குச் சிறப்புடைய காரணம். முற்காலத்து நிகழ்ந்து வந்த கரணச்செய்திகள் சில அடியில்வரும் பாட்டிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன:—

"உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஓரிற் கூட்டிய உடன்புணர் கங்குல்" (அகம்-86)

எனக் கண்டுகொள்க. இக்கரணத்தை "வதுவைக்கலியாணம்" என்பர். (களவி-பக். 127; அகநா. 86 அரும்)

இங்ஙனம், வேள்வியாசான் காட்டியமுறையே, அங்கிசான்றாக மணமுற்றியபின், தலைவன் தலைவி யிருவரும் இல்லறநிகழ்த்துங்காலத்தே— கூடிமகிழ்தலும், சிறிதுகோபத்தாற் புலவியும், அதுமுற்றிப் பெருங் கோபமாகுமிடத்துப் பிணையகலகமும், அக்கோபங்களைத் தீர்த்து இருவருங் கூடலும், பலதொழில்களின்பொருட்டுப் பிரிதலும், அதுபற்றி

இருவர்க்கும் ஆற்றாமை பெருகுதலும், பிரிந்துவந்து கூடிக்களித்தலும், பின்பு இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்கையும உலகத்துத் தலைமக்களாயுள்ளாரிடம் இயல்பாக நிகழுமன்றே? அவற்றையே ஆசிரியர் மலிதல், புலவி, ஊடல், உணர்தல், பிரிவு என வகுத்துக் கற்பியலிற் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் மலிதல் என்பது இல்லொழுக்கமும புணர்ச்சியுமுதலியவற்றால் இருவரும மகிழ்தலாம புலவி என்பது இருவரும கூடுங்காலத்துச் சிறிது மனம் வேறுபடுதல். ஊடுதல்—என்பது அவ்வேறுபாடு நீட்டித்தல். இங்ஙனம் புலவியு மூடலும் நிகழ்தற்குக் காரணம, தங்கள் மனங்கட்கு ஒவ்வாதசெயதிகள் சில நடந்தனவாக ஒருவரையொருவர் ஐயப்படுதலாம. இவ்வையம பெரும்பான்மை தலைவிகண்ணே நிகழ்வதென உணர்க. இதனைக் காரணங்காட்டியேனும் வேறுவகையாலேனும் தெளிவித்தல், உணர்த்தல் எனப்படும. இவற்றுட் புணர்ச்சியின்மகிழ்தலாகிய மலிவு, தலைவன் தலைவியைப் பிரியாது நின்று இல்லறநிகழ்த்துங் காலத்தும, ஏனையவை அவன் காரந்த ஒழுக்கமுடையனுய்ப் பின்பு தலைவியை அடைந்தகாலத்தும் பெரும்பாலும நிகழ்வன. இவ்வாறு மலிவு முதலிய ஐந்துமபற்றி நிகழ்வனவே இககற்பியலிலவருங் கூற்றுக்கள் பெரும்பாலுமென உணர்க. இக்கூற்று நிகழ்ததற்குரியார பன்னிருவர் என்பர்; அவர்:—பாணர், கூத்தர், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்ற அறுவரும, முன் களவியலிற்கண்ட பார்ப்பான பாங்கன் முதலிய அறுவருமாவர். அவருள—

பாணர்—பண்ணுக்கு உரியானமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கியது. இவர் யாழ்வாசினை முதலியவற்றால் தமிழ்த்தலைவரை மகிழ்வுறுத்துபவர். இக்கூட்டத்தாரில யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப பலபிரிவினர் உண்டு (பக-212) பாணரைப்பற்றிய செய்திகள் சில பண்டைநூல்களாற் றெரியவருகின்றன. அவற்றையும் ஈண்டே ஆராய்ந்துகொள்வோம. இப்பாணர் பண்டைத் தமிழ்க்குடிகளுள் ஒருவரென்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்றிந் நான் கல்லது குடியு மில்லை" எனனும் புறப்பாட்டுப் பகுதியால்(335) விளங்கும். இவர் இயலிசைகளிற் பெரிதும் வல்லோராக இருந்தமையால், தமிழரசரும் மற்றைத்தலைவர்களும இவரை ஆதரிப்பதைத் தங்கள் பெருமையாகக் கொண்டொழுகினர். "பாணர் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகி" "பாணர் தாளவை" என்பன முதலாக அரசர் சிறப்பிக்கப்படுதல்

கண்டுகொள்க. சங்கச்செய்யுள் பலவற்றில் இச்சாதியாரின்பெருமைகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆரியமக்கள் இவரை "மாதங்கர்" என வழங்குவர்; இதற்கு கிராமமத்தியத்தை அடையாதவர் என்பது பொருளாம்.* இதனால், இவர் இழிகுலத்தாராகக் கருதப்பட்டுவந்தமை புலனாகும். "புலைமகனாதலிற் பொய்ந்நின வாழி" (பக-394) 'புலையாத்தின்னி' (திருக்கோ-386) என இவரை வழங்குதலுங் காண்க. இவர்க்கு அரசர் வழங்கிவந்த பரிசுகளிலே, பொற்றாமரைப்பூச்சூட்டு தலைத் தமிழ்நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இவர் பிரபலம்பெற்றிருந்தனர் என்பது—பாணகவி இயற்றிய காதம்பரியின் தொடக்கத்தே, கிளியொன்றேந்தி வடநாட்டரசனொருவனிடஞ் சென்ற மதங்கஜாதிப்பெண்ணின் வரலாறு கூறப்பட்டதில், அவளைத் தென்னாட்டவளாகக் குறிச்செல்லுதலாலும் விளங்கும். "அம்மாது (அரசனைப்) பார்த்துவிட்டுத் தூரத்திலிருந்தவாறே தனவரவை அரசற்கு உணர்த்த விரும்பி மூங்கிற்கழியொன்றெடுத்து அச்சபையின் தரையில் ஒருமுறை அடித்தாள்" என்று அக்கவி எழுதுகின்றார். இதனால் மூங்கிற்கோல்கொண்டு சபைபுகச்செல்லுதல் பாணரது பழைய வழக்கமென்பது புலப்படும். இங்ஙனமே, "நுணங்குநுண் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ டகவுநர்" "நுண்கோல் கொண்டு களம்வாழ்த்தும் அகவலன்பெறுகமாவே" எனவரும் அகநானூற்றிலும் "வெண்கடைச் சிறுகோ லகவன மகளிர்" எனக் குறுந்தொகையினும் (298) வருதல் நோக்கிக்கொள்க. பிறவும் இப்பாணர்செய்திகள், யாமெழுதிய "பழந்தமிழ்க் குடிகள்"† என்ற வியாசத்தே காணத்தக்கன.

இத்தகைய பாண்கூட்டத்தார், மலையாளநாட்டிலே இன்றும் தம் பூர்வவிருத்தாந்தங்களுடன் வசித்தல் கேட்கத்தக்கதாம். இவர் அந்நாட்டில், திருவரங்கப்பாணன், மீன்பிடிபாணன், குடைகட்டிப்பாணன், புள்ளுவன் என நான்கு பிரிவினராக உள்ளாரென்றும், ஆடல் பாடல் மத்தளங்கொட்டல் முதலியவற்றில் இவர் வல்லவரென்றும், ஒவ்வோராண்டிலும் வரும் கர்க்கடகமாதத்து வைகறைகளிலே, பிராமணர் நாயரிவர்

* கள்மயக்கமுள்ள பிராமணப்பெண்ணினிடம் சூத்திரனை நாவிதனுக்குப் பிறந்தவராதலால், சண்டாளசாதியிலோரென்பர். வியாசபாரதம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியார்பதிப்பு—அநுசாஸன பர்வம். பக்-18.

† "செந்தமிழ்" தொகுதி-4; பகுதி-6. பக்-243.

களின் வீட்டுமுகப்புக்களில் நின்று நல்லிசைப்பாடல் பாடியும் மத்தளம் வாசித்தும் "துயிலுணர்த்தல்" என்ற விசேடம் இவரால் நடைபெறுகின்றது என்றும், அந்நாட்டிற்றாழ்ந்த வகுப்பினராகவே இவர்கருதப்படுகின்றாரென்றும், தோல்வேலை, குடைகட்டுதல், மத்தளங்கட்டுதல் முதலியன இன்னோர்தொழில்களாமென்றும் பிறவாறும் கூறப்படுகின்றன*. மீன் பிடித்தல இவர் தொழிலென்பது "பச்சூன் பெய்த சுவல்பிணி பைந் தோற்—கோள்வல் பாண்மகன் தலைவலித் தியாத்த-நெடுங்கழைத் தூண்டில்" (பெரும்பாண் 283-284) "அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்-சினமீன் செறிந்து பனைனெற் பெறூஉம்—யாணரூர" (ஐங்குறு-47-9) என்பனவற்றாலும் உணர்க. இங்ஙனமே துயிலுணர்த்தும் தொழிலும் இவர்க்குரிய தென்பது "விறலியும் பாணனும் நம்வேந்தற்குத் துயிலெழு மங்கலம் பாடவந்து நின்றார்" எனப் பேராசிரியர் கூறுதலாலும் உணரப்படும் (திருச்சிற்றம்-375).

கூத்தர்:—இவர் நாடகமாடி மகிழ்விப்பவர் நாடகமாவது கதை தழுவிவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப்பதி-பக். 64). இவர் "பார்சவரும் வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற்றொழிற்கு உரியோராகலும், பாரதிவிருத்தியும் விலக்கியற்கூத்தும் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறையிலர்" என்றும், எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப்போந்து புலப்பட இவர் ஆடவல்லவரென்றும் கூறுவர் (பக-211-212) அன்றியும் "அரசர்க்குத் தொன்றுதொட்ட நன்றும் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு இவர் உரியர்" எனவும் கூறுபபடுவர் (பக-415). இவர்க்குரிய கூற்றுக்களில் தொலலவையுரைத்தல் நுகர்ச்சிரைத்தல் ஊடல் தணித்தல் உறுதிகாட்டல் முதலியவை சிறந்தன(168). இக்கூற்றுக் கடசெல்லாம் "இலக்கியம இக்காலத்திறந்தன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூத்தர் "நாடகசாலையர்" எனவும் படுவர். இவர்க்கும் மேற்கூறிய பாணர்க்கும் உரிய புறத்திணையியற்பகுதிகளைத் "தாவினல்லிசை" (91) என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க.

விறலியர்:-தாமே ஆடலும்பாடலும் நிகழ்த்திக் கூத்தரைப்போலவே நாடகநவிற்றவல்ல பெண்பாலார். இவர் புறத்துறைசார்ந்து விறலியர்ப்பட்†

* Castes and Tribes of Southern India See Panan.

† விறல்; சத்துவம், மெய்ப்பாடு, குறிப்புவரையறை எனபன ஒருபொருட்கிளவிகள்

பாடி ஆடுதலால் 'விறலியர்' எனப் பெயர்பெற்றனரென்றும், கூத்தர்போல இவருஞ் சாதிவரையறையிலரென்றுங் கூறுவர் (பக்-212) இவர் தெருவில் நின்றாடுவதுமுண்டு (பதிற்-47).

பரத்தையர்:—இவர் காமக்கிழத்தியராவர் நச்சினார்க்கினியர் இவரைப் பற்றிக் கூறுவன வருமாறு:—"காமக்கிழத்தியராவார்—கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர்; அவர் பலராதலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர், தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்றொழுகப்படும் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பலதிறத்தியராவர். இவரைக் "கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்" எனவே, கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று; அவர், கூத்தும் பாட்டும் உடையராகிவரும் சேரிப்பரத்தையரும் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவலபாங்கினோரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப்—பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை ஒழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தலைவியல்லாதோரும், வரைந்துகொள்ளும் பரத்தையருமென்று உரைப்பாரும் உளர்" எனக் காண்க (397–8). இவற்றால், பரத்தையரைப் பற்றிய பண்டைச்செய்தி வெளியாகும். நம்பியாரும் "ஒருவன் றனக்கே யுரிமை பூண்டு-வருகுலப் பரத்தையர் மகளிராகிக்—காமக்கு வரைந்தார் காமக்கிழத்தியர்" "யாரையும் நயவா வியல்பிற் சிறந்த—சேரிப் பரத்தையர் மகளிராகிக்—காதலிற் புணர்ந்தோர் காதற் பரத்தையர்" "அவரும் வரைதற் குரியா ருளரே" என்றார் (113-115). இவர் கூற்றுக்களையெல்லாந் தொகுத்துப் "புல்லுதன்மயக்கும்" (151) என்ற சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுவர்.

அறிவர்:—இவர் மூன்றுகாலமுந் தோன்றநன்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆவர் (பக்-756) குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை முக்காலத்தும் வழுவீறும் முறைமையை ஆராய்ந்துணரும் முழுதுணர்வுடையர் இவரென்றும் (பக்-165) "யோகிகளாய உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்தும் மூலர் முதலியோர் இவ்வறிவரில் ஒருசாரார்" என்றும் (பக்-167) கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். நம்பியார் "அறிவர் கிழவோன் கிழத்தியென் றிருவர்க்கு—முறுதி மொழிந்த வுயர்பெருங்குரவர்" (112) என்றார். தலைவனுந் தலைவியும் இவ்வறிவரது ஏவலைக் கட-

வந்து ஒழுகுவர். முக்காலத்துக்கும் தம்குலத்துக்கும் பொருந்து மாறு அவர்க்கு நல்லனவற்றைக் கூறுதலும் தீயவற்றை விலக்குதலும் அவரை இடித்து உறுதிகூறி ஒரெல்லையிலே நிறுத்துதலும் இவ்வறிவரது இயல்புகளாம் (153-5). இவர், மலைநாட்டாரது கலியாணத்துக்கு நல்லநாள்பார்க்கவல்ல சோதிடராகவும் கலித்தொகை கூறுகிறது (39).

கண்டோர்:—இவர் வரையறையிலர், "நீடுடைப் புலவி தீர்த்தலும் அவன்வரல் காதலிக் குணர்த்தலும் கண்டோர்க் குரிய" என்பர் நம்பியார். (99)

இவ்வறுவரோடு களவியலிற் கண்ட பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி தலைவன் தலைவி-இவர் கூற்றுக்கள் இக்கற்புமுறைக்கேற்ப வரும். இவருட் பார்ப்பார்க்குக் 'காமநிலையுரைத்தல்'(177) முதலிய கூற்றுக்கள் ஆசிரியரால் கூறப்பட்டனவாயினும், நச்சினார்க்கினியர் இவை கடைச் சங்ககாலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பதை—"இவையெல்லாந் தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்த பாட்டுட் பயின்றபோலும்; இக்காலத்தில் இலக்கிய மின்று" என்பதனாற் குறிப்பிடுவர். மேற் கூறிய பன்னிருவருமன்றி, ஊரார் அயலோர் சேரியில் உள்ளோர் ஆகிய பெண்டிரும், நற்றாய் தந்தை தன்னையரும் இக்கற்புப்பற்றிய செய்யுள் வழக்கில் வருதற்குரியராயினும், இவர் பேசியதாக முற்குறித்தவர்களாற் கூறப்படுவதல்லது தாமே கூற்றுநிகழ்த்துதற்குரியரல்லர் (சூ-504). இவருள், பார்ப்பார் அறிவரென்ற இருவர் கூற்றுக்களும் எல்லாரும் கேட்டற்குரியர் (510) எனவும், மற்றவர் கூற்றுக்கள் சிலர் பலராற் கேட்கப்படுமெனவும் புலனெறிவழக்குச் செய்யப்படுமென்பர். இனி, மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு பிரிவு என்று கற்பியலவகைகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றை முறையே நோக்குவோம்.

மலிவு.

இவற்றுள் 'மலிவு' என்பது புணர்ச்சியின் மகிழ்தலாம். தலைவன் காரணமுறைப்படி, தலைவியை மணம்புரிந்தபின்னர் நிகழுஞ் செய்திகளையும், அக்காலத்து அவ்விருவரும் புணர்ச்சியான் மகிழும் "மகிழ்வை"யும்பற்றி, ஆசிரியர், "கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை" என்னுந் தலைவன்கூற்றுணர்த்துஞ் சூத்திரத்தில் (146) "மெல்லென் சீறடி புல்லிய வகையினும்" என்பதுவரை கூறுகின்றார். இவற்றிற்கண்ட செய்திகள

னில, உயர்ந்தோர் மூவர்க்கும் உரியவாயினும், தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்கிய இல்லறமுறைகளை விளக்குதலால் அவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

“கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை—நெஞ்சு தளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி”:—“கரணச் சடங்குகளால் ஒரு குறைவுமின்றி, மூன்றிரவில் முயக்கமில்லாது, மதியுங் கந்திருவரும் அங்கியுமாகிய மூவர்க்கும் ஏற்றவாறு பள்ளிசெய்தொழுகி, நான்காம்பகலெல்லை முடிந்தகாலத்து, மூன்றுநாளுங் கூட்டமின்மையால் நிகழ்ந்த மனக்குறை தீர* நான்காம் நாள் அவ்விருவருங் கூடுதல்”* என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் கூறிய செய்தி, விவாக காலத்துச் செய்யத்தக்கதாக ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட ஒருவகை விரதமாகும். இதனையே, “மூன்றிரவு தம்பதிகள் உப்பில்லாத ஆகாரம் உட்கொண்டு, பிரமசரியவிரதம் பூண்டவர்களாய்த் தரையில் சயனஞ்செய்யவேண்டும்” என்று போதாயனமும் (படலம்-3; சூர்ண்-8) ஏனைய கற்பசூத்திரங்களும் கூறுவன. இவ்வாறு மூன்றுநாட் கூட்டமின்மைக்குக் காரணம்—அந்நாள்களில் சோமன், கந்தருவன், அக்கினி என்ற மூவரும் முறையே பெண்ணை அநுபவிப்பதாகவும், நான்காம்நாளே அக்கினி அவளைத் தலைவனுக்கு அளிப்பதாகவும், கருதப்பட்டமையேயாம். ஆரிய விவாகத்தில், வரன் வதுவைநோக்கிக் கூறும் வேதமந்திரங்களும் இச்செய்திபற்றியனவேயாம். அவைவருமாறு:—“சோமன் முதலில் உன்னை அறிந்தான், பின் கந்தருவன் உன்னையறிந்தான், உன்புருஷரில் மூன்றாமவரான அக்னி, மானுஷபுத்ரனாகிய நான் உன் நான்காம் புருஷன். சோமன் உன்னைக் கந்தருவனுக்குக் கொடுத்தான், கந்தருவன் உன்னை அக்கினிக்குக் கொடுத்தான்; அக்னி உன்னை ஸம்பத்துடனும் ஸந்தானத்துடனும் எனக்குக் கொடுத்தான்” என்பன காண்க. இனி, மூன்று நாள் வதூவரர்கள் ஒருபடுக்கையிலிருந்தும் கூடாதுறைவராயின், அவர்க்கு உயர்ந்த புத்திரன் பிறப்பான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு விவாகமுடிவில் “நெஞ்சுதளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி” கூறப்படுதலால், இவ்விரதம், இக்காலத்துப்போலப் போலியாகக் கொண்டாடப்படுதலன்றி, ஆசிரியர்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் ஒழுங்காக அநுஷ்டிக்கப்பட்டமை தெரியவருகின்றது. அகநானூறு 86, 136-ம் பாடல்களிலே இக்கூட்டங் கூறப்படுதல் காண்க.

---

* நாலாநாள் இருவரும் உடன்புணரும் அறையைச் ‘சதுர்த்தியறை’ என வழங்குவர் (அகநா. 86 அரும்)

"சொலலென, வெனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டதூ, வானோ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென, அடிசிலும பூவுந தொடுதல்":— அமிர்தத் துக்கு மாறுகிய நஞ்சை நுகரினும நீ கையாற் தீண்டினபொருள் உறுதியைத் தருதலால், தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும எமக்கெனப் புனைந்துரைத்த தலைவன் புகழ, அடிசிலும பூவுந தலைவி தொடுதல். இதனால், தலைவிகையால் படைக்கப்பட்ட உணவையைத் தலைவன் முதலில் உண்ணுதற்குச் சடங்கு நிகழ்தல் உண்டென்பது விளங்கும். இது, பிராமணருள் விவாகம அல்லது ருதுசாந்திமுகூர்த்தத்துக்குப்பின் அமாவாசைகழித்துத் தொடங்கிய பௌர்ணமிகாறும் நிகழ்த்தப்படும "ஸ்தாலீபாகம்" என்ற சடங்குபோன்றதாகத் தோற்றுகின்றது.' அன்றி, தலைவியைப் புகழ்வதுமட்டுமன்றி தலைவன் குறிப்பெனினும் பொருந்தும.

"அந்தணர் தேத்தும் சான்றோர் தேத்தும்-அந்தமில் சிறப்பிற் பிறபிறர் திறத்தினும-ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பு":—வேட்பித்த ஆசிரியனும கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய பார்ப்பாரிடத்தும், முற்றுமுணர்ந்து ஐம்பொறிகளை அடக்கியவரிடத்தும முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய தேவர்களிடத்தும ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தான் (தலைவன்) தொழுது காட்டிய குறிப்பு. இதனால், தனையனறித தெய்வந தொழாதாளுக்கு—' இதத்தன்மையோர் தொழற்குரியர் என்று தொழுது காட்டியவாறும்.

"அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான—வந்த குற்றம வழிகெட ஒழுகல்":—களவுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து அழியுமாறுபோல அழியுமபடி, பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகுதல். களவுக்காலத்துண்டாய பாவமாவது—தலைவியின் பூப்புநாள்களிலும், தீய விராசி நாள்களிலும் தலைவன் கூடியது முதலியனவாம். இக்காலங்களிலுங் கூட்டம் நிகழ்வதுண்டென்பது, "பூப்புநிகழ்காலத்து வரையாது களவொழுக்கம் நிகழ்த்தினார்க்கு 'அந்தரத்தெழுதிய........ஒழுகல்' என்றதனாற் பிராயச்சித்தம் விதிப்பாராகலின்" (பக்-333) என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலால் அறியலாம். இவ்வாறே, நல்ல நாளிராசிகள் களவொழுக்கத்தில் தலைவனுக்கு விலக்கப்பட்டனவில்லை என்பது, "மறைந்தவொழுக்கத் தோரையு நாளும்—துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லை" என்ற சூத்திரத்தால் ஆசிரியருங் குறிப்பிட்டனர். இதனால், பண்டைக் காலத்தே காந்தருவ விவாகமுறையிலே நாள்கோள்களைப்பற்றிய விதி

விலக்குகள் தமிழ்மக்களுள் அதிகமாக வழங்கியதில்லையென்று தோற்றுகிறது. ஆனால், ஆரியமக்களாற் பிற்பட்டு விதிக்கப்பட்ட கற்புக்காலத்தில் நல்ல நாளிராசிகளே புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளப்பட்டன என்பதும் பூப்புக்காலம் விலக்கப்பட்டதென்பதும், ஈண்டு ஆசிரியர் கூறிய பிராயச்சித்தத்தால் வெளியாவனவாம்.

“நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள அருளிய-பன்னல சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்-தன்னின் ஆகிய தகுதி”:—பொறையும் பெருமையுமுடைய மகவைத் தலைவி தன்வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, ஆராய்ச்சிமிக்க அந்தணரோடுகூடிச் செய்யத்தகுந்த சடங்குகளைச் செய்யுந்தகுதி. இதனால் சிசுபிறந்ததும் செய்யத்தகுங் கருமங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்தே, தமிழ்மக்கள் நடத்திவந்தமை புலனாம். “அரிமயி ரொழுகுநின் அவ்வயி றருளி-மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்துமென்றனர்-முனிநீர் இளவிருந் தவத்தினும்—நனிவாய்த்த தனவால முனிவர்தஞ் சொல்லே” என இலக்கியமுங் கண்டுகொள்க.

“புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதில்-நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி-ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியுஞ்-செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தல்”:—அவ்வாறு புதல்வனைப்பெற்று, புனிறு (ஈன்றணிமை) சேர்பொழுதில், சுற்றத்தோடும் எண்ணெயாடும் மயக்கம்புரிந்த தலைவியை முகமன்கூறுதற்கு, முனிவர்பொருட்டுந் தேவர்கள் புத்திரனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுஞ் செய்யுஞ்சிறப்பொடு சேர்தல். சிறப்பாவன—பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டல், ஐம்படை பூட்டுதல், பெயரிடுதல் முதலியன. [ஐம்படை—காவலாகக் குழந்தைகளின் கழுத்திற் பூட்டுவதோர் ஆபரணம். காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலினது பஞ்சாயுதங்கள் போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது] இனி, ஆசிரியர் கூறியதற்கொப்பப் புதல்வரைப்பெற்ற புனிறுதீர் மகளிர் இரவிற் சென்று நெய்யணிமயக்கத்தோடு குளத்தினீராடலை— “விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துப்-புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கந்-தீர்வினை மகளிர் குளனா டரவமும்” (மணிமே. 7-74-0) “கணவ ருவப்பப் புதல்வர்ப் பயந்து-பணைத்தேந் திளமுலை அமுத மூறப்-புலவுப் புனிறுதீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு-வளமனை மகளிர் குளநீ ராட” (மதுரைக்காஞ்சி—600-3) என்னுஞ் சான்றோர் கூற்றுக்களிலும், ஆபத்தம்பத்தின் 15-ம் கண்டத்துள்ள 8-ம் சூத்திரத்தும் கண்டுகொள்க. வாலாமை

(தீட்டு)நீங்கத் தலைவி சுற்றத்தாருடன் புரியும் இது 'நெய்யணிமயக்கம்' பிரசவித்த பத்தாநாள்நிகழ்வதென உணர்க. இவ்வழக்கம் தென்பாண்டி நாட்டார் இன்றுங் கொண்டொழுகுவதென்பது அறியத்தக்கது. இத னாற் புதல்வற்பெறுங்காலத்து நிகழும் வைதிகக் கிரியைகள் பலவும் தொல்காப்பியனார் கூறியவற்றுட் கூறுதல் காணலாம். இவ்வாறு, கரணம் நிகழ்ந்து தலைவன் தலைவியுடன்கூடி மகிழ்கின்றகாலத்தில் (மலிவில்), நிகழும் வைதிகமும் லௌகிகமுமாகிய செய்திகள் 146-ம் சூத்திரத்து "உறலருங்குண்மையின" என்னுங் கூற்றுவகை கூறப்படுதல் உணர்ந்து கொள்க.

புலவி ஊடல் உணர்வுகள்.

மேற்கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் இல்லறத்தினின்று நல்லறஞ்செய்தும், புணர்ச்சியின்மகிழ்ந்தும், புதல்வற்பெற்றெடுத்தும் வாழுங்காலத்தே, தலைவன் வேறுசிலபெண்டிரை விரும்பிக் கொள்ளுத லும் உண்டு. இவர் பின்முறையாக்கிய வதுவையருங் காமக் கிழத்தியருங் காதற்பரத்தையருமாவர். இவருட் பின்னிருவரையும் பற்றிப் "பரத்தையர்" என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்பு விளக்கப்பட்டது. "பின்முறைவதுவை"யரென்பார், தலைவியோடொத்த தகுதியுடையராய்த் (பக்-491), தலைவனால் அங்கிசான்றாக வேள்விமுடித்து மணக்கப் பெற்ற வேறு மனைவியராவர் அந்தணர், தம்மிற்றாழ்ந்த அரசர்முதலிய மூன்றுவருணங்களிலும், அரசர் அந்தணம் இரண்டுவருணங்களிலும், வணிகர் சூத்திரவருணத்திலும் இம்மனைவியரை மணப்பரெனவும், மகப் பேறு காரணம்பற்றி ஒத்தகுலத்தும் மணந்துகொள்வதுண்டென்றுங் கூறுவர்(பக்-418) இப் பின்முறைவதுவையாளைத் தலைவி தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது, கணவன் ஏவற்படி, அவளை ஒப்பக்கருதி உரிய சிறப்புச்செய்தல் கற்புமுறைக்கடுத்ததாம் (174). இதனால், பண்டைக் காலத்திற் பலதாரமணம் இந்நாட்டிற் பரவியிருந்தமை விளங்கும். இனிக் காமக்கிழத்தியரும் ஒருவற்கே உரியவராய்க் கற்புக்கடம்பூண்டவ ரேனும், பரத்தையர்குலத்தவராதலால், பின்முறைவதுவையர்போலத் தலைவியாதற்கு உரியரல்லர். இங்ஙனம், பரத்தையரிற் கற்புக்கடம் பூண்டவரும் முற்காலத்து இருந்தனரென்பது, கோவலன் காமக்கிழத்தி யாகிய மாதவியின்சரிதம் மணிமேகலையிற் கூறப்படுதலாலும் விளங்கும்.

இவ்வாறு, பலவாறு விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பரத்தையர் முதலியவரிடத்துக் காதல்கொண்டு, தலைவன் அவர்மனைகளிற் றங்கி மகிழுங் காலத்துத் தலைவிக்குறு பெருவருத்தமும், அவர்களை நீங்கித் தலைமகள் பால் அவன் வருங்காலத்து அவட்குப் புலவியூடல்களும், அவற்றைத் தலைவன் தீர்த்து (உணர்த்தி)க்கூடலும் இக்கற்புக்காலத்து நிகழ்வன என உணர்க. "ஆடவர்க்குப் பிரிவொன்று உளதாதலானும், அதுதான் பரத்தையர்மாட்டாதலும், அதனையறிந்து மகளிர் ஊடிநிற்றலும், அவ்வூடலைத் தவறுசெய்தவர்தாமே தம் தவறினைக்கூறி நீக்கலும், பின்னும் அவ்விருவரும் ஒத்தவன்பினராய்க் கூடலுமன்றே—நூன் வரைந்தெய்தினோர்பெற்றபயன்" என்று, "ஊடலுணர்தல் புணர்தல் இவை காமம் கூடியார் பெற்ற பயன்" என்ற குறள் (1109) உரையிற் பரிமேலழகரும் எழுதல் காண்க. இங்ஙனம் புலவியூடல்கள் தலைவியிடமுண்டாதற்குக் காரணமான தலைவனது பரத்தையர்கூட்டத்தை, இல்லறக் காலத்து நிகழும் சிறந்த அமிசமாகக்கொண்டு*, அதன் செய்திகளை ஆசிரியர் கற்பியலில் விரித்துக்கூறுகின்றார். இதனால், முன்னாளில் தமிழ் நாட்டார் தமக்கென்று மனைவியர்சிலரை மணந்திருந்தும், பரத்தையர் பாலும் காதல்செலுத்திவந்தவரென்பது, நன்கறியப்படும். இவ்வாறு நிகழ்ந்துவந்த ஒழுக்கம்பற்றிப்போலும், வள்ளுவனார், பொருட்பாலில் வரைவினமகளிர் என்ற அதிகாரத்தால் இவ்வொழுக்கத்தின் இழுக்கத்தை வற்புறுத்துவாராயினர். தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரரும், இவ் வள்ளுவர்கருத்தைக் குறித்தல் காண்க (380). இனி, காமத்துப் பாலில், தலைவன் வேறுமகளிரைக் கலந்தானாகக் கருதித் தலைவியூடியதாகக் கூறவந்த குறளெல்லாம், அவன்மாட்டு அச்செயல் நிகழ்ந்ததோ என்ற ஐயத்தால் தலைவி கருதிச்சொல்லியனவேயன்றிப் பிறநூல்கள் போல, உண்மையினிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு தலைவனை இழித்துக்கூறுவன ஆகாமை உய்த்துணரத்தக்கது. இதனை வள்ளுவரே, "இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்—வல்லது அவரளிக்கு மாறு" என்பதனாற் குறிப்பித்தல் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பெரியார், தாம் கூறப்புக்க

---

*"புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்-இரத்தலு மீதலு மிவ்வயுள் ளீடாப-பரத்தையுள் ளதுவே". என்னும் பரிபாடலடிகளினும் (16-18), தலைவன் பரத்தைமை கற்புக்காலத்துக் குரியதாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

கரும்பகுதியை எல்லா நாட்டாராகும் ஏற்குமாறு சுத்தப்படுத்திக் கூறுவதை—ஏனைத்தமிழ் நூல்களிற் பயின்றுவரும் "குலதொட்டாத அன்மொழி"யும் தம் பொதுமறையில் வாராமல் அவர் விலக்கிப்போந்ததனால் உணரலாகும். இப்பிரிவுபற்றிப் பேராசிரியர் எழுதுவன பின்வருமாறு:- "பரத்தையிற்பிரிதல் என்பது தலைமகளை வரைந்தெய்தியபின்னர் வைகலும் பாலே நுகர்வான் இடையே புளிங்காடிமையும் நுகர்ந்து அதனினிமையறிந்தாற்போல, அவள் நுகர்ச்சியினிமை யறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிற்றல், அல்லதூஉம் பண்ணும் பாடலும் முதலாயினகாட்டிப் புறப்பெண்டிர் தனைக்காதலித்தால் தான் எல்லார்க்குந் தலைவனாகலின் அவர்க்கும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநிற்றல் என்றுமாம் இவ்வாறெழுந்து தனக்கின்பம்வேண்டிப் பிரிவனாயின், 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்—ஒண்டொடி கண்ணேயுள' என்பதனால் இவளுக்குந் தலைமகளென்னும் பெயரொடுமாறுபட்டுத் தனது பெருமையொடும் மாறுபடாநிற்குமே" எனக் காண்க. செய்யுள் வழக்கில் இப்பிரிவைக் குற்றமற்றதாகக்கொண்டு பேராசிரியர் மேற் குறித்தவாறு அமைத்தாராயினும், உலகவழக்கில் இவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்துவந்தமையால் இது வள்ளுவர்போன்றோரால், தம்நூலில் இழித்துக்கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

இனித் தலைவனது பரத்தைமைகாரணமாகத் தலைவிமாட்டுப் பெரும்பான்மை நிகழும் புலவியூடலுணர்வுகளைப்பற்றி, ஆசிரியர் கூறிய பொது விதிகள் அடியில் வருமாறு:—தலைவன் தலைவியர்க்குள், புலவிமுதலியன நிகழுங்காலத்து அவ்விருவர்பாலும் வாயிலாக (தூதாக) நின்று பேசுதற்குரியார்—பன்னிருவர். அவர்—தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், (அவன் மனைவியாகிய) பாடினி, ஏவலாளர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் என்பார் வண்ணத்தியும் இதற்குரியவளாகக் கலித்தொகை கூறும் (72—14) இவர்களைத் தூதுக்குக் காலத்துக்குரிய தூதுவராகக்கொண்டு, நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினராயினும் (193) அஃது அத்துணைப்பயக்கச் சிறந்துகாட்டிற்றிலை என்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் வெளியாம். நம்பியாரும் இவரைக் கற்புக

ஊடினமகளிரை நாயகரோடுசேர்க்கும் ஆற்றலுடையாரை, 'சேடர்', எனப் பிரதாபருத்ரீயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். (சிந்தாமணி 2-ம் பதிப்பு விசேடக்குறிப்பு 99-ம் பக்கம் பார்க்க)

காலத்துக்குரிய வாயில்களாகவே கருதுதல் காண்க (68). இவ்வாயில்களோடு, தலைவனது ஆற்றாமைதன்னையும், அவன்புதல்வனையும் சேர்த்துக் கூறலு முண்டு (பக்-422). இவரெல்லாம், தலைவன் தலைவியரிருவரும் மனமகிழச் சொல்நிகழ்த்துதலையே நோக்கமாகவுடையரெனவும் (178), தலைவன்பால் இவர் குறைவேண்டும்போது, அவனைநோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோல முன்னிலைப் புறமொழியாகவும் (167) தலைவிமுன்னர்த் தலைவனை இழித்துரையாமலும் (165) அன்பில்லாத கொடுஞ்சொற்களைக் கூறுமிடத்து, அவ்விருவரெதிர் நில்லாது, ஒன்றன்மேலவைத்துச் சிறைப்புறமாகவும் (179) கூறுநிகழ்த்தற்குரியர் எனவும் ஆசிரியர் விதிப்பர். இனித் தலைவிபால் வேறுபாடு உண்டாயக்கால், தலைவன் அவள்கோபத்தை ஆற்றுதற்பொருட்டு (160) நெருங்கிவந்து பணிந்துழி, தலைவியும் அகத்துநிகழும் அன்பினைக் காத்துக்கொண்டு, வேறு பொருள்பயக்குஞ்சொற்களால் தன்பணிவினை அவற்குக் கூறுவள் (161). இப்புலவியுள், உடக்கும் நாணுமின்றித் தலைவன்பணிவைத் தலைவி ஏற்றுக்கோடலும், (227) ஒருவரையொருவர் புகழ்ந்துகோடலும் (228) நிகழ்வன. தலைவன், தன் தலைமைக்குமாறுகப் பணிதல் இப்புலவியுள் உண்டென்பது "கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி—அடிமேல வீழ்ந்த கிழவன்" (பக்-375) என்பதனாலும் உணர்க. இங்ஙனம் மனைவியாவுங் கிழவோன்பணிவும் கலித்தொகை 128-ம் பாட்டுட் டலைவி கூற்றுள்வருதல் காணலாம்.

இப் புலவியும் ஊடலும், பெரும்பாலும் தலைவிக்குரியவேனும் தலைவனும் பலவாறு வேண்டப்பட்டும் அவள் தன் பிரணயகோபம் தணியாளாயின், தலைவனுக்கும் அத்தகைய முனிவு நிகழ்ந்து (156) துன்பந் தருவதாகும். இஃது "உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடல்" எனப்படும் (களவி—50). இக்காலத்துத் தோழியே, தலைவனை நெருங்கிப் பணிமொழியுங் கடுமொழியுங் கூறி அவனூடல் தணிக்க முயல்வள் (157—158). அவ்விருவருந் தங்கள் ஊடல் நீங்காது பிணங்கியே நிற்பாராயின், மேற்கூறிய அறிவரென்போர் முன்வந்து, அவ்விருவர் வாழ்க்கையினும் தம் முள்ளவருத்தந் தோன்றக் கழறிக்கூறுவரென்றும் (பக்—455) இடித்துரைக்கும் அவர் ஆணையை அவ்விருவருங் கடவரென்றும் (155) கூறப்படுகின்றன. பேகனென்றவள்ளலும் அவன்மனைவியும் ஊடல்நீடித்துப் பெரிதும் பிணங்கினபோது அவ்விருவரையுங் கூட்டுதற்கு, கபில

முதலிய அறிஞர் முன்வந்து அவ்வள்ளலுக்கு உறுதி கூறியதுங் காண்க. (புறம்) இது, புறச்செய்தியாயினும 'உணர்ப்புவயினவாராத ஊடல்' வழக்கைக் குறிப்பிக்கத் தடையின்று. சோழன்மனைவி ஊடனீட்டித்த விடத்துப் புகழேந்தியார் சென்று அவ்வூடல்தீரக்கூறியதும், நோக்கற் பாலது. இனிக் காமச்சிறப்பைப் புலவி செய்யவல்லதாயினும, 'அது சிறிதுநீளினும அத்துன்பம் கைகக்குமெனபது—"உப்பமைந் தற்றால் புலவி யதுசிறிது—மிககற்றால் நீள விடல்' (குறள் 1303) எனபதனாலும உணர்க. ஆதலால், இப்புலவியிறுதியில், தலைவனே அன்போடும இரந்து தாககூறி அவ்வினைத் தாழ்வுதலே தலைவிக்கு முறையெனபர் (173) மிகச் சிறறதினும தலைவி தனனைப்புகழ்ந்து கொள்ளுதல முறையன்றேனும், அவனது காமக்கிழத்தியரிடத்துத் தான நடந்தொழுகும மரியாதை பற்றியும், தலைவனதுபரத்தை நலங்கருதாது தான கூடுவதுபற்றியும் குறிப்பிற றன்னை வியந்துகொள்ளுதலும் கூடுமெனபர ஆசிரியர் (180)

இனிப் பரத்தையிற்பிரிந்து தலைவன் காந்தொழுகுதல தன ஊரிலன்றியலலது வேற்றுநாடு ஊர்களில் ஆகாதெனவும (களவியல. 42), ஆனால அவன் பரத்தையருடனும மற்றமனைவியருடனும தன் னூர்க்குப் புறப்பாயுள்ள நதி சோலை குளங்களிற் சென்று * இன நுகர்ச்சி எய்தவும்பெறுவ னென்றுங் கொள்க (191) அவ்வாறு, தலைவன் பரத்தைமைசெய்து ஒழுகுமிடத்து, ஊரில அலர்ப்பற்றி அலர் எழுப்ப, அதனால் தலைவனைநினைந்து தலைவிக்கும, தலைவியைநினைந்து தலைவற்கும காமம மிசகு நிகழுமெனபர் (163) இங்ஙனம நிகழ் பரத்தையிற்பிரிவுபற்றிக் களவியலுரைகாரர் எழுதுவன—"அஃதே ல்லின், மற்றைப்பிரிவெல்லாம வேளாண்டு, ஆள்வினை மிகுதியுடைமை யான், இப்பிரிவு என்றுக்கோ? எனின்.— பரத்தையிற்பிரிந்தான் தலை னென்றால, ஊடல், புலவியே, துனியென்னுமிவை நிகழும், நிகழுந்த

* ஈண்டு 'யாறுங் குளனுங் காவு மாடி' என ஆசிரியர் கூறியதற்கு, நச் சினார்க்கினியர், "காவிரியுந் தணபொருநையும் ஆனபொருநையும் வையை போலும் யாறுகளிலும், இருகாமத்திணையேரிபோலுங் குளங்களிலும், திரு தந்துறைக்காவேயபோலுங் காவுகளிலும விளையாடி" என எழுதுவர் காவிரி பூம்பட்டினத்தையடுத்த இருகாமத்திணையேரிகள் இருந்தமை பட்டினப்பா (39) சிலப்பதிகாரங்களாலும்(9 59-62,) மதுரையில வையையையடுத்த திருமருதந்துறை இருந்தமை கலித்தொகை (26) பரிபாடலகளாலும் விளங்கு இவை இனபவிளையாட்டிறகுரிய இடங்களாதல அந்நூலகளாலுண [இருகாமத்திணையேரி எனபது 'மிருகாமத்திணையேரி' என்த தவறாகப்ப பிக்கப்பட்டுள்ளது]

அலை நீங்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாம்; அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அலையெனக்கொள்க"—எனக் காண்க. இப்பரத்தையர் எல்லாக்குலத்தார்க்கும் உரியராவர் (224).

இனித் தலைவன் பரத்தையிற்பிரிந்தகாலத்தே தலைவி பூப்பெய்தினளாயின், அச்செய்தி அவனுக்கு அறிவிக்கப்படும் (பக்கம் – 426); எவ்வாறெனின்—"தலைமகட்குப் பூப்புத்தோன்ற வாயில்கள் (தூதுவர்) அதனைச் சென்றுணர்த்தத் தலைமகன் உணரும்; என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின்—தலைமகன்வாயில்களுந் தலைமகள்மாட்டு உளவாம்; தலைமகள்வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம், ஆதலான், அவர்கள் உணர்த்த உணருமென்பதாம்"* எனக் காண்க (களவியலுரை. 174–75). இங்ஙனன்றி, (தலைவிக்குப்) "பூப்புநிகழ்ந்த நாளில், சேடி செங்கோலஞ்செய்து, செப்புப்பலிகையுட் செம்பூவும் நீருங்கொண்டு (சென்று), தலைமகனைவலம்வந்து பூவும் நீரும் அவனடிமேற்பெய்துபோக (பூப்புநிகழ்ந்ததென்று தலைமகன்)உணருமென்றும், இம்முறை மேலாயினோரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்றுங் கூறுவர்" (ஷை) "ஊரற் குலகியலுரைப்பான்—சிவந்தபைம் போதுமஞ் செம்மலர்ப் பட்டுங்கட் டாமுலைமேற்-சிவந்தவஞ் சாந்தமுந் தோன்றின வந்து நிருமனைக்கே" (161) என்னுந் திருக்கோவையடிகளுங் காண்க "செவ்வணியணிந்து சேடியை விடுப்புழி—அவ்வணியுழையர்கண் டுழந்கிக் கூறலும்" என்றார் நம்பியாரும் (205) இவற்றால், முற்காலத்தே, புருடர்க்கு மனைவியின் பூப்புச் செய்தியைச் சென்றுணர்த்தும் வழக்கம் ஒன்றிருந்தமை புலப்படுகின்றது. இப்பூப்புணர்த்தச் செவ்வணியணிந்து சேடியர் செல்வதுபோலத் தலைவனது பரத்தையிற்பிரிவில், தலைவிக்குப் புதல்வன் பிறந்தசெய்தியறிவித்தற்கு, அவர் வெள்ளணியணிந்து† செல்வதும் பண்டை வழக்கமென்று தெரியவருகிறது (நம்பியகப் 206) இவ்வாறு அறிவிக்கப்பெற்ற தலைவியின் பூப்புச்செய்திகேட்டதும் தலைவன் தாழாது சென்று,

---

* இவ்வாயில்களுட் பாணரும் ஒருவரென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது, பாணசாதியினராக மலைநாட்டுள்ளவர், அந்நாட்டு ஈழுவசாதிப்பெண்கள் இருதுவான செய்தியை அவர்களுக்கு அறிவிப்பதை, இன்றுந் தங்குலவொழுக்கமாக உடையர் என்னப்படுகின்றனர் (Castes and Tribes of Southern India, See. Panan).

† 'வெள்ளணி—பிறந்தநாளிலொப்பனை' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். சீவக–காந்த–122).

அதுநிகழும் மூன்றுநாளும் அவளை அணுகியிருக்கவேண்டுமென்
றும், நான்காநாள்முதற் பன்னிரண்டுநாள்வரை அவளை அவன்கூடி
யுறையவேண்டுமென்றும் கூறுவர். இதனைப் "பூப்பின் புறப்பா டீரா று
நாளும்—நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்—பரத்தையிற் பிரிந்த காலை
யான" (187) என்னும் சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் "பூப்பின்
புறப்பா டீரா று நாளும்" என்பதற்குப் பூப்புநிகழும் மூன்றுநாளுக்கும்
பிறம்பாகிய 12-நாள் என்று பொருள்கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர். ஆனால்,
இறையனார்களவியலில்வருகின்ற இதுவேயடிக்கு (43), அதனுரைகாரர்,
'பூப்புப்புறப்பட்டநாண்முதற் பன்னிரண்டுநாளும்' என்று பொருள்
எழுதுகின்றார். மற்றும் இவர்கூறுவன வருமாறு:-'தலைவன் பூப்புணர்ந்து
சென்று தலைமகளிடத்தனாய், முந்நாளும் சொற்கேட்கும்வழி உறைவா
னாவது. முந்நாளும் சொற்கேட்கும் வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னை
யெனின்—தலைமகன் பரத்தையர்மாட்டானாகி, முன்னின்ற பெருமை
யுண்டென்று (அதனைத் தணிக்கத் தலைவிமாட்டு) எய்தும் முந்நா
ளுஞ் சொற்கேட்குமவழியுறையவே, (அப்பெருமை) நீங்கும்: நீங்கிய
பின்னைக் கூடும். ஆகவே, கருவு நின்று மாட்சிப்படும் * * * முந்நா
ளுங் கூடியுறையப்பெறிற் குற்றமென்னை எனின்—கருப் பூப்புப் புறப்
பட்டஞான்று நின்றகரு வயிற்றிலே அழியும், இரண்டாநாளில்நின்ற
கரு வயிற்றிலே சாம், மூன்றாம்நாள்நின்றகரு குறுவாழ்க்கைத்தாம்; அத
னாற் கூடப்படாதென்பது, 'பூப்புமுதல் முந்நாட் புணரார் புணரின்—
யாப்புறு மாபின முனிவரும் அமரரும்—யாத்த காணம் அழியு மென்ப'
எனப் பலரும் ஒத்தாராகலான் அமையாதென்பது' எனக் காண்க.
"மாதர்க்கு, ருதுகாலம், வழக்கமாகப் பதினாறுநாளெனப்படுகின்றது;
அதனுள் மாதவிடாயானதுமுதல் நான்குநாள் பெரியோரால் நிந்திக்கப்
பட்டுளது" என்று மனுவுங்கூறுதலால் (அத—3, சுலோ—46) முற்கூறிய
நச்சினார்க்கினியர்கொள்கையே வடநூல்வழக்குக்கு ஏற்றதென்பது
தெரியலாம். இனி, மேற்கூறியவாறு, வாயில்களால் உணர்த்தப்பட்ட
தலைவன் தன்மனையடைந்து தலைவியோடுகூடிப் பள்ளியிடத்தனாய்
இருக்கின்ற காலத்தே, புலவியூடலுணர்வுகள் நிகழுமெனவும், தலைவனை
பின்பு வதுவைசெய்யப்பெற்ற மனைவியர்க்கும் பரத்தையர்க்கும் இப்
புலவிமுதலாயின உண்டாமெனவும் கொள்க. இங்ஙனம் நிகழுமிடத்து
அவரவர்கூறுங் கூற்றுக்களின்விகற்பங்களெல்லாம், எண்டுவிரிப்பின் விரி
யும்; அவற்றைத் தலைவன் தலைவி தோழி காமக்கிழத்தியர் முதலியவர்

குரிய சூத்திரங்களாலும், பண்டையிலக்கியங்களாலும், பிற்காலத்துக் கோவைமுதலிய நூல்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

பிரிவு

இனி, இல்வாழ்க்கைக்காலத்தில், தலைவன், பலகாரியங்களைக்கருதிக் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரியும் பிரிவுகள் சில உண்டு; அவை- ஓதல், பகை, தூது, வேந்தற்குற்றுழி (உதவி), பொருள் என்பவைபற்றி நிகழ்வன; இவற்றைக் குறித்து விதிகள் முன்பே விளக்கப்பட்டன. இவற்றுள் ஓதற்பிரிவு, தலைவன் வரைந்துகொண்டபின் நிகழும் முதற் பிரிவு என்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ 308). இப்பிரிவுகளோடு மேற்கூறிய பரத்தையிற்பிரிவையும் ஒன்றாகவைத்துக் களவியல், நம்பியகப்பொருள் முதலியன கூறுகின்றன. ஆனால், ஊருக்குள்ளே பரத்தையர்மனைகளிற் றலைவன் தங்கிவருதலைத் தொல்காப்பியனார் ஏனையவைபோல ஒருபிரிவாக வேண்டவில்லை என்பது, அகத்திணையியலிற் பிரிவுகளை வகுக்குமிடத்து, இதனையும் ஒன்றாக அவர் எண்ணாமையால் உய்த்துணரப்படுகின்றது. ஆயினும், "அயலோ ராயினும் அகற்சி மேற்றே" என்னும் உடன்போக்குப்பற்றிய சூத்திரத்தில் "இதனால் மனையயற்கட் பரத்தையிற்பிரிவும் பாலையாமென உணர்க" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக்-63) இனி, கல்வி முதலியனபற்றித் தலைவன் பிரியும்போது, அக்கல்வியும், கொடையும், பொருள்செயலும், மாற்றப்பட்டோரை மாறாவிடுக்கலுமாகிய காரியங்களின் ஆள்வினைச்சிறப்பைத் தான் எடுத்தோதித் தன்னைப் புகழ்வான் இதனால், தான் பிரியநோக்கிருத்தலையும், தலைவி யாற்றியிருக்கவேண்டிய இன்றியமையாமையையும் குறிப்பித்தபடியாம் (181) அன்றியும், பிரியுமுன்பு, தலைவிபால் தலைமகன்புரியும் தலையளியும் (போன்பும்,) பாராட்டலும், அவன் பிரிவையும் அதனால் நிகழும் அவனது அச்சத்தையும் தலைவிக்கு வெளியாக்கும் (184-232) இங்ஙனம், தலைமகன் பிரியக்கருது தலைத்தோழியுணர்ந்து, தலைவியது பிரிவாற்றாத்தன்மையைத் தலைவற்குக் குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்துவள் (231). [குறிப்பாற் கூறலாவது- இறைச்சிவகையாற் கூறுதல். இறைச்சி என்பது-குறித்த கருத்தைக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றன்மேல்வைத்து, வெளிப்படையாலன்றிக் கூறுவது. "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" (229). எனக் காண்க, "இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து -வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற-சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை" என்னும் பாட்டில்

கூனைப் பொய்த்தான் என்பதே கூறக்கருதிய பொருள்; அதனைப் 'பொய்த்தான் மலையகத்தே இன்னது நிகழ்ந்தது' என வேறுபொருள்பற்றிக் குறிப்பித்தல் கண்டுகொள்க] இனி, தலைவன் பிரிவுகேட்டுத் தலைவிக்கு வருத்த மிகுமாயின், அவளை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுச் சிலகாலம் அவன் செலவழுங்கி (பிரயாணத்தை நீங்கி) யிருத்தலும் (185), இதனாலும் அவள் ஆற்றாளாயின், தோழிகூறத் தன்காரியத்தின் இன்றியமையாமை கூறித் தலைவியறியாமற் பிரிதலு முண்டு (பக-424).

தலைமகன் இவ்வகையாற் பிரிந்து, மேற்குறித்த ஓதல் பகை முதலிய காரியங்களில் முண்டுநிற்குங்கால், 'ஆண்டு அவன் தலைவியை நினைந்து ஆற்றானாயினான்' என்று கூறுதல் புலனெறிவழக்கிற்கு ஏற்றதன்று; ஆனால், எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தில் அவன் வெற்றியடைந்த பின், தலைவியை நினைந்து இரங்கினானாகக் கூறுதல் உளதாம் (186). இனித் தலைவன்பிரிவால் தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைகடத்தலும் (236), அக்கலக்கத்தாற் பலவேறுவகைப்பட்ட சொல்நிகழ்த்தலும் (196), கனா நிகழ்ச்சிகளும் (197) உளவாகும் வள்ளுவனாரும், இவற்றைத் 'தனிப்படர்மிகுதி—நினைந்தவர்புலம்பல்—கனவுநிலையுரைத்தல்' என்ற மூன்று அதிகாரங்களால் முறையே கூறுவர். இங்ஙனம் நிகழும் தலைவியின் வருத்தங்களை அறிந்து பரிகரிப்பது, நல்லறிவுடையளான தோழியின் கடமையாகும் (239). இனி, மேற்கூறிப் போந்த ஓதல் முதலியவற்றின் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதற்குரியகாலம் வேனில் பின்பனிப்பருவங்களென்பதும், அவன் விரைந்து பரித்தேரூர்ந்து பாசறையினின்று ஊர்வயின்வருங்காலம், கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாசிமாதங்களென்பதும் அறியத்தக்கன (பக்-13) இக்கார்ப்பருவமே, பிரிந்தவர்க்குக் காமச்சிறப்பை மிகுத்துத் தலைவன் தலைவியிருவரையும் கூட்டி மகிழ்விக்கும் என்பது—

"அளவில் காரெனு மப்பெயர்ப் பருவம்வந் தணைந்தால்
தளர்வ ரென்பது தவம்புரி வோர்கட்குந் தகுமால்
கிளவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தவள் வளைத்தோள்
அளவி யுண்டவன் வருந்து மென்றுரைக்க வருந்தோ.

(இராமா: கார்கா. 50)

"பொருடரப் போயினார்ப் பிரிந்த பொய்யுடற்
கருடரு தேர்மிசை யுயிர்கொண் டெய்தலால்
மருடரு பிரிவெனு மாசு ணங்கெடக்
கருடனைப் பொருவின கால மாரியே"

(கார்காலப்படலம். 22)

எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர், கார்காலத்தினியற்கைத் தன்மைகளை எடுத்துச் சிறப்பித்ததலால் விளங்கத்தக்கது. இவ்வாறு பிரிந்த தலைவியைக் கூடுதற்குரியகாலநோக்கித், தலைவன் எத்துணைத்தூரத்திருந்தானாயினும், இடைவழியில் தங்குதல்செய்யாது, பறவைபோல விரைதற்குரிய தன் குதிரைகளின் உதவியால் தலைவியை வந்துகூடி மகிழ்விப்பதாகவே புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படும் அன்றி, இடைச்சுரத்தே தங்கித் தாழ்த்துவந்தானாகக் கூறல் தகாது (194). இங்ஙனம் தேரூர்ந்து ஊர்நோக்கிவருங்கால், தலைவியின் தனித்தநிலைக்குக் கவன்று, அதனைத் தன்பாங்கனாகிய தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறிக்கொண்டு அவனை விரைந்து செலுத்த முடுக்குவனென உணர்க. இங்ஙனம் ஓதல் பகை முதலிய பிரிவுகள் நிகழ்தற்குத் தக்ககாரணங்கள், இறையனாரகப்பொருளுரைகாரரால் விரித்துக்கூறப்படுதல் படித்தறிதற் குரியது (35).

இங்ஙனம், தலைவனுந் தலைவியுங் கூடி இன்புற்று, அறம்பொருளின்பமெனனும் உறுதிப்பொருண்மூன்றையும் அடைதற்குரியார் என உணர்க. மேற்கூறிய பிரிவுகள், அறனும் பொருளும் அடைதற்கு ஒருவகை ஏதுவேயாயினும், இன்பப்பகுதியாகிய இக்கற்பியற் காமஞ் சிறத்தற்குரியனவாகவே ஆசிரியரால் கருதிக் கூறப்பட்டன என்பதும், அவ்வுறுதிப்பொருளிரண்டையும் அடைதற்கு உபாயமும் பயன்களும் புறப்பொருளில்வைத்து விளக்கப்படுவன என்பதும் அறியற்பாலன.

இங்ஙனம், இல்லறநின்று நல்லறஞ்செய்யாநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் நிகழ்த்திப்போந்த அவ்வில்நிலையின்பயன், மெய்யுணர்ந்து வீடு பெறுதலேயாம்.

ஆதலால், தாம் ஒழுகிய அவ்வில்லறநிலையில் மக்கட்பேறு முதலிய வாய்க்கப்பெற்று, அனுபவமுதிர்ந்து அதனில் வெறுப்புவருங்காலத்தே, வீட்டின்பம்பெறுதற்கு வழியாகிய வானப்பிரத்தம் சந்நியாசநிலைகளை அடைந்து, அந்நெறிகளில் அவ்விருவரும் அடிப்படவேண்டுமென்பதை—

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் விளக்கக்கூறுகின்றார். இதிற் கண்ட "சிறந்தது" என்பது வீட்டினை, "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்" (குறள்-358) "சிறப்பினும்" (31) என வள்ளுவனாரும் இவ்வாறு வழங்குதல் காண்க. வீட்டினைச் 'சிறந்தது' என்றது, சிரேயஸ் என்று மோக்ஷத்திற்கு வழங்கிய உபநிடதவழக்குப்பற்றியதென்பர். (கடம். அத-1; வல்லி-2; மந-1, 2).

இதுவரை கூறிப்போந்தவற்றால், களவியல் கற்பியல்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையே ஆராயப்பட்டனவாம். ஆசிரியர் அகப்பொருளுணர்த்தற்கு அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்—என நான்கியல்கள் கூறினாராயினும், அகத்திணையியலிலும் பொருளியலிலுங்கண்ட செய்திகள் இவ்வியாசத்து முதலில் விளக்கப்பட்ட பொதுவிதிகளிலும், களவியல் கற்பியல்களிலும் ஏற்றபெற்றி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, யாம், இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பகுத்துக்கொண்டவை—பொதுவிதி, கற்பியல், களவியல் என மூன்றேயாயின. இனி, இவ்வகப்பொருள் விஷயங்கள், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்திணைக்கும் உரியவாமாறு முன்னூல்கள் கொண்டு உணர்த்தற்கு நச்சினார்க்கினியார், இங்ஙனம் உரிமையாகுமுறையே 12-ம் சூத்திரவுரையிற் சிறிது கூறுவர். ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

கற்பியல் முற்றும்

IV. புறத்திணையியல்.

பொருளதிகாரமானது அகம் புறம் என்று இருபகுதியாக ஆசிரியராற் கூறப்பட்டதும், அவற்றுள் அகப்பொருள்கள் இன்னவென்பதும் மேலே விளக்கப்பட்டன. இனிப் புறப்பொருளின் இலக்கணங்களையும் ஆசிரியர் கூறிய முறையே ஆராய்வோம். புறமாவது—அகம்போல ஒத்த அன்புடையார் இருவரால்மட்டுமன்றி, எல்லாராலும் தாமே துய்த்து உணரப்படுவதும், 'இஃது இவ்வாறிருந்தது' எனப் பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறப்படுவதுமாகும். அவை, பெரும்பான்மை அறமும் பொருளுமாம். இப்புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்குகளும், அகம்போலத் தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து வழக்குகளினின்று வந்தனவே எனக. அவ்வாறு செய்யுள்வழக்கம்பெறுங்கால், அவை வரம்புகடவாவண்ணம் அவற்றையும் முன்னோர் இலக்கணத்தால் வரையறைப்படுப்பாராயினர். அங்ஙனம் வகுத்த இலக்கணநூல்களில் ஒன்றாகிய இத்தொல்காப்பியத்துள், இப்புறப்பொருட்கும் திணைதுறைகளை ஆசிரியர் வகுத்தோதுகின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சி முதலாகிய ஐந்திணையும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுஞ் சேர்ந்து எழுதிணையாகி, அகப்பொருள் விளக்கப்பட்டாற்போலப் புறப்பொருளும்—வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என எழுதிணையாக வகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இத்திணையெல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய போர்முறைகளையும், அம்முறையிற் காட்டப்படும் வீரச்செயல்களையும் பெரும்பான்மையாகவும், ஏனை அரசியல், கொடை, புகழ், நிலையாமை முதலியவற்றைச் சிறுபான்மையாகவும் உணர்த்துவன. இத்திணைகளுள்—

வெட்சியாவது—போர்குறித்த வேந்தர் இருவருள் ஒருவன், யுத்தத்தின் தொடக்கமாகப் பகைவனுடைய பசுக்களைக் கவர்வதும், அவன் கவர்ந்தவற்றை உரிய அரசன் மீட்பதுமாகும். வஞ்சித்திணையாவது—பகைவனுடைய நாட்டைக் கொள்ள நினைந்து போர்செய்யக் கருதும் ஒருவேந்தன் மேற்சேறலும், அவனை நாட்டுக்குரிய வேந்தன் எதிர்த்தலுமாகும். உழிஞைத்திணையாவது—ஆற்றலுடைய ஒருவேந்தன், பகைவனது மதிலை வளைந்து நிற்க உள்ளிருந்த வேந்தன் அதனைக் கைக்கொண்டு காத்தலாம். தும்பைத்திணையாவது—வந்த வேந்தனை இருந்த வேந்தன் எதிர்த்து அவன் வலியை அழித்தல். வாகைத்திணையாவது—பகைவரை வெல்லுதலும்

அவரவர் தத்தம் தொழில்களில் மேம்படுதலுமாம். காஞ்சித்திணையாவது பல்வேறு நிலையாமைகளைப்பற்றிய சான்றோர் குறிப்பு. பாடாண்டிணையாவது—பாடப்படுந்தலைவனது ஒழுகலாறு.

இனி, நிரைகோடல் மீட்டல்முதலிய திணைகள் (ஒழுக்கங்கள்), வெட்சி முதலாகப் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம் — வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்னும் பூவிசேடங்களை அவ்வவ்வொழுக்கத்தின் அடையாளமாகக்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வழங்கி வந்தமையேயாகும். நச்சினார்க்கினியர் "இதற்கு (வெட்சிக்கு) அப்பூச் சூடுதல் உரித்தென்றுகொள்க" (பக்-103), "தும்பையென்பது சூடும் பூவினாற் பெற்ற பெயர்" (பா-146) எனக் கூறுதலாலும் "கண்ணி கண்ணிய வயவர் பெருமகன்" என வரும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கு (58) 'தாங்கள் சூடிய போர்க்கண்ணிக்கேற்ப வினைசெய்யக்கருதிய வயவர் பெருமகன்' எனப் பொருள்கூறப்படுதலாலும் இதனுண்மை யுணர்க. எனவே, முற்காலத்துத் தமிழ்மக்கள், போர்முதலிய புறவொழுக்கங்கட்கும், 'அன்புபற்றிய' அகவொழுக்கங்கட்கும், ஒவ்வொரு பூவை அடையாளமாகக் கொண்டிருந்தசெய்தி வெளியாதலால், அவர்க்குப் பூவணிவதிலிருந்த பெருவிருப்பம் புலனாவதாம். "வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்த வான்மீகி" முனிவரும் தமிழரது இவ்வழக்கத்தைத் தம் இராமாயணத்திற் குறித்திருப்பது இங்கே கவனிக்கற்பாலது: அயோத்தியா காண்டம், 93-ம் சருக்கத்தில் அம்முனிவர் பரதநம்பிகூற்றில்வைத்துக் கூறும் சுலோகத்தின்மொழிபெயர்ப்பாவது "நம் யுத்தவீரர் மேகங்களைப்போன்ற கறுத்த கேடயங்களுடன், தென்னாட்டாரைப்போலத் தலைக்கண்ணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர்" என்பதாம். இதனால் தென்னாட்டாரெல்லாம் பொதுவாகப் பூவணிபவர் என்று விளக்கப்படுவதோடு, "நம்யுத்தவீரர்" என்றதனால் தென்னாட்டுமக்களிற் போர்வீரர்களாயுள்ளார்க்கு அவ்வாறு பூவணிதல் சிறந்தது என்ற குறிப்பும் புலப்படுதல் காணலாம். ஆகவே, அம்முனிவர், தென்னாட்டாருக்குப் பொதுவாகவும் அவருள் வீரர்க்குச் சிறப்பாகவும் பூச்சூடுதல் உரியதென்பதைக் குறிப்பித்தாராவர். தமிழத்தலைவர், தமக்குச் சூடும்பூவொன்றும், தம் குலத்துக்குரிய அடையாளப்பூவொன்றும் (நெடுநல்-176) ஆக இருவகைப் பூக்களுடையராயிருந்தமையும் நோக்கத்தக்கது. அன்றியும், இக்காலத்தும், தென்னாட்டார்போல வேறெந்நாட்டாரும் பூவை

மகிழ்ந்தணிதல் இல்லையென்பதை நாம் உசாவித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவற்றால், வான்மீகியார் குறித்த தமிழரது புராதனவழக்கமொன்று, பண்டைத் தமிழ்நூல்களின் ஆதாரம்பெறுதல் காணலாம். இவ்வாறே அம்முனிவர்பெருமான் தென்னாட்டுச் செய்திகளில் வேறு சிலவுந் தெரிந்து கூறுவர். இவற்றை வான்மீகருந் தென்னாடும் என்ற தலைப்பின்கீழ் யாமெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையிற் கண்டுகொள்க *.

இனி, மேற்குறித்த வெட்சி முதலிய திணைகளால், பண்டைத் தமிழ்த்தலைவருடைய போர்முறையானது, நிரைகோடல் நிரைமீட்சி என்பவற்றை ஆரம்பமாகக்கொண்டு நிகழ்வதென்பது விளக்கமாகும். இம்முறை, ஆரியமக்கள்வழக்கன்றென்பதற்கு, காமந்தகமுதலிய அவர்தம் சாஸ்திரங்கள் அவற்றைப்பற்றி ஒன்றுங்கூறாமையே சான்றுமாயினும், பாரதகாலத்தே இரவில நிரைகோடலும் மீட்டலும், யுத்தமுறையின் தொடக்கமாக வழங்கியசெய்தி வெளியாகின்றது. பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் மறைந்துறையுங்காலத்து, அங்ஙனம் உறைதலறிந்த அவர் பகைவராகிய துரியோதனாதியர், போர்க்கோலங்கொண்டெழுந்து, அப்போரின் தொடக்கமாக விராடனது பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்துசென்றதும், விராடராசன்பக்கத்தார் பாண்டவரின் உதவியால் அவரை எதிர்த்துப் பகைவர்கவர்ந்த நிரைகளை மீட்கும்போது, பெரும்போர் விளைந்ததும் பிரசித்தமான சரித்திரங்களாம். ஆகவே, தமிழ்மக்களது போர்முறை, ஒருகாலத்திற் பரதகண்டமெங்கும் வழங்கியதாகல்வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. அன்றேல், விராடநாடு, விந்தமலையடுத்த தக்ஷிணப்பிரிவுகளில் ஒன்றாதலால், அது தென்னாட்டுமுறைப்படி நிரை கவர்ந்து மீட்கப்பட்டது என்றுகொள்ளினும் பொருந்தும். இவை நிற்க.

இனி, மேற்கூறிய வெட்சிமுதலிய எழுதிணைகளையும், குறிஞ்சி முதலிய அகத்திணை ஏழற்கும் முறையே புறமாக—ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சிக்கு வெட்சியும், முல்லைக்கு வஞ்சியும், மருதத்துக்கு உழிஞையும், நெய்தற்குத் தும்பையும், பாலைக்கு வாகையும், பெருந்திணைக்குக் காஞ்சியும், கைக்கிளைக்குப் பாடாணும் புறமாகக் கொள்ளப்பட்டன என்பதாம். "அகங்கையிரண்டுடையாற்குப் புறங்கை நான்காகி இரண்டாயவாறுபோல, அகத்திணை ஏழற்கும் புறத்திணை ஏழென்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று" (பக்-4). இவ்வாறு, இவை

* "செந்தமிழ்" தொகுதி-5, பகுதி-10.

முறையே புறமாதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் கூறுங்காரணம், அடியில்வருமாறும:-களவொழுக்கமுங் கங்குற் காலமும, காவலர் கடுகினும தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடிததுமீடலும போலவன ஒத்தலின் (களவின்கணிரைகொளளும்) வெட்சி குறிஞ்சிக்கும* (பக-103), முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமும, காரகாலமும், அநநிலததிறகேறற பொருளும், அரசர் பாசறைக்கண் தலைவியைப பிரிநதிருததலும, அவன் றலைவி அவனைப் பிரிந்து மனைவயினிருத்தலுமாகிய உரிபபொருளும ஒப்பசசேறலின்—வஞ்சி முலலைக்கும(பக-125), இருபெருவேநதா தமமுண் மாறுகொண்டவழி, முற்றுப்பட்டிருந்தவேநதனதுமதில பெரும்பான்மை மருதநிலத்ததது ஆதலானும, அமமதிலை முற்றுவோனும அநநிலததிருத்தலானும, மருதமபோல இதறகும பெரும்பொழுது வரைவினமையானும சிறுபொழுதும விடியறகாலமே போரசெயதறகுக் காலமாதலானும்—உழிஞை மருதத்திறகும (பக-134), நெயதறகுரிய பெருமணலுலகம் போலக் காமபிலையுங் களரியுமலலாத களரும மணலும பொருகளமாக வேண்டுதலானும,† பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், எறபாடு (பிறபகல்) போரதொழிலமுடியுங்காலமாதலானும, இரக்கமும் தலைமகட்கே (நெயதறறிணையில) உளதாயவாறுபோல (போரிற்) கணவனையிழநதாாக்கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், பிறவீரகைகளானும்—தும்பை நெய்தறகும (பக்-146), பாலைக்குப புணர்ச்சியினீங்கி ஒதல் முதலியவற்றுற புகழெய்துதற்குப் பிரிவு நிகழுமாறுபோலச சுற்றத் தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர் நிகழ்த்தித் துறக்கம்பெறுங்கருத்தினுற் சேறலானும, வாளினும தாளினும நிறையினும பொறையினும வென்றியெய்துவோரும வினையோரை நீங்கிச்சேறலானும—வாகை பாலைக்கும் ‡ (பக்-157), "எறியமடற்றிறம்" (சூத-51) முதலிய நான்கும் தியகாம

* நிரைகோடல குறிஞ்சிக்குரிய மலைசாரநதநிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலததின்மக்களாயினார் பிறநாட்டு ஆனிரையைக் களவிற்கோடல் ஒரு புடை குறிஞ்சிக்குரித்தாகிய களவொடு ஒத்தலானும, சூடும்பூவும அந்நிலத்திற் குரிய பூவாதலானும் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப்புறனாயிறறெனபர் இளம்பூரண வடிகள் (59).

† 'அந்நிலங் கடல்சார்ந்தவழியல்லது இன்மையானும்' என வேறோர் ஏதுவுங்கூறுவர் இளம்பூரணர் (70).

‡ "பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினுங் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல, இதுவும் (வாகையும்) எல்லாநிலத்தினும் எல்லாக்குலத் தினுங் காலமபற்றி நிகழ்வதாதலினும்" என வேறோரேதுவுங் கூறுவர் இளம் பூரணர்.

மாயினாற்போல, உலகியலைநோக்க நிலையாமையும் நற்பொருளன்றாகலான்—காஞ்சி பெருந்திணைக்கும் * (பக்-177), ஒரு தலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒருபுலவன் பொருள் முதலிய பரிசு வேண்டலால், ஒரு தலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தலின்—பாடாண்டிணை கைக்கிளைக்கும் (பக்-189) புறமாக ஆசிரியராற் கருதப்பட்டன என்பர். இவற்றுக்கு வேறுசில ஏதுக்களும் கூறப்படுமாயினும் ஏற்றபெற்றியே ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

இனி, ஆசிரியர் அகத்தியனார் மாணாக்கர் பன்னிருவராலும் இயற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படும் பன்னிருபடலத்தின் வழிநூலாகும், ஐயனாரிதனார் இயற்றியதுமாகிய புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை—எனப் பன்னிரண்டு திணை வகுக்கப்பட்டதோடு, அவற்றுள் வெட்சி முதல் தும்பையீறாக ஏழும் புறமென்றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியல்—என்ற மூன்றும் புறப்புறமென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணையிரண்டும் அகப்புறமென்றும் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் கூறுமாறு, வெட்சியென்பது—நிரைகோடல் மட்டுமேயாம். தொல்காப்பியனார் நிரைமீட்டலையும் வெட்சியிலடக்கிக் கூற, இந்நூல் அதனைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்குகின்றது. † வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலும் இருந்தவேந்தன் அதனைக் காத்தலும் வஞ்சியென்று ஆசிரியர் கூறினராயினும், வெண்பாமாலை பகைவர்மேற்செல்வதுமட்டில் வஞ்சியாமென்று கூறி, அவ்வாறு மேற்சென்றவனைப் பகைவன் எதிர்சென்று ஊன்றுதலைக் காஞ்சியென வேறு திணையாகச் சொல்லுகின்றது. "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே" என்பது பன்னிருபடலம். இக் காஞ்சி பல்வேறுநிலையாமை குறிப்ப

* எறியமடற்றிறமுதலாகிய நோந்திறக் காமப்பகுதி அகத்திணையைந் தற்கும் புறனாயவாறுபோல, இது புறத்திணையைந்தற்கும் புறனாகலானும்" என வேறும் கூறுவர் இளம்பூரணர். [நோந்திறம்-கழிபேரிரக்கம்; செந்திறம் அஃதல்லாதன; நேர்திறம் என்று வழங்குவதுமுண்டு].

† இவ்வாறு வேறுபடுகின்ற வெண்பாமாலைக்கு முதனூலாகிய பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றினார் என்று கூறுவாரை மறுத்துத் தந்நூலுக்கு முரண்பட ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறாராதலால், அவ்வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் இயற்றியதன்று என்பர் இளம்பூரணர் (60).

தென்பதே நம்மாசிரியர்கொள்கை. ஆயின், வெண்பாமாலை, அந்நிலை யாமை முதலியவற்றை உணர்த்தப் பொதுவியல் என வேறோர் இயல் கூறும். இனி, நொச்சி என்று ஒரு தனித்திணையை ஆசிரியர் குறித்தன ரில்லையேனும், அந்நூல், (வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலாகிய) உழிஞைக்குமாறாக, இருந்தவேந்தன் தன்மதிலைக் காத்தற்கு 'நொச்சி' என்ற பெயர்கொடுத்துத் தனித்திணையாகக் கூறிச் செல்லும்.* இந்நொச்சிபோலக் கைக்கிளை பெருந்திணை என வேறிரண்டு தனித்திணை களையும் அது வகுப்பதாகும். ஆயின், அவ்விரண்டனையும் அகப்புற மென்றேகொண்டு தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. அன்றியும், அந்தத் திணைகளில் 'இன்னவினைதற்கு இது புறம்' என்று ஆசிரியர்கூறியது போல, வெண்பாமாலை கூறிற்றில்லை. இங்ஙனம், இரண்டுநூலுக்கட்கு முள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து, புறப்பொருள், முற்காலத்தே வெவ்வேறுவகையாக இலக்கணமவகுக்கப்பெற்று வழங்கிவந்தமை விளங்கக்கூடியதாம். வெண்பாமாலையுள், வெட்சிமுதல் வாகையீறாய திணை எட்டிற்கும் அவ்வப்பூசூடுதல உரித்தென்று தெளிவாகக் கூறப் படுதல் நோக்கத்தக்கது. மற்ற வேறுபாடுகளை அந்நூலநோக்கி உணர்ந்து கொள்க. இனி, வெட்சிமுதலிய திணைவிகற்பங்களைத் தொல்காப்பிய னார் கூறியமுறையில் வைத்து விளக்குவோம்.

1. வெட்சித்திணை.

புறப்பொருளின்முதற்றிணையாகிய வெட்சி என்பது, வேந்தனால் விடுக்கப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர், பகைநிலத் துச்சென்று களவினாலே ஆநிரையைக் கொண்டுபோந்து, அவற்றைப்

* பன்னிருபடலமுடையார்கொள்கை அடியில்வரும் யாப்பருங்கல விருத்தி வாக்கியங்களால் அறியத்தக்கது (பக் 530):—வெட்சி ஆகவர்தலானும், கரந்தை உட்குவரச்சென்று விடுத்தலானும் "வெட்சியுங் கரந்தையுந் தம்முண் மாறே" வஞ்சி மேற்சேறலானும், காஞ்சி அஞ்சாதெதிர்சென்று ஊன்றலா னும "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தமமுண் மாறே". உழிஞை ஆரெயின் முற்றலானும் நொச்சி விழுமிதி னவ்வெயிற் காத்தலானும் "உழிஞையு நொச்சியுந் தம்முண் மாறே". "பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப". இவ் விகற்பமெல்லாம் பன்னிருபடலத்துட் காண்க. "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்—வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா—தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில் காத்தல் நொச்சி—அதுவளைத்த லாகு முழிஞை யதிரப்—பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்—செருவென் றதுவாகை யாம்" என்னும் பிங்கலந்தைப் பாட்டும் (1473) இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

பாதுகாத்தலைச் செய்வதாம் (57). இதனை—"வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்—ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்" என்ற சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் 'வேந்துவிடு முனைஞர்' என்றதனால் (போர்செய்யத் தொடங்கிய) இருவேந்தரும் தத்தந் தண்டத்தலைவரை ஏவிவிடுவரென்றும், 'ஆதந்து ஓம்பல்' என்றதனால், களவில் ஒருவர்கொண்ட நிரையை உரியவர் மீட்டுத்தந்து ஓம்புவரென்றும் பொருள்தருதலால், அவ்விருவேந்தர் தண்டத்தலைவரும் அவரேவலால் நிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராவரென்றும், ஆகவே, இருவர்க்கும் கோடற்றொழில் உளதாயிருத்தலால் அந்தக்கோடலும் மீட்கோடலும் வெட்சியாமென்றும், மீட்டலைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக்கிக் கூறுபவரு முன்மொழியினும், அதனை இச்சூத்திரத்தாலும் வருஞ்சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் 'வெட்சி' என்றே கொண்டனரென்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். "இருபெருவேந்தரும் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர் ஒருவர்நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவும் முதலிய தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டுநின்றும் அகற்றவேண்டிப் புறம்போக என்பர் புகறலும், அங்ஙனம் போதற்கு அறிவில்லாத ஆநிரையைக் களவாற் றாமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாம் என்பதை, ஆசிரியர் 'ஆதந்தோம்பல்' என்றதனாற் குறித்தாரெனக. இந் நிரைகோடற்கெழும் வீரர் வெட்சிப்பூச்* சூடுதல் உரித்தாம். "வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்-சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி" (புறம்-100) எனக் காண்க.

இவ் வெட்சித்திணையானது, 'படையியங்கரவம்' முதற் கொண்டு யீராகப் பதினான்கு துறைகளாக ஆசிரியராற் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பதினான்கையும் நிரைகோடல் நிரைமீட்டல் என்னும் இரண்டுவகைக்குமாகப் பொருள்கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் 28-ஆக விரிப்பர். பழைய போர்முறையின்தொடக்கமாகிய இந்நிரைகோடல் மீட்டல்களின் வரலாறுகளை இத்துறைகளாற் சுருக்கமாக உணரலாம். அவை வருமாறு—தம்தலைவனது உத்தரவுபெற்றேனும் பெறாமலேனும் வேந்தனொருவன்

* இது, மிகப் பிரகாசமும் செந்நிறமுமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒரு வகைச்செடி என்றும், மேல்நாட்டார் இதனை "Flame of the forest" "The country geraniam" எனபரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் ஜீ. யூ. போப். (Siddhanta Deepika, Vol III.)

னுடைவீரர் பகைவனது பசுக்கவர்தற்கு ஆரவாரித்தெழும்போது, தாம் புறப்பட்ட இடத்தே அசரீரியாக எழுகின்ற நற்சொல் கேட்டல் வழக்கம். இது விரிச்சி* எனப்படும். [விரிச்சி-நற்சொல்.] அங்ஙனம் நற்சொல் கேட்டுப் புறப்பட்டோர் பகைப்புலத்துள்ள ஒற்றர் உணராமற் சென்று, தம்மொற்றர்வாயிலாகப் பகைவர்செயலை அறிவர். [ஒற்றர்மூலமுணர்வது வேய் எனப்படும்] அறிந்தபின், பகைவர் நிரைப்புறத்தே ஒடுங்கி யுறைந்து, சமயம் நேர்ந்ததும் அந்நிரையை வளைந்துகொண்டு நிரைகாவலரைக்கொன்று எதிர்ப்பாரற்று அவற்றைக் கவர்ந்து மீள்வர். இங்ஙனம் மீண்டுசெல்லும்போது, அவர்பின்னே தொடர்ந்துவந்து வேறுசிலர் போர்விளைப்பாராயின் அவரையும் வென்று, தாம் பற்றிய பசுக்களுக்குத் துன்பமில்லாமுறை செய்துகொண்டு, பாடிவீட்டிலுள்ளோர் மகிழ்ந்தெதிர் கொள்ளும்படி வந்து கொணர்ந்த நிரைகளை ஊர்ப்புறத்தே நிறுத்திய பின், தங்கள் தலைவனேவலால் அவற்றைத் தமக்குட் பகுத்துக்கொள்வர். இது பாதீடு எனப்படும் [பகுத்து இடுதல், கூறிடுதல் என்பது பொருள்], பகுத்துக்கொள்ளுங்கால், தம் வெற்றிமகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டுகளித்து விளையாடுதலும், ஆங்கு வந்த இரவலர்க்கு அந்நிரையிற் சிலவற்றை மனமுவந்தளித்தலும் போர்வீரரால் நிகழ்த்தப்படுவனவாம். இவையே, நிரைகொண்டோர் செய்திகளாகப் பதினான்குதுறைகளிலுந் தொல்காப்பியனாரால் கூறப்படுவன என உணர்க. இனி, இந்நிரை மீட்டோர்க்கும்† இப்பதினான்கும் வெற்றிபெற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும். அவ்வாறு அமைக்குமிடத்து, மீட்டபசுக்களை இழந்தோர்க்குப் பகுத்திடுதலைப் 'பாதீடு' என்று பொருள்கொள்க. இங்ஙனம், நிரைகொண்டேனும் கொண்டதனை மீட்டேனும் வெற்றிபெற்ற

* நச்சினார்க்கினியர் "விருச்சிகன்-கணி காரணப்பெயர்" என்று கூறுவர் (சிந். காந்த 129); இதற்கு மஹாமஹோபாத்தியாய-ஐயரவர்கள் "விருச்சிகன்=பருச்சகன்-கணி, கேள்வி கேட்கப்படுகிறவன்" என்றெழுதியிருத்தல் அறியத்தக்கது (ஷை இரண்டாம்பதிப்பு பக் 1041.) விரிச்சி என்பது இவ்வடசொல்லின் திரிபுபோலும்.

† இம் மீட்டலை 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாக வெண்பாமாலை கூறும். இதன்படி, இவ்வொழுக்கத்துக்குக் கரந்தைப்பூச் சூடுதல் உரித்தாம். 'வயல்களிலுள்ள கொட்டைக்கரந்தை என்னும் பூடே இக்கரந்தை' என்பர் (பதிற்-40). இது குறிஞ்சிநிலப்பூக்களிலொன்றாய நாறுகரந்தை எனவும் வழங்கும் (குறிஞ்சிப் 76 உரை)

வீரர்,* தமக்கு வழிவழியாகத் துடி என்ற இயம் இயக்கிவரும் 'துடியனை' உபசரித்துப் புகழ்ந்தும், தம வீரச்செயற்குக் காரணமான கொற்றவைக்குப்† பராவுக்கடன்செலுத்தியும் மகிழ்வர் (59). துடியன் என்பான் தமிழப் பழங்குடிகளுள் ஒருவன் என்பது "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்-றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" என்ற புறப்பாடற் பகுதியால் (335) விளங்கும். போர்நிகழ்ச்சியில், தனக்குரிய வீரனுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகத் துடியியக்குதலும் வெற்படை முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுசென்று வீரனுக்கு உதவுதலும் (புற-285) இத்துடியனின் தொழில்களாகத் தெரிகின்றன. இவர் இழிபிறப்பினரென்பது— "இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப—வலிதுரந்து சிலைக்கும் வன்கட் கருந்துடி" (புறம் 170) என்பதனால் அறிக. மேற்குறித்த வெட்சிச் செய்திகளுள், ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு பகுதிகளும் கூறி, அவற்றுக்கும் மேற்கோள் காட்டிச்செல்வர் உரைகாரர். ஐயனாரிதனார், இத்திணைக்கு 20-துறை கொண்டார்.

2. வஞ்சித்திணை.

இனி, வஞ்சித்திணையாவது, இருபெருவேந்தர்கள், மண்ணிடத்துள்ளவேட்கையாலே, நாடில்வாழ்வார் அஞ்சும்படி சென்று, ஒரு வேந்தனை மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்தது (62).‡ ஒருவன் மண்ணைவிரும்பி மேற்செலவின், இருந்தவனும் அம்மண் அழியாமற் காத்தற்கு எதிர்த்து மேற்செல்வானாதலின், அவ்விருவரும் 'வஞ்சிவேந்தர்' எனப்படுவர். இவ் வஞ்சிவேந்தருடையசெய்திகளை விரித்துச் சிறப்புடைத்துறைகள் பதின்மூன்றும். இவ்வஞ்சித்திணையின் வரலாறு அடியில்வருமாறு:—இருவர் படைகளும் ஆயப்பரித்துட

* நிரைகொண்ட வீரரை வெட்சிமறவர் எனவும், நிரைமீட்ட வீரரைக் கரந்தைமறவர் எனவும் முன்னூல்கள் வழங்கும் இவற்றை, 'ஆவூரெறிந்த நிரையொடு பெயர்ந்த வெட்சிமறவர்' எனவும் 'கரந்தை மறவர் நிரைமீட்டோர்' (டக. 107) எனவும் வரும் தொடர்களால் உணர்க.

† கொற்றவை-வனதுர்க்கை (திருமுரு 258 உரை) மலையாளநாட்டார் பகவதியைக் கொற்றி என்பர்.

‡ இதற்கு வஞ்சிப்பூச் சூடுதல் உரித்தாம். வஞ்சி என்பது, பொதுவாக எல்லாக்கொடிகளையுங் குறிக்குமேனும், ஈண்டுக்குறித்தது, வருஷமுழுதும் பசைநிறமுடையதாக உள்ள ஒருவகைக் கொடியின் மஞ்சணிறமுடைய பூவாம் என்பர் டாக்டர் போப்.

பகைப்புலத்துப் பரந்து சென்று அப்புலங்களை எரியாற்கொளுத்தலும்; ஒருவர் ஒருவரை மேற்செல்லுமிடத்துப் பிறவேந்தர் அவர்களுக்குத் துணையாகவர அப்போதுண்டாம பெருமிதமும்; அவ்விருவருந் தத்தம படையாளர்க்கும பரிசிலர்க்கும, படைக்கலமும பரிசிலும அளித்தலும்; இருவரும இரவும பகலும பலகாலும முட்டிச்சென்று, அந்நாட்டைக் காவல புரியும்வீரரைக் கொல்லுங்கொற்றமும; போரில் வீரச்சிறப்பைக் காட்டிய தானைத்தலைவர், வேந்தனுற சிறப்பெய்திப் புகழப்படும நெடுமொழியும்; [சிறப்பாவன—ஏனாதி காவிதி முதலிய பட்டங்களும நாடும ஊரும † பெறுதல்] பகைவேந்தரை ஒருபொருளாக மதியாது படையைச் செலுத்துதலும், பேராண்மையும, தன்படை நிலையாற்றாது பெயர்ந்தவிடத்து —விசையோடுவரும்வெள்ளத்தைக் கலலணை தாங்கிநிற்றல்போலத்—தன்மேல் வரும படையைத் தானேதடுத்து நிற்கும பெருமையும; வேந்தன் பெரும போர்புரிந்த பிற்றைநாள், அப்போர்வீரர்செயலைப் புகழ்ந்து உற்சாகப் படுத்தற்குத் தானே அவருடன் உண்பவன்போலவந்து, அவர்க்கு வேண்டிய உணவினை அளிக்கும் பெருஞ்சோற்றுநிலையும; இவ்வாறு பொருதுநின்ற இருபெருவேந்தருள், ஒருவர் ஒருவரது வலிமிகுதியைக்கண்டஞ்சித் திறைகொடுத்தற்குடம்பட அதனை வாங்கினாற்கு உளதாகிய விளக்கமும, அங்ஙனம திறைகொடுத்தோனது குறைபாடும; வென்றவேந்தன பகைநாட்டழித்தமைக்கு இரங்கித் தோற்றோனைச் சிறப்பிக்கும கொற்றவள்ளையும ‡ [வள்ளை—உரற்பாட்டு]; அங்ஙனம வென்றுந் தோற்றும மீண்ட வேந்தர், தம படைவீரரில்—கணை வேல

* "மாராயம பெற்ற நெடுமொழி-வேந்தனாற சிறப்பெய்தியதனைப் பெற்று மீக்கூறறு" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் [மா + ராயம-பேரரசனாற் பெறுஞ்சிறப்பு] இனி, 'மாராயமாகிய உவகைபெற்ற நெடுமொழியும்' என்பர் இளம்பூரணவடிகள் மாராயம—உவகை (திவா)

† தஞ்சைஜில்லா, பட்டுக்கோட்டைத்தாலூகாவில மாராயக்குடி என்று ஓர் ஊரிருத்தல், இவ்வழக்கைக் குறிக்கின்றது "தாஞ்சி யாகிய தாரவேந்தனை மோதிரஞ்சே-ரேனாதிப பட்டத் திவன" (பக 128) என்பதனாலும காவிதிப்பூ, காவிதிபுரவி என்னும வழக்குகளாலும (நன 158 மயிலைநாதருரை), அரசனால் மோதிரம், பொற்பூ முதலிய அடையாளங்களும ஊர்களும பட்டங்களுடன் பெறுவது பண்டைவழக்கென்பது விளங்கும

‡ 'கொற்றவள்ளை-தோற்ற கொற்றவன் அளிக்குந் திறை' என்பர் இளம்பூரணவடிகள்.

முதலிய பாய்ந்து தன்புறத்தவரிடம் தாமே சென்று உசாவியும் பொருள் கொடுத்தும் தழுவி யுபசரித்தலாகிய தழிஞ்சியும் பிறவுமாம். [தழுச்சுதலாற் றழிஞ்சி; தழுச்சுதல்—தழுவுதல்: "பொருகணை தழூஉஞ்சிய புண்டீர் மார்பின்" எனக் காண்க] ஆசிரியர் கூறிய உட்பிரிவுகளாகிய துறைகளும் இதனுள் அடங்கியுள்ளமை உரைநோக்கியுணர்க.

இத்துறைகளால், பழைய வேந்தர், தம் படையாளரைத் தம்மைப் போலவே மதித்துக் கௌரவித்து வந்த செய்தி புலப்படும். இவ்வாறு வஞ்சிப்பூச் சூடி வெற்றிகருதி மேற்செல்லும் வழக்கம் கடைச்சங்க காலத்தும் நன்கு வழங்கியதே, இதனைச் சேரன்—செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமஞ் செய்யக் கற்கொணர்தற்கும், தன்னை இகழ்ந்த ஆரியவரசராகிய கனகவிசயரை வெற்றிகொள்ளும் பொருட்டும் 'யாத்திரை' (போர்குறித்த செலவு) தொடங்குங் காலத்துத் தன் படையாளர்க்கு—"கொடி நிலை வஞ்சியுங் கொற்ற வஞ்சியும்—நெடுமாராய நிலைஇய வஞ்சியும்—வென்றோர் விளங்கிய வியன்பெரு வஞ்சியும்—குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்—வட்கார் போகிய வாள்பனந் தோட்டுடன்—புட்கைச் சேனை பொலியச் சூட்டி"யதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுதலால் அறியலாம். (சிலப் 25 141–147)

3. உழிஞைத்திணை.

உழிஞையாவது — மேற்சென்ற வேந்தன் வேற்றுவேந்தனது பேரரணை வளைத்தலும், அதனுள் இருந்த வேந்தன் அவ்வரணைக் கைக்கொண்டு காத்தலுமாம். இத்திணையுள், சென்றவேந்தன் செய்திகளுக்கு நான்கும், இருந்தவேந்தன் செய்திகட்கு நான்கும் ஆக எட்டுத் துறைகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், சென்று வளைத்த வேந்தன் செய்திகள் நான்காவன— (1) கொள்ளாரதேஎங் குறித்த கொற்றம், அஃதாவது பகைவர் நாட்டைத் தான்கொள்வதற்கு முன்பே, அதனைத் தான் கொண்டவன் போல வேண்டியோர்க்கு அந்நாடு அளித்தலைக் குறித்துவிடும் வெற்றி, "கழிந்தது பொழிந்தென" (203) என்ற புறப்பாட்டினுள் "ஒன்னார் ஆரெயில் அவர்கட் டாகவும்—நுமதெனப் பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்" என ஊன்பொதிப் பசுங்குடையார், சோழனொருவனது கொள்ளாத் தேஎங் குறித்த கொற்றத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன்பு (அதனை) வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (2) இங்ஙனங் குறித்த கொள்கையை முடிக்க

வல்ல வேந்தனது பெருமையைப் படைத்தலைவர் தூதர் முதலியோர் எடுத்துப் புகழ்வது. இவருள் தூதன், புறத்துள்ள உழிஞை வேந்தன்பால் தன்னரசன் சிறப்புக் கூறுவனென்க. (3) ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாத மதிலை, இற்றைப்பகலில் அழிப்பேம் என்று கூறி அங்ஙனமே அழிக்கவிரும்புதல். (4) அங்ஙனம் அழித்தலை விரும்பியவன், பகை மதில்மேற் சென்றவிடத்து, அம்மதிலகத்துள்ளோர் பொழியாநின்ற அம்புமாரியை விலக்குதற்குக்—கிடுகு கேடகம் பரிசை பலகை முதலிய தோற்கருவிகளை மிகுதியாகக்கொண்டு செல்லுதல் என்பனவாம்.

இனி, உள்ளிருந்து தன் மதிலைக்காக்கும் உழிஞைவேந்தன்செய்திகள் நான்காவன்— (1) அவ்வுழிஞையோனது—படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு நீர்நிலை ஏமப்பொருள் ஏமப்பண்டங்கள் முதலாகிய—பெருஞ்செல்வங்களைக் கூறுதலும், (2) புறத்தோனை, அவ்வகத்தோன், செல்வத்தாலன்றிப் போர்த்தொழிலால் வருத்தியது கூறுதலும், (3) அகத்திருந்தோன், தன் அரணுக்கு அழிவுதோன்றியவழி, அவண் புறத்துப் போந்து போர்செய்தலைக் கூறுதலும், (4) புறத்தோன் அகத்தோன்மேல் வந்துழி, அவன் பகையைப் பொருட்படுத்தாது அகத்தோன் இகழ்ந்திருத்தற்கேற்ற மதிலின்பெருமைகூறுதலும் ஆகும்.

இனி, இவ்வுழிஞைத்திணையில், இருபெருவேந்தர்க்கும் ஒன்றாய் வரும் வேறு பன்னிரண்டு துறைகளும் ஆசிரியர் கூறுவர். அவையாவன:—(1, 2) அவ்விருவரும் தம் ஆக்கங்கருதியும் குடிகளைக் காத்தற்கும் உயர்த்திய குடைகளையும், வாள்களையும் நாட்கொள்ளுதல். "நாட்கொள்ளுதலாவது—நக்ஷத்திரமும் இராசியும் தத்தமக்கு ஏற்பக்கொண்டு காரியந் தொடங்கும்போது, அக்காலத்துக்கு இடையூறுதோன்ற, அது பற்றித் தமக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளை அத்திசைநோக்கிக் குறித்த காலத்திலே முன்செல்லும்படி விடுதல். இதனைப் "ப்ரஸ்தானம்" என்பர் வடநூலார். (3) புறத்தோரும் அகத்தோரும் எயில்மதிலில் ஏணிமிசைநின்று போர்செய்தல்; இஃது "ஏணிமயக்கம்" எனப்படும்;

"வொருவரு மூதூரிற் போர்வேட் டொருவற்
கொருவ னுடனெழுந்த காலை—யிருவரும்
மண்ணொடு சார்த்தி மதில்சார்த்தி யேணி
விண்ணொடு சார்த்தி விடும்"

எனக் காண்க. (4) அவ்விருபகைவரும், புறத்தும் அகத்தும் தம் படைகொண்டு போர்தொலைத்து, அம்மதிலைக் கைப்பற்றிய வினை முதிர்ச்சி. (5) உண்மதிலில் வளைத்து நின்றவன், போர்செய்யும் உள்ளத்தை விடாமலும், வளைக்கப்பட்டவன் மதிலைவிடாமலுங் காத்தலை விரும்பிய நொச்சி. நொச்சியாவது மதில்காவல்; "இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலும் உரித்து"* என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இந் நொச்சியை ஒருதனித்திணையாகக் கொண்டு ஐயனாரிதனார் கூறுதல் மேலே குறிக்கப்பட்டது. (6) இடைமதிலில், அகத்தோனிடத்தைப் புறத்தோனும், புறத்தோனிடத்தை அகத்தோனும் விரும்பிக் கைப்பற்றிய புதுமை. (7) அவ்விருவரும் எயிற்புறத்துள்ள அகழியின் இரு கரையும்பற்றிக்கொண்டு, அங்கு நின்று போர்புரியும் பாசி. நீர்ப்பாசி போல அவ்விருவரும் நீங்காமல் நிற்றலால், "பாசி" எனப்பட்டதென்பர். (8) அம்மதிற்புறத்தன்றி, ஊரகத்தே போர்குறித்து நின்ற பாசிமறன். நீர்ப்பாசிபோல, இருவரும் ஒதுங்கியுந் தூங்கும் பொருதலின் இதனையும் "பாசி" என்றார் (9) புறஞ்சேரிமதிலும் ஊர்மதிலுமல்லாத கோயிற் புரிசை(அரணமனைமதில்) மீது ஏறிநின்று அவ்விருவரும் போர்செய்தல்; (10) அங்ஙனம் போர்செய்த மதிற்கண்ணே, ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று, பட்ட வேந்தன்பெயரானே வென்றவேந்தன் முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலம். இதனை "மண்ணுமங்கலம்" என்பர் † (11) அங்ஙனம் வெற்றிக் கேதுவாய்நின்ற தன் வாளைக் கொற்றவை (மாகாளி) மேல் நிறுத்தி அதற்கு நீராட்டும் வாண்மங்கலம் (12) அவ்வாண்மங்கலம் நிகழ்ந்த பின்னர், வென்றவேந்தன் தன்படைக்கெல்லாம் சிறப்புச்செய்தற்காக அவற்றை ஒருங்குகூட்டி மகிழ்வித்தல்; ஆகப் பன்னிரண்டு துறைகளுங் காண்க. இனித் தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள் சிலவும், வேறுபல துறைகளும் இப்பன்னிரண்டுடன்சேர்த்து உழிஞைத்திணைக்குக் கூறுவர், ஐயனாரிதனார். நச்சினார்க்கினியர் "இனித் தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள்பலவுங் கூறுவரால் எனின்— அவை, உலகியலாய்

* "நீரற வறியா நிலமுதற் கலந்த-கருங்குர னொச்சிக் கண்ணார் குவ வத்தழை" (புறம். 271) என்பதனால் இப்பூவினியல்பு காண்க. இஃதோர் காட்டு மரமென்றும், இது பல வினமுடையதாகவும், பரிசுத்தமரமாகவும், ஐந்திலைகள் கொண்டதாகவும் உள்ளதென்றும், இதன்பூ மங்கின நீலவர்ணமும் சுத்தமும் இனியமணமுமுடையதென்றுங் கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

† "வீராபிடேகம்" எனவும் கூறுவர் (சிந், மண். 225).

எஞ்ஞான்றும் நிகழ்தலன்றி, ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலின், தமிழ்கூறுநல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க" என்பர். இத்திணையில், உழிஞைக்கொடியும்* சூடுதலுண்டென்பது, "நெடுங் கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து—செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி" (புறம்–76) என்பதனால் அறியலாகும்.

4. தும்பைத்திணை.

தும்பையாவது, தனவலியை உலகம் புகழ்தலே பொருளாகக்கருதிப் பகைமேற்சென்றவேந்தனைப் பகைவேந்தனும் அப்புகழே கருதி ஒரு களத்தெதிர்ந்து அவன் வலியினை அழித்தலாம். இத்தும்பைத்திணை யானது, படையாளரது அற்புதமான வீரசசெயல்களை விளக்குவதாகும். அஃதாவது—பலரும் ஒருவனை அணுகிப் பொருதற்கஞ்சி விலகிநின்று, அம்பாலெய்தும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர்புரிய, அவ்வாயுதங்கள் அவனுடம்பிற் பாய்தலாற் கூறுற்றுயிரான நிலையிலும் வீரசசெயலில் அவன் தளராமையும், வாள்முதலியவற்றால் அவனுடம்பேனுந் தலை யேனும் அறுபட்ட நிலையினும் நிலத்துச்சாயாது அவனுடம்பு வீரச் செயல்காட்டி ஆடுவதும்போல்வன. இந்நிலைகளை "அட்டையாடுதல்" என்பர். அட்டை, உடலிரண்டானபொழுதும் ஊர்ந்துசெல்லுமாறு போலப் படையோடு தான் பட்டவிடத்தும் அவனுடம்பு ஆடுதலின் இப் பெயர் வழங்கியதென்பர். "விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித் திமைப்பின் ஒட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு" என வள்ளுவரும் இத்தும் பைசெயலைக் குறித்தல் காண்க. இத்தும்பை, ஏனைத்திணைகட்கும் பொதுவாகுமெனப்படுகின்றது. அஃதாவது—நிரைகொள்ளப்பட்டோன் அவற்றை மீட்கும்போது முற்குறித்த வீரசசெயல்காட்டுதலும், நிரை கொண்டோனும் அவ்வாறுகாட்டுதலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை யெனப்படும்; இவ்வாறே மற்றத்திணைகளின்புறத்தும் இத்தும்பை நிகழ்தல் அறிந்துகொள்ளற்பாலது.

இனி, இத்தும்பைத்திணைக்கு ஆசிரியர் 12 துறைகள் கூறுவர். அவை மேற்காட்டிய வீரச்செய்திகளைப்பற்றுன, மேற்சென்றவனும்

* "பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டி" என்ற புறநானூற்றடியின் (50) விசேடவுரையில் "உழிஞை-கொற்றான்; அது சூடார் சூடார்வழக்கு" என்பர் உரைகாரர். இது, பருத்தியில் ஓரினமென்றும் கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

அவனை எதிர்த்து நின்றவனுமாகிய வேந்தர் செயதிகளையே குறிப்பன; அவை வருமாறு:—(1) பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானை (= காலாள்) நிலை; (2) யானைநிலை, (3) குதிரைநிலை, இம்மூன்றுநிலைகளும்பற்றியசெய்திகள், தனிப்பாடலகளிற் சிறுபான்மையும், தகடூர்யாத்திரை பெருந்தேவனார் பாரதம் போன்ற தொடர்நிலைசெய்யுட்களுணே பெரும்பான்மையும வரும என்பர். (4) தன் படைவீரர்போலத் தானும நேர்நின்று பொருகின்ற வேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்து மொய்த்தவிடத்து, அவனுடைய படைத்தலைவன் ஒருவன், தான் வேறிடத்துச்செய்துநின்ற போரைக் கைவிட்டுத் தன்வேந்தனோடு பொருகின்றாரைவென்றி—தார்நிலை; தார் என்பது முந்துறப் பொருகின்றபடையாதலின், இது தார்நிலையாயிற்று "தார் தாங்கிச் செல்வது தானை" (குறள்-767) எனக் காண்க. (5) அத்தானைத்தலைவரே தம்முள் பொருது வீழ்தல். (6) தனது உடைந்த படையிடத்தே ஒருதலைவன் சென்று அதன் பின்னணியை மதர்த்த எருமைபோலத் தாங்கிநிற்கும் எருமை, இதனை "எருமை மறம்" என்பர்* ஐயனாரிதனார் (தும்பை. 13). (7) கையிலுள்ள ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு மெய்யாற்பொருதல், (8) பகைவேந்தன் ஊர்ந்து வந்தகளிற்றை எறிந்து வீழ்த்தல், (9) அங்ஙனம களிற்றொடுவீழ்ந்த அரசனை, மற்றவேந்தனபடையாளர் கொன்று, அக்கொல்லப்பட்டவனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடும அமலை; இதனால், வீழ்ந்த அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றாடி, வென்றவர் மரியாதைசெய்தல பண்டைமரபாதல விளங்கும்.

> "ஆருங் குருசி லவகைக் களவென்னும்
> கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி—வாளவீசி
> ஆடினார் ஆர்த்தார் அடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
> சூடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து"

என்னும் வெண்பாவாலும் இச்செய்தி உணர்க. (10) இருபெருவேந்தரும் அவர்க்குத்துணையாகவந்த அரசரும், தானைத்தலைவரும் வாளாற் பெரும்போர் புரிந்து, ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தொகைநிலை; (11) போரிடத்தே, தன்வேந்தன் மாற்றரசனால் வஞ்சத்தாற் பட்டானாக, அதுகண்டு சினங்கொண்ட மனத்தனாகிய பெரும்படைத் தலைவனொருவன், தலைமயங்கிப் போர்புரிந்த நல்லிசைநிலை. "அக் குருகுலவேந்தனைக் (துரியோதனனைக்) குறங்கு (தொடை) அறுத்

* மறப்போரும் இவ்வெருமைம்மறமாம என்பர (சீவக. மண். 158).

ஞான்று, இரவு ஊரெறிந்து, பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர்மக்களையும் கொன்று வென்றிகொண்ட அசுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (12) அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட வேந்தனுடைய பல்படையும் புறங்கொடுத்தலால், அப்புறங்காட்டியவரைக் கொல்லுதல் அறனன்று என்று கருதாது, அவரைக் கொன்று குவிக்கும்—நூழிலாட்டு (நூழில்—கொன்றுகுவித்தல்) ஆகத் துறை பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க. இத்திணையிற் சூடுதற்குரிய தும்பைப்பூ, பொன்னாலும் அரசர் அணிந்துகொள்வதுண்டென்பது, "பொலம் பூந்தும்பை" (புறம்—2) என்னும் மேற்கோளால் அறியப்படும்.

5. வாகைத்திணை.

வாகையாவது வலியும் வருத்தமுமின்றி, இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே, நான்குவருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர்முதலியோரும் தம்முடைய தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பர் ஆசிரியர் "தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்—பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப" எனக் காண்க. ஐயனாரிதனார்—"வாகைப்பூவைப் புனைந்து* மாறுபாட்டோடு பகைவேந்தைக் கொன்று ஆரவாரித்தல்" என்பர், ["இலைபுனை வாகை சூடி யிகன்மலைந்து—அலைகடற் றானை யரசட் டார்த்தன்று"] தொல்காப்பியனார் கூறியபடி, தத்தம் தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பது—தம்மைத் தாமே மிகுதிப்படுத்தலும், தம்மைப் பிறர் மிகுதிப் படுத்தலும் என இருவகையாம் இவ்விரண்டும்பால வலியாலும் வருத்தத்தாலும் பிறரைக்கொண்டு கூறுவித்துக்கொள்ளுதல் வாகையன்றென்றும், ஒருதொழிற்கண்ணே வெற்றியினூடு உற்ற முயற்சியால (மாறுபாட்டால) வருமாயின் அது வாகை எனவும், இயல்பால் வருமாயின் அது முல்லையெனவும் கூறப்படும் என்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர்.

---

* இதனில் "கொத்தானவாகை" என்ற இனத்தின் பூவைச்சூடுதலே பழையவழக்கென்று தெரிகிறது (புறப் வெண் 8-1 உரை) இது, வெண்மை நிறமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைமரமென்றும், இதனை "Mimosa flectuosa" என்பரென்றும் கூறுவார் டாக்டர் போப். ஐரோப்பாவிலும்—"ஆலிவ்" (Olive) என்ற சீதவிருக்ஷத்தின் இலைகளால், கிரீடம்போலச் செய்யப்பட்டமாலையைப் பண்டைக்காலத்து ரோமர் யவனர் போரில் வெற்றிகொண்ட வீரர்க்குப் பரிசாக அளித்துவந்தசெய்தி-"ஹோமர்" (Homer) என்ற பூர்வகவி இயற்றிய "ஒடஸ்ஸி" "இலியட்" என்ற காவியங்களால் அறியப்படுவன என்றும், தற்காலத்து, எல்லா மேல்நாடுகளிலும், இவ்விருக்ஷத்தின்மாலையைச் சாந்தத்துக்கு அடையாளமாக வழங்கிவருகின்றனரென்றும் கூறுவர்.

அகத்திணையுட் பாலை பெருவரவிற்றாய் நூல்களுள் வருமாறுபோல, அதன்புறமாகிய இவ்வாகையும் பெருவரவிற்றாய்வரும் எனப்படுதலால், (பக்.157) புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கில், இத்திணை மிகுதியாகப் பயில்கின்றமை உணரப்படும்.

இனி, இவ்வாகைத்திணைப்பகுதிகள் பரந்துபட்டனவாயினும் அவற்றை எழுவகை ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பர் ஆசிரியர். அவையாவன:- (1) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம், பார்ப்பார்க்குரிய ஆறுவகை— ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், கொடுத்தல், கோடல் என்பன. (2) ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம். ஐவகையாவன—ஓதல் வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டஞ்செய்தல் என்பன. (புறப்-வெண். 8-3 உரை) (3) இருமூன்றுமரபின் ஏனோர்பக்கம்; ஏனோர்—வணிகரும் வேளாளரும். வணிகர்க்குரிய ஆறு:-ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம் என்பன. வேளாளர்க்குரிய ஆறு:-வேதமொழிந்தன ஓதல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம், வழிபாடு என்பன. "இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடுகொள்ளாது, அரசர் இவரிடம் பெண்கோடல் பற்றி வேட்டலுளதென்று வேட்டலைக்கூட்டி ஆறு என்றும், அரசரால் அச்சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்றும் கூறுவாருமுண்டு" என்பர் (4) மூவகைக் காலமும் நெறியினாற்றிய அறிவன தேயம்—குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை மூவகைக்காலத்தும் வழங்கு நெறிப்படியமைத்த முழுதுணர்வுடைய அறிவர் பகுதி; இவ்வறிவர், கலசயோனியாகிய அகத்தியனார் முதலியோர் என்பர். (5) "நாலிருவழக்கிற் றாபதப்பக்கம்"—எண்வகைமாக்கத்திற் றவம்புரியும் முனிவர் பகுதி, இப்பகுதி—தவஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும், தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும் என இருவகைபடுமென்பர்; இவற்றுள், தவம்புரிவார்க்குரியவையாவன—உணவினும் நீரினும் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும், ஐந்தீநடுவிலும் நீர்நிலையிலும் நிற்றலும், கடலும் காடும் மலையுமுதலியவற்றில் நிற்றலும், தாமரையும் ஆம்பலும் யானையுமுதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டற்காலை உரையாடாமையும், துறந்தகாலந்தொட்டு வாய்வாளாமையும் (மௌனம்) ஆகுமென்றும்; தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க்குரியவான:—இயமம், நியமம், ஆசனம், வளிநிலை (பிராணாயாமம்); தொகைநிலை (பிரத்தியாகாரம்), பொறைநிலை (தாரணை), நினைதல் (தியானம்) சமாதி என்பன என்றுங் கூறுவர், நச்சினார்க்கினியர் (பக்—165). (6) "அறிமாபிற் பொருநர்கட்பால"—தத்தம் தொழில் முறை

பாரனே பேழர்ப்புரிஞர்பகுதி; அவை, 'சொல்லானும் பாட்டானுங் கூத்தா னும் மல்லானுஞ் சூதானும் பிறவற்றானும் வேறலாம்". (7) அனைநிலை வகை—மேற்கூறிய மூன்றுவருணத்தாரும் பிறரும் அடியாக—அவரிடத் துத் தோன்றி வேறுபட்டோர் பகுதி; இவர்கள், வருணசாங்கரியத்தால் வந்த கலப்புச்சாதியாராவர். இச்சாதியாரின் வேறுபாட்டுவிரிவை மனு முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க. "யோகிகளாய உபாயங்களால் முக் காலமுமுணர்ந்த மூமூலர் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைநிலை வகையோராவர்; அவர்க்கு மாணுக்கராகித் தவஞ்செய்வோர் தாபதபக்கத் தாராவர், தகர் (ஆடு) வென்றி, பூழ (சிவல்) வென்றி, கோழிவென்றி முத லிய பகுதிகள் பொருநர்கண் அனைநிலைவகையாம்" என்பர் உரைகாரர். இனிப் பார்ப்பனப்பகுதி முதலியவற்றின் விரிவு ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகு மாதலால் உரைநோக்கி உணர்ற்பாலன. மேலே பார்ப்பனப்பக்கமுதலிய வற்றுக்கு ஆசிரியர்கூறிய எண்கள், "அவைகூறிய வடநூல்களில் வேறே எண்ணுதற்குரியன சில இல்லாமல் எண்ணப்பட்டன" என்பர் நச்சினார்க் கினியர் (பக்-279) இங்ஙனம் அவ்வுரைகாரர் கருதிய வடநூல்களிலே சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரமும் ஒன்றென்பது, அதன் 3-வது அத்தி யாயத்து இவ்வகைகள் தெளிவாகக் கூறப்படுதலால் தெரியவருகிறது.

6. காஞ்சித்திணை.

காஞ்சித்திணையாவது, பெரும்பான்மை வீட்டின்பம் ஏதுவாக, அறம்பொருளின்பமென்றவற்றானும் அவற்றின் பகுதியாகிய உயிர் யாக்கை செல்வம் இளமை முதலியவற்றானும் நிலைபேறில்லாத உலகியற் கையைக் கூறுவதாகும். இக்காஞ்சி வீடு ஏதுவாகவன்றிச் சிறுபான் மை நிலையாமைக்குறிப்பே ஏதுவாகக் கூறவும்படும் என்பர். பிற்கூறிய நிலையாமைக்குறிப்பேபற்றி நிகழுங் காஞ்சியை, ஆண்பாற்காஞ்சி பெண் பாற்காஞ்சி என இரண்டு துறைகளாக வகுத்து ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பகுதிப்பட ஆசிரியர் விரிக்கின்றார். அவற்றுள், ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தாவன:—(1) பிறரால் தடுத்தற்கரிய கூற்றம் வருமென்று சான்றோர் கூறுதல்—பெருங்காஞ்சி. (2) இளமைத்தன்மை நீங்கிய அறிவுமிக் கோர், அவ்விளமை கழியாத அறிவினமாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சி. "வழிநின்று பயவா மாண்பில் வாழ்க்கைக்—கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக

காட்டிய காஞ்சியும்" என்றார் இளங்கோவடிகளும். (சிலப்-காதை-25-131-2). (3) போரில் விழுப்புண்பட்ட* பெருவீரனொருவன், அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை வேண்டாது, அப்புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சி. "தன்னொடு-முன்மலைந்து மடிந்த ஓடாவிடலை-நடுகல் நெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன-புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோன்" என இலக்கியமுங் காண்க. (4) போர் நிகழ்ந்த இரவிற் புண்பட்டுக் கிடந்தவீரனைக் காத்தற்குரிய சுற்றமில்லாமையால், அவனைப் பேயே காத்ததாகக் கூறும் பேய்க்காஞ்சி. அஃதாவது-அவனுயிர்போந்துணையும், ஓரியும் பேயும் நாயும் நரியுங் கடிந்து, அவன் தசையைக் கொள்ளாவண்ணம் பாதுகாத்தல் என்பர். (5) ஒரு வீரன் இறந்தவிடத்து அவன் இத்தன்மையன் என்று கழிவுபொருள்படும்படி, ஏனையோர் இரங்கிக் கூறும் மனைக்காஞ்சி, இது பெரும்பான்மை, மன் என்ற இடைச்சொற்பற்றியே வருதலால, உடம்பொடுபுணர்த்து; 'மனைக்காஞ்சி' எனப்பட்டதெனபர். அதியமான் இறந்தபோது ஔவையார் இரங்கிப்பாடிய "சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே" என்ற புறப்பாட்டு இக் காஞ்சிக்கு ஏற்ற உதாரணமாம் (6) 'இத்தன்மைய தொன்றைச் செய்ய ஆற்றேனாயின் இன்னவாறாகக் கடவேன்' என்று கூறும் வஞ்சினக்காஞ்சி, இது தான் செய்யக்கருதியது பொய்த்துப் போக, அதனால் வந்த குற்றம் பொறுக்காது உயிர்விடுதலாம் (7) போரிலே புண்ணுற்றுக் கிடந்த தன்கணவனை அவன் மனைவி பேய் தீண்டாதவண்ணங் காத்து தானும் அவனைத் தீண்டாது நிற்கும் தொடாக்காஞ்சி. (8) உயிர்நீத்தகணவன்மேல் வேல்பாய்ந்த வடுவைக் கண்டு அவன்மனைவி அஞ்சிய ஆஞ்சிக்காஞ்சி, என்றுநான்றும் தனக்கு இன்பஞ்செய்துவந்த வீரனுடம்பு அடையாளந்தெரியாமற் புண்பட்டதனால், அச்சம் நிகழ்ந்ததென்க (ஆஞ்சி-அச்சம்) இக்காஞ்சியை-உருத்தெரியாமற் செய்து தன் கணவன்மேற் பாய்ந்துகிடந்த வேலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் மனைவி, தன்னுயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுதலாகவுங்கொள்வர்,

"கவ்வைநீர் வேலிக் கடிதேர்தான் கற்புடைமை
வெவ்வேலவாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்-அவ்வேலே
அம்பிற் பிறழுந் தடங்கண் அவன்காதற்
கொம்பிற்குமாயிற்றே கூற்று"

---

* விழுப்புண்-போர்முகத்துப் "முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்" என்பர், பரிமேலழகர் (குறள்-776)

என இச்செயல் காண்க (9) தம்பெண்ணைக் கொடுக்காது மறுத்தல் பற்றிய பகைவனும் அவளை வலிந்துகொள்ளுதற்குப் படையெடுத்து வந்த அரசனோடு, முதுகுடியிற் பிறந்தமக்கள் தம்பெண்களைக் கொடுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சி; இச்செய்தி இராக்கதமணம் பண்டைக்காலத்தில் நிகழ்ந்துவந்தசெய்தியைக் குறிக்கும். இம்மகட்பாற்காஞ்சிபற்றிய விஷயங்கள் இவ்வாராய்ச்சித் தொடக்கத்தே விளக்கப்பட்டுள்ளன * (10) போரில் வீழ்ந்துகிடந்த தன் கணவன் தலையைத் தன் முலையினும் முகத்தினும் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் மனைவி மனமுடைந்து இறந்தநிலை —என ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தும் கண்டுகொள்க. இவற்றுள்ளே ஈற்றில் நின்ற சில பகுதிகள் பெண்பாற் குரியனவாகத் தோற்றினும் ஆண்பாலாரது வீரத்தையே சிறப்பிக்கும் நோக்கமுடையன என்பர்.

இவற்றுள், போரிடையே, மனைவியர் களத்திற்சென்று தம் கணவரை உபசரித்தலும், அவரிறந்தால் அங்கே உடனிறத்தலும் முதலிய வீரச்செயல்களைப் பெண்பாலாக்கும் ஆசிரியர் கூறுதலால், அக்காலத்திருந்த வீரபத்தினிகளின்பெருமை வெளியாம். பெண்டிர்க்குள்ள மிக்க வீரம் முற்காலத்திருந்தசெய்தியை "வீரத்தாய்மார்" என்ற வியாசத்துள் விளக்கியுள்ளோம். (செந்தமிழ்த் தொகுதி 5. பகுதி 10. பக்.459-469.

இனிப் பெண்பாற்காஞ்சி பத்தும் முறையே வருமாறு:— (1) பெரும்புகழுடையனாக மாய்ந்தவனொருவனை, அவனைச் சேர்ந்த பெண்கிளைச்சுற்றம் சூழ்ந்துகொண்டு அழுதங்கூப்பீடு இது சுற்றத்தார் அழுகைக்குரல் விரவியெழுந்த ஓசையாம் இது முதலிய துறைகள், போரிடத்தன்றி வேறிடத்து நிகழ்வனவாம் (2) சுற்றத்தாரில்லாமல் மனைவியர் தாமே தத்தம் கொழுநரைத் தழுவிக்கொண்டு அழுதலைக் கண்டோர்க்கு உண்டாகிய துக்கம். (3) தன் கணவன் முடிந்த பொழுதே உடனுயிர் நீத்த மனைவியின் உழுவலன்பை அறிந்தவர் பிறர்க்குக்கூறிய முதானந்தம். [முதுமை—உழுவலன்புபற்றிய; ஆனந்தம்—சாக்காடு] ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், கண்ணகிக்குத் தான் அநீதிபுரிந்தமை தெரிந்து உயிர்நீத்தகாலத்து, அவன்மனைவி பெருங்கோப்பெண்டும் ஒருங்குடன்மாய்ந்ததும் (சிலப். காதை-25), ...

* இந்நூல் 11-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

பிரமன் முருகக்கடவுளால் அழிவுண்டமைகேட்டதும்; அவன் "தேவியின்ப பதுமகோமளையெனுந் திருமங்கை ஆவிநீத்ததும்"* இம் முதானந்தத்தின் பாற்படுமென உணர்க. கணவனிறந்தசெய்தி காதில் வீழ்ந்ததும், மனைவியினுயிர் இயல்பாகவே நீங்கிவிடுந்தன்மையே ஒப்புயர்வற்ற அன்பாகும்; இதன் சிறப்பினை, இறையனார்களவியலுரைத்தொடக்கத்தில் அதனுரைகாரர் தலைவிடைகளால் நன்கு விளக்குதல் காணலாம் (4) கொடியவழியிலே தன்கணவனையிழந்து அவன்மனைவி தனித்துப் புலம்பிய—முதுபாலை. பாலை என்பது பிரிவாதலால், இது பெரும் பிரிவாதல் (மரணம்) பற்றி 'முதுபாலை' எனப்பட்டது. (5) தலைவனொடு மனைவியிறந்துவிட்டது, அவரிட்டது முன்பு நிகழ்ந்தசெய்திகளையெல்லாம் பிறர்க்கறிவுறுத்தி, அவர் சுற்றத்தார் பரிசிலாளர் முதலியோர் துக்கப்படுகின்ற—கையறுநிலை. (6) தன மனைவியைக் கணவனிழந்து நிற்கும்—தபுதாரநிலை (தபு—தாரம் = இழந்த தாரம்) (7) காதலனை யிழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுகிய—தாபதநிலை. (8)—கற்புடைமனைவி தன்கணவனிறந்துவிட்டது அவனொடு எரிபுகுதலைவேண்டி, அச்செயலை விலக்குவாரொடு அவள் மாறுபட்டுக் கூறும்—பாலைநிலை [பாலை—புறங்காடு] கணவனொடு மனைவி உடன்கட்டை யேறாது தவம்புரியும் தாபதநிலையும், உடன்கட்டையேறும் இப்பாலையும், கணவன் இறந்ததும் உடனுயிர்மாயும் முதானந்தமும், முறையே கடையன்பு, இடையன்பு, தலையன்பு பற்றி நிகழ்வன என்க மணிமேகலையில், இம்மூன்றுசெயலையும் சீத்தலைச்சாத்தனார்—

"காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரொடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்"

என்று கூறுதல் காண்டறியத்தக்கது. (9) தன் சிறுவன் போரில் வீரச்செயல்காட்டி இறந்தசெய்திகேட்டேனும், அச்செயல்காட்டாமற்

* கந்தபுராணம்-இரணியன்புலம், 2:

புறங்காட்டி ஓடிப்செய்திகேட்டேனும் தாய் இறந்துபடுநிலை. இவ்வாறு பண்டைத்தாயர் வீரத்தாற் பெரிதும் விளக்கமுற்றிருந்தசெய்திக்குப் பழைய மேற்கோள்கள் பலவுண்டு. அவற்றை யீண்டுவிரிப்பிற் பெருகும்*. (10) இவ்வாறு, தன்கண்ணே பலரும் இறந்தொழியவும் தானொழியாது உலகத்தினிலையாமையை அறிவித்துநிற்கும் புறங்காட்டை (சுடுகாட்டைப்) புகழும் காடுவாழ்த்து—ஆகப் பெண்பாற் காஞ்சி பத்தும் கண்டுகொள்க. இனி, ஐயனாரிதனார், காஞ்சி என்பது—வேற்று மன்னன் வந்துவிடக் காஞ்சி† என்னும் பூவைச் சூடித் தன் காவலிடத்தைக் காப்பதென்பர்.

7. பாடாண்டிணை.

பாடாணாவது, புகழ்முதலியவற்றை விரும்பிய ஆண்மகனொருவனிடம் பரிசில்வேண்டி, ஒருபுலவன் அவன் குணநிசயங்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதாம். பாடாண்—பாடப்படும் ஆண்மகனது ஒழுகலாறு. வெட்சி முதலாய திணைகளும் ஒருபுலவனால் இவ்வாறு பாடப்படுவனவேனும், அவை பெரும்பாலும் ஒருதலைவனிடம் ஒன்றை விரும்பிக் கூறப்பெறுமையாலும், அத்தலைவன்பெறும்புகழ் பிறரைவேண்டிப்பெறுவதன்றித் தாமே தலைவராய்ப் பெறப்படுதலாலும் அவற்றினவேறாக இத்திணை கூறப்பட்டதென்பர். ஆயினும், சிறுபான்மை அவ்வெட்சிமுதலிய திணைகள்—புலவன் ஒன்றைப் பெறவிரும்பினும், தலைவன் ஒன்று கொடுக்கவிரும்பினும்—வெட்சிப்பாடாண் என்பது முதலிய பெயர் பெறுமெனவும், அத்திணைகள் இரண்டும் பலவுங்கூடிப் பாடாண்டிணையொடு கலந்து வருமெனவும், பதிற்றுப்பத்து நூலும் இவ்வகைப் பாடாண்டிணையேயாம் எனவும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இப்பாடாண்டிணை தேவரும் மக்களுமாகிய இருதிறத்தார்க்கும் உரியன.

---

* 'வீரத்தாய்மார்' என்ற தலைப்பின்கீழ் யாம் எழுதிய வியாசத்தால் பண்டைமகளிரது வீரச்செயல்கள் நன்கு விளங்கத்தக்கன. (செந்தமிழ், தொகுதி 5, பகுதி 10.)

† இது குறிஞ்சிநிலப் பூக்களில் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கூறும். இதனை, இலையுந் தளிரும் கறுப்புநிறமுடைய ஒருவகை மரத்தின் பூ எனவும், "Ulmus Integrifolia" அல்லது "elm-tree" என இம்மரத்தினை வழங்குவரெனவும் கூறுவர் டாக்டர் போப். நிலையாமை அல்லது துக்கமிகுதியை உணர்த்தற்குக் காஞ்சி என்னும் பெயர்வழங்குவதும் இப்பூவை அவற்றுக்கு அடையாளமாக முன்னோர் கொண்டதனாற் போலும். "Weeping willow" என்ற பூவிசேடத்தை, ஐரோப்பியர் துக்கமிகுதியைக் குறிக்கும் அடையாளமாகக் கொண்டிருத்தலுங் காண்க.

இவற்றுள் தேவர்க்குரிய பாடாண் இருவகைப்படும். முதலாவது—பிறப்பினலன்றிச் சிறப்பினல் தேவசாதியைச் சார்ந்தனவாகச் சொல்லப்படும்—முனிவர், பார்ப்பார், ஆநிரை, மழை, முடியுடைவேந்தர், உலகு என்னும் அறுவகையும் வாழ்த்துதல். 'இதனுற் பிறப்புமுறையாற் சிறந்த கடவுளரை வாழ்த்துதல் சொல்லாமையே அமையும். [இஃது "அறுமுறைவாழ்த்து" எனப்படும்] தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்த்தெல்லாம் இவ் வறுமுறைவாழ்த்தின்பாற் படுமெனக் கூறுவர் இரண்டாவது—அத்தேவரிடத்தே சிறப்பில்லாத இம்மைப்பயன்களைவேண்டி, அவர்பால் அகத்துறிப்பைக் கூறுதல் இம்மைப்பயனைவேண்டுதலாவது, தனபொருட்டேனும் பிறர்பொருட்டேனும் இம்மைச்செல்வங்களைக் காமுறுதல். இக்காமவகையில், புணர்ச்சிவேட்கையைக் கடவுளரிடத்துக் கூறும்பகுதியுமுண்டு, "அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர்நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுளர் மானிடப்பெண்டிரைநயப்பனவும் பிறவுமாம்" (83.)

இனி, மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தோடு—கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்துடன்வருமென்பர் ஆசிரியர்; "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற—வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்—கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே" எனக் காண்க இவற்றுட் கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றுத்தோன்றும் சூரியன் என்றும் (கொடி—கீழ்த்திசை), கந்தழி என்பதற்கு ஒருபற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங்கடந்தபொருள் என்றும் (கந்து அழி—பற்றுக்கோடு அழிந்தது), வள்ளி என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர். ஐயனரிதனர் இம்மூன்றுபகுதியையுங் கூறியிடத்து:-கொடிநிலையாவது—அரி யயனரன் என்ற மூவர்கொடிகளுள் ஒன்றோடு உவமித்துத் தன் அரசன் கொடியைப் புகழ்தல் என்றும், கந்தழியாவது—திருமால் வாணசுரனது *சோநகத்தரணை அழித்த வெற்றியைச் சிறப்பித்தலென்றும் வள்ளியாவது—முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பெண்டிர் வெறியெடுத்தாடுவது என்றும் கூறுவர்.† இவற்றால், அவ்விருவர் கூறும்பொருள்

---

* சோணிதபுரம்.

† இளம்பூரணர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் "கொடிநிலை கந்தழி' என்ற சூத்திரத்துக்கு அவர் எழுதிய உரையோர்க்கியறிக.

களிலும் பெரிதும் மாறுபடுதல் காணலாம். ஆகவே, கொடிநிலை முதலிய வற்றின் உண்மைப்பொருள் துணியக்கூடாததாகின்றது. இனி, இச் சூத்திரத்துக்கு எனக்குத் தோன்றிய சில கருத்தையும் அறிஞர் கண்டே ஆராய்ந்துகொள்ளக்கடவர். அஃதாவது—தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், தம் பெருநூற்றொடக்கத்தே கடவுள்வாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரங்களைப் பாயிரமாகத் தனியே நிறுத்திக் கூறுகின்றனரன்றே? "ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும்-பாயிரத்தினொடு பகர்ந்ததற்பின்" என்று சங்கப்புலவர் ஒருவர் இவற்றை வேறுபிரித்துக் கூறுதலுங் காண்க. இங்ஙனம் இந்நான்கதிகாரங்களைமட்டும் பாயிரமாக வள்ளுவனார் தனியே கொண்டது என்ன காரணம்பற்றி? என்று கேள்வி நெடுங்கிகழ்ந்து வருவதுண்டு.* இதற்குத் தக்கவிடை இதுகாறும் பெறப்பட்டதாகத் தெரிந்திலேம். ஆயின், தொல்காப்பியனார் கூறிய "கொடிநிலைகந்தழி" என்ற இச்சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு விடைதரவல்லதோ என்பது எனக்குள் நெடுநாள் நிகழ்ந்துவரும் ஆராய்ச்சியாகும். அஃதாவது—இச்சூத்திரத்திற் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்பினவழிவரும் ஒருவினையொடுச் சொல்லலைக் கடவுள் வாழ்த்துக்குக் கூறுதலால், அவ்வாழ்த்து முதலிற்கூறுஞ் சிறப்புடையதென்பதும், மற்றவை அதன்பின்வைத்து வாழ்த்தப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன. இனிக் 'கொடிநிலை' என்பது மேகத்தைத் யுணர்த்தும்; கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெறுதலுடையது, நீடுநிலையுடையது என்பன இதன்பொருளாம் [கொடி—கீழ்த்திசை*] நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விருபொருள்களையே பற்றிச் சூரியனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குதல் காண்க. மேகவாசனாகிய இந்திரனது திசை கிழக்காதலின் அத்திசையே மேகத்துக்கும் உரியதென்பதாம், அங்குநின்றெழுந்து கொண்டல்களே உலகதாபந்தீர்ப் பெய்வன என்பதும் அறியத்தக்கவை. குணக்கினின்று எழுவதுபற்றியே மேகம் கொண்டலென்று பெயர்பெற்றதெனக. "ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்-காலத்தே தோன்றிய கொண்மூப்போல்" என்பதனால் (கலித் 82) கிழக்கிலெழும் கொண்டல்களே

* கொடி-கீழ்த்திசையாதல், 'குணதிவாந்து கொடிநிலைகொண்ட கோடையால்' (150) 'கொடிமிசை மையறு மண்டிலம்' (141) எனவரும் கலித்தொகையடிகளானும், 'கொடி முதலா வீங்கிவற்றைக் கொண்டெண்ணுங்காலை' என்னும் சினேந்திரமாலைத் தொடராலும் (37) அறிக.

பெயரிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும். இவ்வாறன்றி மின்னற் கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் 'கொடிநிலை' எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கும் ஆற்றல் பெரிதுடையதாதல் தெளியலாம். இரண்டாவது கந்தழி என்பது—கந்து—பற்று, அழி—அழிவு, அஃதாவது பற்றழிந்தார் அல்லது நீத்தார் தன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின். 'ஈதலறம்' என்றார் ஒளவையாரும். நச்சினார்க்கினியர் தங்கொள்கைக்கிசையச் சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணக்கிவிட்டது, "வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தம்வழங்கலான் வள்ளியென்பதூஉமாம்" என்று கூறுதலின்றி, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கியவாறு தெளியப்படும். படவே, வண்மையாகிய அறத்துக்குரிய கடவுள் வள்ளி எனப்பட்டதென்க. இங்ஙனம் மேகம் நீத்தார் அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், கடவுளை முதலாகக்கொண்டு வாழ்த்தப்படுதலும் இப்பாடாண்பகுதியாம் என்பது, சூத்திரப்பொருளாதல் கண்டுகொள்க. எனவே வள்ளுவனார்கூறிய பாயிரமும் இவ்விலக்கணம்பற்றி அமைந்ததென்பது விளக்கமாகும். ஆயின், மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தில் வானையும் முனிவரையும் வாழ்த்தல் ஆசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ளதே எனின்:—"அமரர்கண்முடியும் அறுவகை யானும்" என்றே ஆசிரியர்கூற, அதற்கு நச்சினார்க்கினியர், அவ்வறுவகை இன்னவின்ன என்று எழுதியதன்றி மூலத்தால் அப்பகுப்பொன்றும் அறியப்பட்டதில்லை, அதனாலும், 'அமரர்கண் முடியும்' என்பப் பிறப்புவகைப்பட்ட தேவசாதியையே ஆசிரியர் கருதுவதனாலும், அவ்வறுவகையின்கண்ணே செங்கதிர்க்கடவுள், தண்கதிர்க்கடவுள் முதலிய தேவர் அறுவர் அடங்கியவரென்றும், அறுமுறையுளடங்கியவராக நச்சினார்க்கினியர் கருதிய வானையும் முனிவரையும் 'கொடிநிலைகந்தழி' என்பதனால் ஆசிரியர் தனிப்படக் கூறினரென்றும் நாம் கருதுவது இழுக்காதென்க*. மேற்கூறிப்போந்த

* இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம் மங்கலவாழ்த்துக் காதையுள் அறுமுறையே கூறுதலும், சந்திரசூரியர் அவற்றுள் அடங்குதலும் காண்க. அவ்வடிகள் - திங்கள், செங்கதிர், மழை, புகார், (உலகு), உயர்ந்தோர் (முனிவர்) சோழன் (அரசு) என அறுவகைகொண்டு வாழ்த்துதல் அக்காலத்தையால் உய்த்தற்பாலது. தம் பொதுக்கொள்கைக்கேற்ப, ஆவையும் பார்ப்பாரையும் விலக்கி அவ்விடங்கட்கு மழையையும் முனிவரையும் கொண்டு இளங்கோவடிகள் அறுமுறை கூறினார் போலும். அடியார்க்குநல்லார் இம்மங்கலவாழ்த்துக்களை அறுமுறைப்பாற்பட்டனவாகக் கொள்ளாது சென்றமைக்குக் காரணந் தெரிந்திலது.

என் அபிப்பிராயங்கள் பொருத்தமுடையனவாயின், தெய்வப்புலவர், தம் பொதுமறைதொடக்கத்தே பாயிரமாக நான்கதிகாரங் கூறியது தொல்காப்பியமுறைபற்றியதே என்பது கரதலாமலகமாகும். அறிஞர் இக்கருத்துக்களை ஆராய்ந்து ஏற்றற் பெற்றி கொள்ளக்கடவர். இவை நிற்க. இனித்தேவர்க்குக் கூறும் பாடாண்பகுதியில், நிரைகோடல் நிரைமீட்சி (வெட்சி), மேற்சேறல் (வஞ்சி) என்ற செய்திகளை அத்தேவரும் நிகழ்த்தினாரெனப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல்கூடாதென்றும் உழிஞைமுதலிய திணைகள் அவர்க்கும் உரியவாமெனவும் கூறுவர். (89).

இனி, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குத் தொல்காப்பியனார் இருபது துறை கூறுவர், இவையும் பழைய வழக்குகளைக்குறித்தலால் முறையே கூறத்தக்கன. (1) கொடுப்போரை ஏத்திக் கொடாரைப்பழிப்பது. (2) தலைவன் எதிரேசென்று அவன்செய்தியையன்றி, அவன்குலத்தோர்க்கியல்பானசெய்தியையும் அவன்மேல் ஏற்றிப்புகழ்தல். (இஃது இயன்மொழி வாழ்த்தெனப்படும்.) (3) சான்றோர் வாயில்காக்கின்றவனுக்குத் தமவரவைத் தலைவனிடம் உணர்த்தும்படி கூறுவ—கடைநிலை. இழிந்தோர் தம்வரவை அரசனுக்கு அறிவிக்குமிடத்துத் தத்தம் வாத்தியங்களை இயக்குதலால் உணர்த்தி, வாயிலில் நிற்றற்குரியர் என்ப. (4) அரசரும் மற்றைத் தலைவரும் அவையில் நெடும்பொழுது இருந்தவிடத்து, மருத்துவரும் அமைச்சரும் அவர் கண்படுத்தலைக்கருதிக் கூறுவ—கண்படைநிலை. (5) இன்னல் வந்துற்றகாலத்து, உயர்ந்தோர் மொழிப்படி, சேதாவை (பார்ப்பாரைக்கருதி) தானமாகக்கொடுக்கக் கருதும் வேள்விநிலை. (6) தமச்செங்கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டு ஓங்கும்படி செய்த-விளக்குநிலை. இது கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகைநாளில் ஏற்றியவிளக்கு, கீழும் மேலும் வலமும் இடமும் திரிபரந்து சுடரோங்கிக் கொழுந்துவிட்டது என்று, அறிந்தோர் ஆக்கங் கூறுவதெனபர். (7) ஒருதலைவன் விரும்பாதவிடத்தும், அவனுக்கு உறுதிபயத்தலைச் சான்றோர் வேண்டி, வாய்மொழிபட அவனை வாழ்த்திக் கூறும்—வாயுறைவாழ்த்து. (8) ஆடம்பரமின்றிப் பெரியோர் நடுவில் தாங்கள்வாழ்வதே கடப்பாடு எனக் கூறும்—செவியறிவுறூஉ. (9) 'இன்னர் கடவுள்காப்ப நீ வாழ்க' எனக் கூறும்—புறநிலைவாழ்த்து. (10) முன்பு ஒத்த அன்பினராயிருந்து, பிற்காலத்தே தலைவன் வேறுமகளிர்வசப்பட்டுத் துறந்ததனால்வருந்திய பெண்பாலைப்பற்றி, இடைநின்ற சான்றோரும் பிறரும் கூறும்—கைக்கிளை

வகை; இதற்குப் பேகன் என்றவள்ளல், தன்மனைவி கண்ணகியைத் துறந்ததுகாரணமாகப் பரணர்முதலிய புலவர்பாடிய பாட்டுக்கள் உதாரணமாம். (புறநானூறு பார்க்க).

(11) தம் வலிமிகுதியால், பாசறையில் ஒருமனக்கவற்சியுமின்றித் துயின்ற அரசரை, அவரது நற்புகழ்கூறிச் சூதர்கள் துயிலெழுப்புந் துயிலெடைநிலை. இவ்வாறு, அரசர்க்கு அவர்புகழ்கூறித் துயிலுணர்த்துமுறை தொன்றுதொட்ட வழக்கென்பது வடநூல்களாலும் அறிந்தது. சூதர், மாகதர், வேதாளிகர், வந்திகர் என்ற அரசர்புகழ் கூறுதற்கு உரியவருள், சூதரே, வீரத்தாற் றுயின்ற அரசரைத் துயிலுணர்த்தற்குரியார் எனப்படுவர். சூதரென்பார், பிராமணருக்கும் க்ஷத்ரியப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர் என்பர். "துயிலெடைமங்கலம்" பாடல் பாணரது தொழிலுமாதல் மேலே கூறப்பட்டது. இப்பாணரைச் சூதர்போன்றவராகத் தமிழ்மக்கள் கருதினர்போலும். (12) கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என்ற நால்வரும், தாம் அரசனொருவனிடம் பெருஞ்செல்வம் பெற்றவகையை எதிர்வந்த வறியவர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அவ்வரசன்பாற்சென்று தாம்பெற்றவை பெறுமாறு கூறும் பகுதிகள். இக்கூத்தர் பாணர் விறலியரைப்பற்றி முன்பு* விளக்கப்பட்டன. பொருநரென்பவர்—ஏர்க்களம் பாடுவோரும்† போர்க்களம் பாடுவோரும் பரணிபாடுவோரும் எனப் பலவகையராவர். இந்நால்வரும் தாம்பெற்ற பரிசிலை எதிர்வந்தவர்க்குக் கூறி அவரையும் அது பெறச் செலுத்துவது "ஆற்றுப்படை" எனப்படும் (ஆறு—வழியில், படை—படுத்தல், செலுத்தல்). இவ்வாறு ஆற்றுப்படுக்கும் முறைகளைப் பத்துப்பாட்டில் வரும் பாணாற்றுப்படை பொருநராற்றுப்படை கூத்தராற்றுப்படைகளால் உணர்க. (13) அரசன் தான் தினமும் மேற்கொண்டு நடத்தும் சிறைசெய்தல் செருச்செய்தல் முதலிய செற்றங்களை நீக்கிச—சிறைவிடுதல் செருவொழிதல் முதலிய சீரியகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கும்—பெருமங்கலம். இது "வெள்ளணி" எனவும்படும். "மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணி பணிந்து எவ்வுயிர்க்கண்ணும் அருளோடு நிகழ்தலின

---

* இந்நூல், 73—75-ம் பக்கம் பார்க்க.

† இவர் "கிணைநிலைப்பொருநர்" எனப்படுவர்; கிணைப்பறைகொட்டி வேளாளரைப் புகழ்பவர்.

அத்தனை வெள்ளணி* என்ப" என்றார் நச்சினார்க்கினியர் (சீவக. காந்தருவ. 111). இதனால, சமாதான சித்தத்துடனிருந்து அருள்புரியுநிலைக்கு வெண்மைநிறம் முற்காலத்தே அறிகுறியாக வழங்கியமை பெறப்படும்.† (14) அரசன முடிபுனைநதகாலநதொடங்கி ஆண்டுதோறும் அவன் முடிபுனைந்துகொண்டு ஆடும—நீராட்டுமங்கலம். (15) உலகுடனிழற்றும் அரசனது கொற்றக்குடைநிழலின் இயல்பு கூறுதல் (16) அவ்வரசனது வாளை, அதனாற் பசிதீரநத பேயும் பிறரும வாழ்ததும் வாணமங்கலம (17) மாற்றரசன வாழ்நத மதிலையழித்துக் கழுதைபோரால் உழுது, வெள்ளைவரகும கொள்ளும விதைதது மங்கலமலலாதவற்றைச் செய்து அரசன் மஙகலநீராடுதல் 'இருங்களந்தோறும்-வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம பூட்டி-வெள்ளை வரகும் கொள்ளும விதைக்கும்-வைகனுழவ வாழியபெரிது' (புறம்-392) என ஒருதலைவன புகழப்படுதல காணக. (18) பரிசிலவிருமபிவநதவன், தன குடும்பததின இடும்பைகூறித தான விரும்பியபொருளை வேண்டிக்கேட்டல். (19) வேண்டிய பரிசிலைப்பெற்றவன், தான பெற்றதை உயர்ததிக் கூறித் தலைவன விடைகொடுததபினபேனும தானே அவனபால விடைகொணடேனும் செலலுதல. (20) புலவனைநத தீயசகுனஙகளாற பாட்டுடைத்தலைவாக்குத தோன்றிய தீங்குகண்டு, அவரால் உதவிபெற்றவர், 'அவர்க்குத் தீங்கின்றாக' என்று ஓமபடை கூறுதல—இவை மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்துறைகள என உணாக.

இனி, மககட்பாடாணிலன்றித் தெய்வப்பாடாணிலும் புணர்ச்சி வேட்கைபற்றி நிகழும காமப்பகுதிகளும் சேர்க்கப்படுமெனவும (83), குழவிப்பருவதது மககளிடததும் அன்புபற்றிக் கூறும் காமப்பகுதிகளுண்டென்றும் (84) [இப்பகுதிகள—பிள்ளைப்பருவத்துக்குக் கூறும் செங்கீரை தால் சப்பாணி முத்தம் முதலிய பற்றிய கூற்றுக்கள்], ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடியொழுகும் ஒரு தலைவனது விளக்கமும் புணர்ச்சிவேட்கைபற்றிய காமப்பகுதியாகுமென்றும் (85) [இது, பின்னுள்ளோர், ஏழுபருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாற்

---

* வெள்ளணிநாள் - பிறந்தநாளென்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் (9.24).

† இக்காலத்து மேனாட்டார் போர்நிகழ்ச்சியிலும், வெள்ளைக்கொடி பிடித்துப் போரிடையே பகைவர் வருவராயின் அது சமாதானத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல், ஒப்பிடற்பாலது.

செய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம்; இது பரத்தையர்க்கன்றிக் குலமகளிர்க் குரித்தன்று என்பர்]—இவையெல்லாம் சான்றோர் புலனெறிவழக்கத்தோடு பொருந்தக் கூறுதற்குரியன என்றுங் கூறுவர். (பக். 197, 198.)

மேற்கூறியவாற்றால், வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையிறுதியாகவுள்ள புறத்திணை ஏழனிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வெழுதிணைக்கும் பொதுவாக வழங்கும் வேறுசில துறைகளும் உள்ளன. அவற்றை ஆசிரியர் "வெறியறிசிறப்பின்" (60) "கூதிர் வேனில்" (76) என்ற சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அவற்றாலும் பழைய தமிழ்வழக்கங்கள் பல அறியக்கிடத்தலால், அவற்றிற் சிறப்புடையனவற்றை ஈண்டுக்கூறுவேம். (1) வேலன்வெறியாடல்—இது முன்பே நமக்கு விளக்கப்பட்டது.* (2) மூவேந்தருடைய படையாளரும் போரில் 'இன்னவேந்தரைச் சார்ந்தவர்' என்பது தெரியும்படி அவ்வரசர்க்குரிய போந்தை (பனம்பூ), வேம்பு, ஆர் (ஆத்தி) என்ற அடையாளப் பூக்களைச் சூடிக்கொள்ளுதல்†. (3) வள்ளிக்கூத்து—இஃது இழிந்தோர் ஆடும் ஒருவகையாடல். (4) கழனிலைக்கூத்து—இளம்பிராயத்தானொருவன் போரில் ஓடாது வீரச்செயல் காட்டிநிற்றற்கு வியந்து அவற்கு வீரக்கழல்கட்டி ஏனைவீரர் ஆடுகின்ற கூத்து. இங்ஙனம் கழல்கட்டுதலேயன்றிக் கொடிமுதலியவும் அவற்குக்கொடுப்பதுண்டு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (5) உன்னநிலை—போரிலே வைத்தகால்வாங்காது முன்னின்று பொருத வேந்தனை உன்னமரத்தோடு சேர்த்திப் புகழ்வது. இம்மரம்‡ தெய்வத்தன்மையுடையதாய்ப் பின்னிகழும் நிமித்தங்களைக் காட்டுவதாகும். (பதிற்று. 40). (6) பூவைநிலை—மாயோன்புகழை மன்னர்புகழுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவது; பிறகடவுளர் புகழை உவமையாக்கினும் இத்துறையாம். (7) பிள்ளையாட்டு—வாளாற் போர்செய்துயர்ந்த

* இந்நூல் 62-ம் பக்கம் பார்க்க.

† சேனைத்தலைவர் அரசர் மாலையே சூடுதல், பதிற்றுப்பத்து 31-ம் பாட்டாலும் அறியலாகும். 'லங்காஸ்டிரியன்ஸ்' (Lancastrians) யார்க்கிஸ்டஸ் (Yorkists) என்ற இருபகுதியாரும் இங்கிலாந்தின்முடிகருதிப் போர்புரிந்த காலத்து, தங்கட்கு அடையாளங்களாக வெள்ளை சிவப்புநிற ரோஜாமலர்களை அணிந்துகொண்டு போர்விளைத்தமையும், அவ்ரோஜாக்கள்—"Wars of the roses" என ஆங்கிலசரித்திரத்து வழங்குதலும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

‡ "உன்னம் என்பது மரம்; அது தன்னாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால் உலறியும் வாராதவிடத்துக் குழைந்தும் நிற்கும்" என்பர் இளம்பூரணவடிகள். இலந்தையை உன்னமென்பர் மலையாளநாட்டார்.

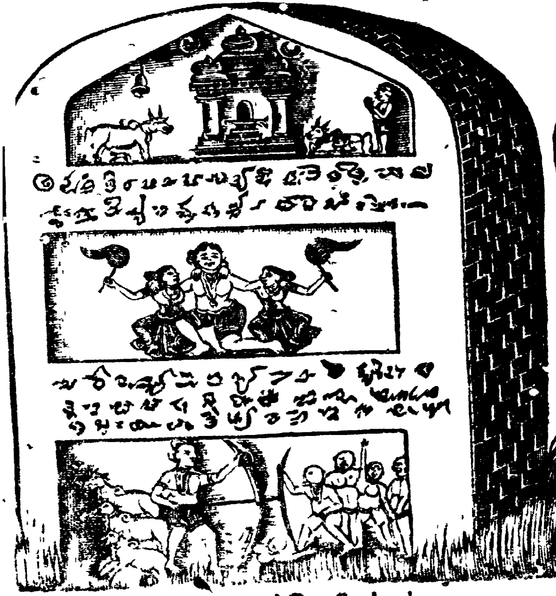

கன்னட நாட்டு வீரக்கல்.

தமிழ்நாட்டு நடுகல்.

அரசிளங் குமாரனுக்கு, அந்நாட்டார் பறையொலி முழங்க அரசுகொடுப்பது. இதனாற் குடிகளே அரசிளங் குமாரனைத் தம வேந்தனாக நியமித்துக்கொள்ளுதல் பண்டை மரபென்பது அறியப்படும்.

(8) நடுகல்:—போரிற் சிறந்தவீரனொருவன் பட்டுவீழ்ந்தபோது, அவன் வீழ்ந்தவிடத்தே கல் நடுதல். இங்ஙனம் கல்நடுதற்கு ஆறு செய்திகள் கூறுவர் ஆசிரியர். அவை — கல்லிருக்கும் இடங்கண்டு உரியகல்லை ஆராய்ந்துகொள்ளுதல், அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்ட கல்லை அவ்வீரனது உருவாக்கி அவன்பெயரும் பீடுமெழுதற்கு நல்ல நாள்கோடல்; நாட்கொண்டபின்னாக கல்லை நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்தல்; அவ்வாறு தூய்மைசெய்தபின் அக்கல்லைக் குறித்தவிடத்தே நடுதல்; நட்டபின்பு அக்கல்லைத் தெய்வமாகக்கருதி அதற்குப் பெருஞ்சிறப்புப் படைத்தல்; படைத்து எல்லாருங்கூடி வாழ்த்துதல்—என்பன. இவற்றை முறையே ஆசிரியர்-"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்-சீர்த்த மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்" என்பர். உரைகாரர் வேறுசில செய்திகளையும் இவற்றுடன் கூட்டியுரைப்பர். ஐயனாரிதனாரும் இந்நடுகற்செய்திகளை விரித்துக் கூறினார். இஃது, "என்னைமுன் னில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை—முன்னின்று கல்நின் றவர்" என்ற திருக்குறளினும், "ஆடவர் பீடும் பெயரு மெழுதி யதர்தொறும்—பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்" என அகப்பாட்டினும்(131) புறநானூறுமுதலிய நூல்களினும் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். இவற்றாற் போரில் இறந்த வீரரைத் தமிழ்மக்கள் எத்துணையாகக் கௌரவித்து வந்தவரென்பது விளங்கும். இத்தகைய கற்கள் சேலம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் கன்னடநாட்டிலும் மிகுந்து காணப்படுமென்றும், "வீரக்கல்" என்ற பெயர் அதற்கு வழங்குவதென்றும் கூறுவர். இவ்வீரக்கற்களுள், முற்பட்டதையும் பிற்பட்டதையும் குறிக்கும் இரண்டு மாதிரிகைப்படங்களை ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் முன்பு வெளியிட்டுள்ளார். (தொகுதி-3-பகுதி-2. பக்-55).

இதனுடன்சேர்த்துள்ள மாதிரிகைப்படங்களால், ஆடவர் பெயரும் பீடுமெழுதிய நடுகற்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையிற் பிற்காலத்தும் அமைக்கப்பட்டு வந்தசெய்தி வெளியாம். சாஸனங்களினும் இந்நடுகற்செய்திகள் கூறப்படுகின்றன என்பர்.

இனி, போர்த்தொழில்கருதியவேந்தன் தங்கியுறையும் பாசறை, வேனிற்பாசறை கூதிர்ப்பாசறை என இரண்டாம் (76). "கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்-காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினும்" என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. இதனால், வேனிற்பருவமும் கூதிர்ப்பருவமும் யுத்தயாத்திரைக்குச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும். 'பலமுள்ளகாலத்தேயே பகைவர்நாட்டை எதிர்க்கவிரும்பின் (வேனிற்பருவமாகிய) பங்குனிசித்திரைமாதங்களிலும்புறப்படலாம்' என்று மனுவும் (அத்-7; சு. 182), "ஒருவரோடொருவர் வயிரங்கொண்டு வெல்லவெண்ணும் அரசர் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்தற்கேற்ற காலம் (கூதிர்ப்பருவம்) வந்துவிட்டது, இதுவே அரசர் படையெடுத்துச் செல்லற்குச் சிறந்தகாலம்" என வான்மீகிமுனிவரும் (இராமா. கிஷ்கிந். சர். 30.) வேனில் கூதிர்ப்பருவங்களை யுத்தத்துக்குரிய காலங்களாக முறையே கூறுதல் கண்டுகொள்க. இனி, வேளாண்மாந்தர் விளையுட்காலத்துக் களத்துச் செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறிவந்த கிணைப்பொருநர் முதலியோர் அந் நெற்போர்க்களத்தே விளங்கப் பாடுவதேயன்றி, பொரும் போர்க்களத்திற் புலவர் தேர் ஏறிவந்து 'களவழிச்செய்யுள்' பாடுவதுமுண்டென்பதும் (பொய்கையார் பாடிய களவழிநாற்பது இத்தகையதாம்), போரில் வென்ற வேந்தன் அவ்வெற்றிக்களிப்பாலே, தன்னட்பினராய அரசரோடும் தானைத்தலைவரோடும் சேர்ந்து கைபிணைந்து தேர்த்தட்டில்நின்று குரவைக்கூத்தாடுவ துண்டென்பதும், வீரர்க்குரிய ஆயுதங்களுள் வேற்படையே சிறந்ததாக முற்காலத்து வழங்கியதென்பதும், தாம் குறித்த காரியத்தை நிறைவேற்றமுடியாதவிடத்துத் தமிழ்வீரர் தம்முயிரை அங்கியங்கடவுட்கு அவிப்பலிகொடுப்பரென்பதும், அரசன் வெறுப்புவந்தபோது தன் சிங்காதனத்தைத் துறப்பதுண்டென்பதும் (இச்சிங்காதனம் 'கட்டில்' எனப்படும்) தர்மசபைகளில் (நீதிஸ்தலங்கள்) குடிப்பிறப்பு கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை என்ற எண்குணங்களாற் சிறந்த பெரியோரே விளங்கிவந்தனரென்பதும், ஒழுக்கமும் கொடையும் பிழைத்தவை பொறுத்தலும் பிற உயர்குணங்களு முடையராகி, முடிவில் துறவுள்ளம் பிறந்து பற்றற்றவராகப் பண்டைவேந்தர் விளங்கினரென்பதும், பிறவும் "கூதிர் வேனில்" என்ற பொதுவியல்கூறுந் துறைப் பகுதிகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

ஆகவே, புறத்திணையியலானது, நாம் கூறியவளவில், பண்டையரசருடையவும் போர்வீரருடையவும் ஏனைமக்களுடையவும் அரும்பெருங் குணங்களையும் செயல்களையும் பழங்காலத்து வழங்கிய முறைதவறாது கூறுவதென்பதும், ஆதலால் அப்பகுதிமுழுவதும் பழையசரித்திரக் கூறுகளே என்பதும் ஆராய்ந்துகொள்ளத்தக்கன. இப்புறத்திணை துறைகளைப் புலவர் பாடிய சிறப்புப்பற்றிய புறத்திணை நன்னாகனார், நொச்சி நியமங்கிழார், வெறிபாடியகாமக்கண்ணியார் முதலாகப் பண்டையோர் பெயர்பெற்று விளங்கியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

V. மெய்ப்பாட்டியல்.

இனிப் பொருளதிகாரத்துள், தொல்காப்பியனார், அகம் புறமென்ற இருபகுதிப்பட்ட பொருள்களையே கூறப்புக்காராயினும், அவ்விருபகுதியும்பற்றிய சான்றோர்வழக்குகளுக்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுதலுடைய மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றின் இலக்கணங்களையும் அப்பொருட்கூறுகளோடுவைத்து விளக்குவாராயினர். அவற்றுள், மெய்ப்பாடாவது—உலகத்தாரது உள்ளத்தேநிகழும் நிகழ்ச்சிகள், ஆங்கு நிகழ்ந்தவாறு புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர்வழியால் வெளிப்படுதலாம். வீரசோழிய உரைகாரர் "மெய்க்கட்பட்டு விளங்கிய தோற்றம்" என்பர். இதனைச் சத்துவம் என்பது வடநூலவழக்காகும். இம் மெய்ப்பாடுகளின்வகையும் இலக்கணங்களும் அகம் புறமென்னும் பொருட்பகுதிகட்கு ஏற்பவைத்து இவ்வியலிற் கூறப்படுவன என உணர்க. இம் மெய்ப்பாடுகள்:—நகை (சிரிப்பு), அழுகை (அவலம்), இளிவரல் (இழிவு), மருட்கை (வியப்பு), அச்சம், பெருமிதம் (வீரம்), வெகுளி (உருத்திரம்), உவகை—என எட்டாக ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். நாடகநூலார்—இவ்வெட்டோடு சமநிலை (சாந்தம்) ஒன்றுகூட்டி ஒன்பதென்று கூறுவரென்பதும்,* இவற்றுள், உருத்திரமொழிந்த எட்டையும் 16—ஆகவும், 32—ஆகவும் விரிப்பரென்பதும், "பண்ணைத் தோன்றிய

---

* சிலப்பதிகாரம் 66; 67-ம் பக்கங்களில், இச்சுவை யொன்பதும் சுருங்க விளக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வொன்பதுடன் "வற்சலம்" ஒன்று கூட்டிச் சுவை பதினென்பாருமுளர். வற்சலம்-புத்திராமுதலியோரிடத்துக் காணப்படும், வீரம் கல்விமுதலியவற்றால் உண்டாய அன்பு. (செந்தமிழ். தொ. 10. பக்-181)

எண்ணான்கு பொருளும் கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" என்ற சூத்திரத்தாலும் அதனுரையாலும் தெரியவருகின்றன. வடமொழி யலங்காரநூலார், இவ்வெண்வகைமெய்ப்பாடுகளாலும் நடப்பதே சுவை யென்னும் அணியாம் என்று கூறுவர். சுவையாவது—"வடிவம் இளமை முதலிய விபாவங்களாலும் (விபாவம்-விசேடித்துத் தோன்றியது), கட பார்வை, மயிர்சிலிர்த்தல் முதலிய அநுபாவங்களாலும் (பின்னாகத் தோன்றியது), வெறுப்பு பலகத்துறைமுதலிய சஞ்சாரிபாவங்களாலும் (துணைசெய்வதாகத் தோன்றியது) உண்டாகும் விருப்புமுதலிய மனச செய்கை" என்பர் அலங்கார நூலார்.

இனி, மெய்ப்பாடு எட்டனுள், நகையானது—எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என நான்கு பகுதியும், அழுகை—இளிவு (இகழப் படுதல்), இழவு, அசைவு (பண்டைநிலைமைகெட்டு வருந்தல்), வறுமை என நான்குபகுதியும், இளிவரல்—மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என நான்குபகுதியும், மருட்கை—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என நான்குபகுதியும் உடையவாம். ஆக இவை நானான்குபதினாறும், தன்கட்டோன்றுதல் பிறர்கட்டோன்றுதல் என்ற இருபகுதிபட்டு முப்பத்திரண்டாக நடக்கும் என்றும், இனிவரும் அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்ற நான்குமெய்ப்பாடுகளும் நானான்கு பதினாறு பகுதிப்படுமேனும், முன்னவைபோல் ஒன்றிரண்டாகி 32-ஆகாது, பதினாறேயாமெனவும் உரைகாரர் கூறுவர். பிற்பட்ட அந்நான்கனுள் அச்சத்தின்வகையாவன:—அணங்கு (பேய்பூதமுதலியவை), விலங்கு, களவர், இறை (அரசன்) என்பன. குவலயானந்தமுடையார்—"குரூரமுடைய வற்றைப் பார்த்தல் முதலியவைகளால் உண்டாம் மனக்கலைவு" அச்சமென்பர். பெருமிதத்தின்வகையாவன:—கல்வி, தறுகண் (அஞ்சத் தக்கவற்றுக்கு அஞ்சாமை), இசைமை, கொடை என்பன. இனி வெகுளி யின்வகை—உறுப்பறை (அங்கவீனம்), குடிகோள் (தாரம் சுற்றமுதலிய வற்றிற் கேடுசூழ்தல்), அலை (கோல்கொண்டு அலைத்தல் முதலியன), கொலை என்பன. உவகையின்வகை.—செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணர்ச்சி, விளையாட்டு என்பன. இனி, இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளே யன்றி, உடைமை முதல் நடுக்கமீறாக வேறு 32—பொருளுங் கூறி, அவையும் மெய்ப்பாட்டின்வகையே என்பர் ஆசிரியர். அவற்றின் விரிவு உரை நோக்கி உணர்ற்பாலன; இவ்வாறு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என உணர்ந்துகொள்க.

இனி, அகத்திணைக்கே பெரும்பான்மையுரிய மெய்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் 15-சூத்திரங்களாற் கூறி இவ்வியலை முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் கூறும் முறையிலே, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து, அவ்வெதிர்ப்பாடு தொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியாகவும், புணர்ச்சியின் களவுவெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியாகவும், இந்த ஆறும் தனித்தனி நந்நான்கு பிரிவுடையவாகவும் மெய்ப்பாடுகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், எதிர்ப்படுதல் தொடங்கிப் புணர்ச்சிவரையுள்ள மூன்றுபகுதியிலே முதற்பகுதிக்குரிய நான்குவகையும் தலைவிமாட்டே நிகழும்; அவை வருமாறு:-

(1) தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தன்னை அவன் நோக்குதலைத் தலைவி விரும்பும் உள்ளநெகிழ்ச்சி, இது 'புகுமுகம்புரிதல்' எனப்படும். "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்கால்-றானோக்கி மெல்ல நகும்" (குறள்-1094) எனக் காண்க. (2) தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உட்கும் நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலால், வியர் உண்டாகிய நெற்றியினளாதல் (3) அதன்பின்னர்த் தலைவனிடந் தோன்றிய குறிப்புக்களால் தலைவி உள்ளமுவந்தவழியும், நகாது நிற்றல்; "முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை - நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு" என்பது குறள். (4) அங்ஙனம் நகையை மறைத்தவழியும், உள்ளஞ்சிறந்து நிறையழிதலியல்பாதலால் அச்சிதைவு பிறர்க்குத் தெரியாவகை அவள்தன் நெஞ்சினை நிறுத்தல்

"யானதற் காணவொட்டாறுந் நாணவெரீஇ பிகிழாள்
வாணுதல் வியர்ப்பப் நாணினள் இறைஞ்சி
மின்னுவெளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுத லரிவை தயமனஞ் சிதைந்ததை..
நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே"

என, இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்றுநீங்கிய தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லிய செய்யுளில், இந் நான்குமெய்ப்பாடுகளும் முறையே நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதல் காணக.

இனி, இரண்டாம்பகுதிக்குரிய நான்கு மெய்ப்பாடுகளாவன:— (1) மெய்யும் மெய்யுற நீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்குத் தலைமயிரின் முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியாலே தன்வயமன்றியும் நெகிழ்தல். புணர்ச்சிக் காலத்து மகளிர்க்கு இஃது இயல்பாமென்க. (2) உறுப்புக்களிற் பூட்டப்படாது பெய்துவைக்கப்பட்ட தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்தல். (3) நெகிழ்தற்குரிய வளைமுதலியவற்றை முன்கையில் இறுக்ச் செறித்தல் மோதிரந்திருத்தல முதலியன; (4) உடுத்த உடையும் பலகாலும் அழித்துடுத்தல் என இவை.

"விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ னொருவன்
கண்ணி னோக்கிய தலலது தண்ணென
உரைத்தது மில்லை மாதோ அவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
ஓதி முந்துறக் காதொன்று நெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணொடுசொடு கழலத்
துகிலுமப பன்முறை நெடிது நிமிர்ந்தனவே
நீயறி குவையதன முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே"

எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றசெய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க.

மூன்றாவது பகுதிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) மேற்கூறியவாறு, அவிழ்ந்த உடையினைப் பெயாத்து உடுத்துங்கால், அது பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்ட, அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கைபாற் பொத்துதல். (2) இடையில அணிந்த அணிகளைத் திருத்திக் கோடல். (3) புணர்ச்சியை வேண்டாதாளபோல், ஒரு வள செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு புரிதல. (4) அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டதிலும் நிற்காது தன்னிறையழிதலால கைகள் தாமே முயங்கல்விருப்பததால எழுதல்—என்பன. இங்ஙனம கூறப்பட்ட (நால்வகையான) மூன்றுபகுதிகளும், முதலிற்குறித்தவாறு, எதிர்ப்படுதல் முதற் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வனவாதல் நோக்கிக் கொள்க. இனி வருவன—புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையுமுள்ள பின் மூன்று பகுதிகளாகும்.

நான்காம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன— (1) புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்பு, தலைமகனைத் தன்னவனாகப்பாராட்டுங் குறிப்பு நிகழ்தல். (2) விளையாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த மடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதல. (3) சுற்றத்தார் கூறப்படுங் கடுஞ்சொற்களை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொண்டு, புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கம் புலனாகுமோ என்று நாணுதல். (4) தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கண்ணியுந் தாருமுதலியனகொண்டு கையுறைபாராட்டுதல்-என்பனவாம்.

ஐந்தாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள நான்காவன:— (1) இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியிருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை சிலா பலர்க்குப் புலனாக, அதனால் எழுகின்ற அலருக்குத தலைவி நாணமுறறு, அசசெய்தியைத் தோழிக்குந் தமர்க்கும அறிவுறுததற குறிபபைத தெரிநதுடமபடுதல். (2) அங்ஙனம உடம்பட்டபின்பு, பண்டுபோலப் பகற்குறியினும் இரவுக் குறியினும தலைவனுடன் கூடுதலை அவள மறுததல். (3) அக்காலத்தே தலைவி இறசெறிக்கப் படுதலால் தலைவன்முன் வெளிப்படாது ஒழுகுதல். (4) அங்ஙனம கரநது ஒழுகுங் காலத்துத் தலைவனை ஒரு ஞான்று கண்ட தலைவி, கழியுவகை கொள்ளுதல இங்ஙனம் தலைவனைக் கண்டு மகிழ்தல், "புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப பட்டுழிப்—பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்"* (பக்-261) "வேளாண் எதிரும விருநதின் கண்ணும்' நிகழுமென அறிக.

ஆறும்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) தலைவனைக் கூடப் பெறுமையால், புறத்தே கோலஞ்செய்தவழியும் அகத்தே சிதைவுண்டாதல். (2) அக்கவற்சியானே சுற்றத்தாரிடையிருந்தும் தமியாள் போன்றகுறிப்பை வெளிப்படுத்தல் (3) கையொடு பிடிபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாறிச்சொல்லுதல். (4) கலங்கா துசொல்லியவழியும் தன்பாலுள்ள கவற்சிதோன்றக் கூறுதல்—என்

* "உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்துத் தலைவன் புக்கெதிர்ப்பட்டுழி அவனை விருந்தேற்றுக்கொள்ளும் பகுதிக்கண்ணும்;" எ-று. இவ்வாறு திரு

பன. இங்ஙனம் கூறிய ஆறுபகுதி மெய்ப்பாடுகளும் முறையே காமக் கூட்டத்துக்கு நிமித்தமாய்த் (267) தலைவிபால் நிகழ்வனவாதல் காணலாம். இவ்வை (அறுநான்கு) இருபத்துநான்குமெய்ப்பாடுகளிற் சில குறைநதும் (268) சில கூடியும (பக்-500) வருவனவுளவென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணைகட்கு மெய்ப்பாடுகள வரையறையிலலையெனவுங் கூறுவர். (பக்-499) களவு கற்புக் காலங்களில, மேற்குறித்த இருபத்து நான்கன்றி வேறுபலவும நிகழ்தலை "இன்பத்தை வெறுத்தல்" (270) "முட்டுவயிற் கழறல்" (271) "தெய்வமஞ்சல" (272) என்ற சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும நோக்கி உணர்க. இனித் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில, நிமபிரி(=அழுக்காறு' இச்சொல இப்பொருளில ஆசிரியரால் அருமையாக வழங்கப்படுகின்றது) கொடுமை, தன்னைவியத்தல், புறங்கூறுதல், வன்சொல், உறுதியின்மை, சோமபல, தனகுடியை மேலாக மதித்தல், இருவருள ஒருவர் தானே அதிக இன்பம் அடைவதாக நினைத்தல், அறிவின்மை, மறவி, இன்னாளையொப்பள இவளென்று அன்பு செய்தல் எனபவை உயாநதகாமக்குறிப்பிற்கு ஆகாதன என்பர் ஆசிரியர் (274).

முடிவாக, ஆசிரியர், கண்ணாலும செவியாலும நுண்மையாக அறியும் உணர்வுடைமாந்தர்க்கல்லது, மறறவாககு,மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் அரிதாம் என்று கூறுவர்; அஃதாவது— "எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்-றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" என்று, நகைக் கேதுவாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாயினும், அப்பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் நகைபுணர்வு இவ்வாறு புலப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறினரில்லை; இவ்வாறே ஏனையவும். இவற்றைக் கண்ணும் செவியுங் கருவிகளாக அறிவுடையோர் நுனித்துணர்ந்து கொள்ளக்கடவர் என்பதாம்.

VI. உவமவியல்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகள்போல, அகப்பொருள் புறப்பொருள்களை அறிவதற்கு உபகாரப்படுமவற்றுள் இவ்வுவமவியலும் ஒன்றாகும். உவமமாவது—ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமை கூறுதலாகும். இவ்வுவமையைத் தொல்காப்பியனார் உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்தோதுவர். இவற்றுள் ஏனையுவமமாவது—வெளிப்படையுவமம்; இஃது உள்ளத்தான் உணரவேண்டாது, சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரப்படுவது. "ஏனை யுவமந் தானுணர் வின்றே" (49) எனக் காண்க வடநூலார் வழங்கும் பலவகையணிகளிலே உவமையணியொன்றே இவ்வியலிற் கூறப்படுவதென உணரற்பாலது. இவ்வுவமத்தின் விகற்பங்கள் நான்காகும்:—வினை, பயன், மெய் (வடிவு), உரு (வண்ணம்) என. 'புலியன்னமறவன்' என்பது வினையுவமம்; புலி பாயுமாறுபோலப் பாய்வன் எனத் தொழில்பற்றிவந்தமையின். "மாரியன்ன வண்மைத்—தேர்வேள ஆய்" என்பது பயனுவமம்; மாரியால் விளைக்கப்படும் பொருளும், வண்மையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு. 'துடியிடை' என்பது மெய்யுவமம்; கீழும் மேலும் அகன்றுகாட்ட இடை சுருங்கித்தோன்றுதலால், உருவொத்தபடி. 'பொன்மேனி' என்பது உருவுவமம்; பொன்னிடத்தும் மேனியிடத்துமுள்ள நிறமே ஒத்தலால். இந்நான்கு விகற்பங்களில் ஒன்றும் பலவும் ஒருவமையில் விரவியும்வரும்; உதாரணமாக—'பிறையன்ன வையெயிறு' என்றவிடத்து, பிறைக்கும் எயிற்றுக்கும் வண்ணமும் வடிவும் ஒத்தல் கண்டுகொள்க (277) இவ்வுவமை யாண்டும் உயர்ந்துநிற்பதாகல்வேண்டுமென்றும், உவமிக்கப்படும் பொருள் [=உவமேயம்: இதனைப் 'பொருள்' (278) என்று வழங்கலுமுண்டு] இழிந்துவரல்வேண்டுமென்றும், இங்ஙனம் கூறுமிடத்து 'அவ்விரண்டும் ஒத்தன' என்று உலகம் மகிழும்படி அமையவேண்டுமென்றும் (283) கூறுவர். இவ்வுவமவகைநான்கும்,—சிறப்பு நலம் காதல் வலி—இவை நான்கனிடமாகவே பெரும்பான்மை பிறக்கும்; (279–280) உவமங்களின் பொதுத்தன்மைகள் நன்குவிளங்காதவிடத்து அவை உய்த்துணர்ந்து அறியப்படுமென்பதும், உவமேயமே உவமையாக்கக் கூறுதலுமுண்டெனபதும், மிகவுயர்ந்த

தையும், மிகவிழிந்ததையும் ஒப்புக்கூறும்போது, கேட்டோர் மனங் கொள்ளும்படி, இனிமைபடக் கூறவேண்டுமென்பதும், பிற உவமப் பகுதிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் கூறப்படும் உவமங்களை விளக்குதற்கு உரிய உருபுகள் பலவாகும். அவற்றை ஆசிரியர் எட்டுச்சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் கூறுவதிலுள்ள விசேடம் என்னெனில்—வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கு பகுதிகளிலும்—இவ்வுருபுகள் வழங்குமிடத்து—இன்ன இன்ன உருபுகள் இன்ன இன்ன உவமைகட்கே உரியன என்று வரையறைப்படுத்துவதாகும். இதனை "அன்ன ஆங்க மான இறப்ப—என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு—கண்ணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம்" என்பது முதலிய சூத்திரங்களால் உணர்க. இவ்வாறு, ஒவ்வோர் உவமப் பகுதிக்கு உரிமைப்படுத்த உருபுகளை நியமித்ததலால் இக்காலத்துப் போல எல்லா உருபுகளும் எல்லா உவமைகட்கும் ஆசிரியர் காலத்து வழங்கினவல்ல என்பதும், அங்ஙனம் வழங்காது உரிமைப்பட்டது ஒவ்வொரு காரணம்பற்றியே என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இதனாலே "தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே" என்று, அவ்வுருபுகளின் மரபு வழுவாநிலைமையும், ஆசிரியர் வற்புறுத்துவாராயினரெனக். ஈண்டு உரைகாரர் எழுதுவன கவனித்தற்குரியவை—"மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயின ஒருகாரணமுடையன என்பது, ஆசிரியர் பெரும்பான்மையாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம்; அல்லதூஉம், 'மரபிற் றோன்றும்' என்றதனான், இவையெல்லாம் மரபுபற்றியே அறியல்வேண்டும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினோர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்றுவருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்தலான் என்பது" எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாக மரபுபற்றிவரும் உருபுகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் "நளிய, நந்த" என்ற இரண்டும் முற்காலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பது—"அவ்விரண்டும் இக்காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க" என உரைகாரர் குறித்ததலால் அறியலாகும்.

இனி, உவமம் பலவகையாக விருத்தலானும், வேறு பல அலங்காரங்கட்கு அடிப்படையாதலானும், பிற்காலத்து அணியிலக்கணங்கூறும் வடநூல்களும் தென்னூல்களும் இதனைப் பலவகையாக விரிப்பனவாயின. மகாகவியாகிய தண்டியாசிரியர் வடமொழியிலியற்றிய காவியாதரி

சத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரம், சொல்லணி பொருளணியென இருபகுதிகொண்டும், அவற்றுட் பொருளணியை முப்பத்தைந்துவகையாக்கியும் விளக்குவதாம். இம் முப்பத்தைந்தனுள்ளே, தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமமும் ஒன்றாகும். இவ்வணிதன்னையும் மிகப் பலவாக வடநூலார் விரித்துக்கூறுவதேயன்றி, அப்பகுதிகளை வெவ்வேறணியாக்கியும் பேதப்படுத்துவர். தொகையுவமம் என்றே தண்டியாசிரியர்கூறுவது "சுட்டிக்கூறாவுவமம்" என்ற சூத்திரத்தும் (282) விபரீத உவமை என்பது "பொருளே உவமஞ்செய்தனர" (284) என்றதினும், ஐயம் இதரவிதரம் என்பவை "தடுமாறுவமம்" என்பதினும் (307) அடங்குதலும், இவ்வாறே சுவையணி என்று தனியாகத் தண்டியலங்காரங் கூறுவது 'பெருமையுஞ் சிறுமையும்" (285) என்ற சூத்திரத்தடங்குதலும் உய்த்துணரக்கூடியன. சாகித்தியதருப்பணம், சரஸ்வதீகண்டாபரணமுதலிய வடநூல்களில், இவ்வுவமவகைகளிற் சில வெவ்வேறலங்காரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். ஆனால், வடநூலார்கூறிய அணிவிகற்பங்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்து வெவ்வேறணியாக வழங்கின அல்ல என்பதை, உரைகாரரும், உவமவியல் 37-ம் சூத்திரவுரையில், "இனி, இவ்வோத்தினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாருமுளர்; அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று கூறப்படா * * * பொருளதிகாரத்துள் (வரும்) பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட்கணியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனான், அவற்றையுந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது, வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாம் என உணர்க." எனவும் மற்றும் பல ஏதுக்கூறியும் பிற்காலத்தணிவகைகளை விரிவாக மறுத்துரைகூறுதல் காணலாம் (பக். 552). இனி, மேலேகூறிய உவமவுருபுகளிலே, "என்ற" எனவும் ஓர் உருபு ஆசிரியர்கூறுதலால், "வாயென்ற பவளம்" என்பதைப் பிற்காலத்து அணிநூலார் உருவகமாகக்கொண்டமுறையில் தொல்காப்பியர் கொள்ளாது, உவமைப்பாற்படுத்தே கூறினமையும் உய்த்துணரப்படுகின்றது (பக்-522).

மேலே கூறியபோந்தன, இவ்வியலில் ஆசிரியர் பகுத்துக்கொண்ட உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமம் என்பனவற்றுள், ஏனையுவமத்தின்செய்திகளாம். இனி உள்ளுறையுவமம் ஆராயற்பாலது. அஃதாவது—ஒரு புலவன் 'தான் புலப்படக்கூறுகின்ற உவமத்துடன், புலப்படக்கூறாது உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக' என்று தன்னுள்ளத்தே கருதி, அதனைப் பிறருமறிய உணர்த்துதற்குரிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிப்பதாம் (சஅ). இது தெய்வமொழிந்த உணவு முதலிய கருப்பொருளடியாகப் புலப்படுமென்பர். இவ்வுவமம், ஏனையுவமம்போல உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறுத்திக் கூறப்படாது, நல்லுணர்வுடையார் உவமம்போலப் பொருள்கொள்ளும்படி செய்யப்படுவதாய் நேரான உவமம் ஆகாமையால, 'உவமப்போலி' எனவும்படும். இவ்வுவமமும்—வினை, பயன், உறுப்பு (மெய்), உரு, பிறப்பு—என்பனவைபற்றி நிகழ்வதாம். உதாரணமாக—"கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை—சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர!" என்பது, வினைபற்றிவந்த உள்ளுறையுவமமாம. இதனுள், பரத்தையிற்பிரிந்து வந்த தலைமகனை விளிக்குமிடத்துத் தலைமகள்—"தாமரையை விளைப்பதறகன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள், தானே முளைத்த தாமரை, வண்டின்பசியைத் தீர்க்கும ஊரனே!" என்று தலைவனை விசேடித்து அழைத்தல் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றால், 'பரத்தையர்க்கென்று அமைக்கப்பட்ட தலைவனது இல்லத்தில்யான் இடைவந்து விருந்தோம்புகின்றேன்' என உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிர்நின்று உள்ளுறையுவமம் ஆதலும், அவ்வுவமத்துள்ளும்—தாமரையானது சுரும்பின்பசி களையுந்தொழிலோடு, தலைவியின் விருந்தோம்புதற்றொழிலுவமங்கொள்ளாநின்றமையால் இது வினையுவமம் ஆதலுங் கண்டுகொள்க. திருக்கோவை 260-ல் பேராசிரியரும் இவ்வுள்ளுறையை விளக்குதல் காண்க. இவ்வாறே பயன் உறுப்பு முதலியனவைபற்றி நிகழும் உவமங்களும் அறிகற்பாலன.

இவ்வுள்ளுறையுவமம்பற்றித் தலைவி கூற்றுநிகழ்த்துமிடத்து, மருதம் நெய்தலென்ற இரண்டுநிலங்களில் (302) அவளறியும் கருப்பொருள்கொண்டே உவமஞ்செய்தற்குரியள் எனவும் (301), தோழியும செவிலியும் இருந்தநிலத்துள்ள எல்லாக்கருப்பொருளாலும், பிறநிலப் பொருள் மயங்காது பொருந்தும்வகையால் உவமஞ்செய்தற்குரியர் என்வும் (301, 306), தலைவனாயின தன்னுடைமைதோன்ற எல்லா நிலத்துப்பொருள்களாலும உவமஞ்செய்தற்குரியன் என்றும (302, 305) ஏனையோர், தாந்தாம் அறிந்தவகையால், நிலம் வேறுபடாது கூறுவரெனவும (302) பிறவும் விதிப்பர் ஆசிரியர். இவையெல்லாம் முற்காலத்தே முறைதவறாது வழங்கிவந்தன வென்பது, பிற்காலத்தார்க்குப புதியவாகவுள்ள இவ்விதிகளை ஆசிரியர் நியமித்தலால் விளங்குகின்றது. அன்றியும, பொருளிலக்கணத்துக்கு ஏனையுவமமும் உரியதாயினும், இவ்வுள்ளுறையே சிறந்தது எனப்படுகின்றது (பக்-539). உரைகாரரும் 'மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்தோதியது என்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல: எனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினான் என்பது' (பக்-544) என்று எழுதினர். இதுபற்றியே; இவ்வுள்ளுறையுவமத்தை அகத்திணையியலில்வைத்து ஆசிரியர் ஓதுவாராயினர் என உணர்க (46–48).

VII. செய்யுளியல்.

இனி, மேற்கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் புலனெறி வழக்கிற்குரிய மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணங்களையும் உவமவிலக்கணங்களையும் கூறிப்போந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அப்புலனெறி வழக்கை அமைத்து நல்லிசைப்புலவர் பாடிவந்த செய்யுள்களின் இலக்கணங்களையும் எட்டாவதியலிற் கூறுவாராயினர். இப்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலுக்குள்ள உரைப்பகுதி நச்சினார்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியரதே என்பது, ஸேது ஸம்ஸ்தானவித்வான். ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள "செந்தமிழில்" எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையானும், பின் வேறாக வெளியிட்ட செய்யுளியல்—நச்சினார்க்கினியருரையானும் பிரசித்தமானதாம். இனி, இச்செய்யுளியலை "யாப்பதிகாரம்" எனத் தனியதிகாரமாக்கி வழங்கியதுண்டென்பதும், ஆனால், அது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றென்பதும், "மற்றிதனை யாப்பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் (மரபியலை) வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க; அல்லதூஉம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி, அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனொடு மாறுகோளாம்" எனப் பேராசிரியர்கூறுதலால் தெரிகின்றன. களவியலுரைகாரர் "எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம் என்றார்" எனப் பாயிரத்துக் கூறுவது, யாப்பதிகாரம் எனத் தனியே வழங்கிய பண்டைவழக்கைக் குறிப்பிக்கின்றது.

இனி, இச்செய்யுளியல் முப்பத்துநான்கு உறுப்புடையதாகக் கூறப்படும். அவைவருமாறு:—

(1) மாத்திரை—எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் விரவிக் கிடக்கும் அளவை.

(2) எழுத்தியல்வகை—எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. இவ்விரண்டுறுப்புக்களும் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆசிரியராற் கூறப்பட்டன.

(3) அசைவகை—அசைக்கூறுபாடு; இஃது இயலசை உரியசை என இரண்டாகப்பகுத்து ஓதப்படும். இவ் வகையுள்—குற்றுகர முற்றுகரங்களில்வரும் நேர்பு நிரைபு அசைக்கூறுகளும்,குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்கள் அசைக்குறுப்பாகுநிலையில, ஒற்றேபோலப் புள்ளிபெறுதலும் ஆசிரியர்கூறுதல் ஆராயற்பாலன.

(4) சீர்—அவ்வகைகள் இரண்டானும் மூன்றானுஞ்சேர்ந்து ஓரோர் சொல் இலயுட்பட்டுமுடிவது சீர் எனப்படும். பேராசிரியர் "உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா" என்றுகூறி நாட்டுவர்.* இனித் தளையென்பதோர் உறுப்பு ஆசிரியர் கூறாமை நோக்கி

* தொல்காப்பியனார் "மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்" "குற்றிய லுகரமு மற்றென் மொழிப" என்ற சூத்திரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-104-5) மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறிய வேறுரையை, நன்னூல்விருத்திகாரர் "அற்று, என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடுநிற்குமெனக்கொள்ளாது, இம்மூன்றுஞ் சூத்திரத்தைப் 'புள்ளி யீற்றுமுன்' என்னும் 36-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக—கொண்டார்... ....அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேறிலக்கணம் அன்றாம்" எனக்கூறி மறுத்தனர் இதனால், குற்றியலுகரம் மெய்போலப் புள்ளிபெறுதலைக் கூறுவதே அவ் விருத்திகாரர் கருத்தென்பது விளங்கும் இக்கொள்கையே யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், "குற்றியலுகரமுங் குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்கும், என்னை? 'குற்றியலுகரங் குற்றியலிகரம்—மற்றவை தாமே புள்ளிபெறுமே' என்பது சங்கயாப்பு" என்றெழுதலான் உணர்க. இவர் கூற்றில், குற்றியலுகரத்தோடு, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்காலத்தும், அக்குற்றிகரம் புள்ளி பெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரியர் "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்—"எனவே எழுத்தோத்தினுள், 'மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' எனக் கூறிக் 'குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப' எனக் குற்றியலுகரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார் அதுபோல, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்றல் உடைத்தென்றவாறாயிற்று. .. .. .இவற்றையெல்லாம 'ஒற்றெழுத்தியற்றே' என்றதனால் புள்ளியிட்டெழுதுக" என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின உணரப்படும். இவற்றால் நோக்குமிடத்து, நாகியாது என்னுங் குற்றுகர குற்றிகரங்கட்கு, மெய்யெழுத்துப்போல—ககர கிகரங்கட்கு மேலே—புள்ளியிட்டெழுதல் தொல்காப்பியர்காலத்து வழக்காதல் தேறப்படும். இவ்வாறே மகரமும் ப் எனப் புள்ளிபெறுமென்பது "உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே" என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தானுணரப்பட்டதாம்.

கற்பாலது. இத்தளைவேண்டினர் பிற்காலத்து ஆசிரியரே யென்பதும், தளைத்தலிற் றளையாகி அது சீரது தொழிலேயாதலின், தொல்காப்பியனார் அதனைத் தனியுறுப்பாக வேண்டாரென்பதும் பேராசிரியர்கொள்கை.

(5) அடி—அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு; இது, குறளடி சிந்தடி முதலிய ஐந்துவகையும் 625—விரியு முடையது. நாற்சீர்கொண்டதே அடியென்று சிறப்பிக்கப்படுமென்பதும் (344.), அந்நாற்சீரடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்துவருதலே பாட்டாமென்பதும் ஆசிரியர் கொள்கை. இதனாற் பண்டைச்செய்யுள்கள் இம்முறைப்படியே அமைந்திருந்தன என்பது உணரப்படும். பேராசிரியரும் "தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும், நாற்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றெனக் கொள்க" எனக் கூறிச்செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

(6) யாப்பாவது—அவ்வடிதோறும் பொருளபெறச்செய்வதோர் செய்கை என்பர். இது, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுமொழி என்ற எழுவகையாகச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தராட்சிக்குட்பட்ட தமிழ்நாட்டுவழங்கும் செய்யுளமரபாமென்பர் ஆசிரியர் 387 இதனை உணர்த்துஞ்சூத்திரத்தே "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்" என 'மூவர் ஆட்சிக்குள்ளான தமிழ்நாடு' என்று குறிக்கப்படுதலால், ஆசிரியர்காலத்தில் மூன்றுபிரிவாகவே தமிழகம் பகுக்கப்பட்டிருந்த செய்தி விளங்கும். இனி, மேற்குறித்த பாட்டு உரை நூல் முதலிய எழுவகையியல்புகளையும் 478—முதலிய சூத்திரங்களை நோக்கி உணர்க.

(7) மரபு என்பது, காலமும் இடமும்பற்றி வழக்குத்திரிந்தவிடத்தும், திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை என்பர் (388). இம்மரபுகள் செய்யுட்கே உரியவென்பதும், மரபியலிற் கூறப்படுவன பொதுவென்பதும் உணரத்தக்கன.

(8) தூக்கு என்பது, பாவினை வரையறுத்துப்பாடித் துணித்து நிறுப்பதென்பர். அஃதாவது—அகவிக் (அழைத்துக்) கூறும் ஓசையுடையது அகவல் எனவும், செப்பலோசையுடையது வெண்பா எனவும், துள்ளல் கலி, தூங்கல் வஞ்சி யெனவும் துணிவது.

(9) தொடையென்பது ஈருமடியுந் தொடுத்து நிற்பது; இது மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என ஐந்துவகையும், பதின் மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டுவிரியும் உடையது (413).

(10) நோக்கென்பது—மேற்கூறிய மாத்திரைமுதலிய உறுப்புக் களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்வது.

(11) பா—என்பது, சேட்புலத்து இருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்காலை, அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளின்பகுதியறிந்து 'இன்னசெய்யுள்' என்றுணர்தற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை என்பர். இப்பா, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலிப்பா பரிபாடல் மருட்பா என அறுவகையாம். இவை, அறம்பொருளின்பமென்ற மும்முதற்பொருட்கும் பிறவாழ்க்கைவகை கட்கும் உரியவாகும். இவ் வாறுவகைகளுள், பரிபாடலும் மருட்பாவும் ஏனை நான்கனிடமாகப் பிறப்பனவென்றும், அந்நான்கனுள்ளும் ஆசிரிய மும் வெண்பாவும் ஆதிப்பாக்களென்றும் (419), வஞ்சியுங் கலியும் அவ் விரண்டினின்று முறையே கிளைத்தமையால், அவற்றுள் அவை அடங்கு மென்றுங் கூறப்படுகின்றன. பிறவிலக்கணங்களெல்லாம் நூலுள் விரிய பிற் பெருகும்.

(12) அளவியல்—அப்பாவின் வரையறை, இதனுட் பாக்களது பல் வகைப்பட்ட விகற்பங்களும் கூறப்படும்.

(13) திணை—அகத்திணை புறத்திணை யென்பவற்றை அறியச்செய் தல். (14) கைகோள்—அகத்திணை விகற்பங்களை அறியச்செய்தல்; அவ் விகற்பம் களவு கற்பு என்பன (15) கூற்றுவகை—அச்செய்யுள்கேட் டார்க்கு, இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என்பது உணர்த்தல். (16), கேட்போர்—இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இது எனத் தெரித்தல். (17) களன் என்பது முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும், பகற்குறி இரவுக்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். இவ்விடங்களன்றித் தன்மை முன் னிலை படர்க்கையிடங்களாகக்கூறுதலு முண்டு. (18) காலவகை—பெரும் பொழுது சிறுபொழுது முதலாயின. (19) பயன் என்பது சொல்லிய வினையாற் பிறிதொன்றுபயப்பச் செய்தல். (20) மெய்ப்பாடாவது சொற் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாவது. (21) எச்சவகை—சொல்லப் படாதமொழிகளைக் கூற்றானுங் குறிப்பானுந் தெரித்துக்கொள்ளச்செய் தல். (22) முன்னம்—உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் முதலியோர் தத்தம்வகை

யான் ஒப்பச்சொல்வதிற் கிருத்துப்படச்செய்தல். (23) பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டுசெய்வதோர் பொருண்மை. (24) துறைவகை என்பது முதலுங் கருவும் பிறழவந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படும் என்று ஒரு துறைப்படுத்தற்குரிய கருவி செய்யுட்கு உளதாகச் செய்தல் களவும் கற்பும்பற்றிய பாட்டுக்களை மேற்கூறிய இலக்கண முறையால் உரைக்கவேண்டுமென்பது "திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்—இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு—பயனே கோளென் றாங்கப் பத்தே-அகனைந் திணையு முரைத்தலாறே" என்று இறையனார்களவியலும், ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் 13 முதல் 21-வரையுள்ள பகுதிகளைக் கூறுதல் காண்க. இச்சூத்திரத்து ஈற்றில் எஞ்சிநின்ற கோள் என்பது, பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டு நிற்கும் நிலை அஃதாவது விற்பூட்டு விதலைப்பாப்பு கொண்டுகூட்டு பாசிநீக்கு ஒருசிறைநிலை என்னும் ஐந்து நிலையில் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்பதாம். இங்ஙனம் திணைமுதற் கோளீறாகவைத்து அகத்திணைப் பாட்டுக்களை உரைத்தல் பண்டைவழக்காகும். உதாரணமாக—

"முளிதரு மேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணங்கள்
தளிதரு தண்சிலம் பாதகத் தன்று தரணிதன்மேல்
அளிதரு செங்கோ லரிகேசரி யந்தண் கூடலன்ன
ஒளிதரு வாணுத லாளையை யிவ்வா றொழுகுவதே"

இப்பாட்டிற்குத் திணை—குறிஞ்சி; கைகோள்—களவு; கூற்று—தோழி கூற்று; கேட்டான்—தலைமகன்; இடம்—முன்னிலை; காலம்—எதிர்காலம்; எச்சம்—நீ என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு—அச்சம்: இவ்வொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறந்துபடும் நிலைமையள் ஆயினமையின்; பயன்—வரைவு கடாதல்; பொருள்கோள்—'சிலம்பா! இவள் இவ்வாறு கையுக்களவொழுக்கம் ஒழுகுவது தக்கதன்று' என முதலு மிடையுங் கடையுங் கூட்டிப் பொருள்கொண்டமையால் விதலைபாப்பாம்.—இவ்வாறே அகப்பாட்டுக்களை அமைத்துக்கொள்க.* (25) மாட்டு என்பது—அகன்றுபொருள் கிடப்பச்செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச்செய்யினும் இருவகையானும், சென்று பொருள்முடியுமாற்றாற் செய்வது. இது மேற்கூறிய 'கோள்' என்பதன்பாற்படுவதேயாம். (26) வண்ணமென்பது ஒருபாவின்கண் நிகழும் ஓசைவிகற்பம்.

இவ்விருபத்தாறு உறுப்பும் யாப்புக்கு இன்றியமையாத பகுதிகள் எனவும், இனிவரும் எட்டுறுப்பும் அங்ஙனமன்றி ஏற்றபெற்றி வரு

* "அணியு மமிழ்துமென் னாவியு மாயவன்" என்னுந் திருக்கோவையாரிலும் இத்திணைமுதலிய உறுப்புக்களைப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. (5)

மெனவுங் கூறுவர். அவையாவன:—அம்மை அழகு தொன்மை தோல் விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்பன. இவற்றுள்—(1) அம்மை என்பது, சிலவாய மெல்லியசொற்களால், அறம் பொருளின்பம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச்செய்வது; பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களும், இங்ஙனம் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவரச் செய்யப்பட்டமையின், இவ்வம்மைப்பாற்படும் என்பர். அந்நூல்களில், இவ்விலக்கணமும் இலக்கியமும் தாவித்தாவி (இடையிட்டு) வருதலின், அவை 'தாயபனுவல்' எனவும் படும். "உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை—யற்றே தவத்திற் குரு"—(குறள்)—இஃது இலக்கணங் கூறியது; "யானேற்குங் காலை நிலனேற்கும் நோக்கக்காற்றானேற்கி, மெல்ல நடம்" இஃது இலக்கியங்கூறியது. இங்ஙனமே, ஏனை நூல்களினுங் காண்க. (2) அழகென்பது—திரிசொற்பயிலாது சீர்புனைந்து யாக்கப்படுவது; அகநானூறுமுதலிய பண்டைநூல்கள் இப்பகுதியன என்பர் (3) தொன்மை என்பது, உரைவிரவிப் பழைமைபகத்த பொருளாகச் செய்யப்படுவது, பெருந்தேவனாற் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் இப்பகுதியினவாம்.* (4) தோல் என்பது, மெல்லென்ற சொற்களால் விழுமியபொருளைக் கூறுவதும் ஆசிரியப்பாட்டாற் பழைய கதையொன்றன்மேல் தொடுக்கப்படுவதுமாகும் இது சிந்தாமணி முதலியன என்பர். (5) விருந்தென்பது புதிதாகச்செய்யப்படுவது; அந்தாதி கலம்பகமுதலியனவெல்லாம் இவ் விருந்தின்பகுதியாகும் (6) இயைபு என்பது, ஞணநமனயரலவழள என்ற பதினொருபுள்ளியிற்றினுள் ஒன்றை யிறுதியாகவைத்துப் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவும் செய்வது, மணிமேகலை பெருங்கதை முதலியவற்றுள் அமைந்த பாடல்கள் னகரவொற்றீற்றான் முடிந்து இப்பகுதியவாதல் காண்க; "மற்றுவீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஆண்டிலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக்கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்" என்பர் பேராசிரியர். (7) புலன் என்பது ஒருவகை நாடகச்செய்யுள், (8) இழைபு—இஃது ஒருவகை இசைப்பாட்டாம். ஆக எட்டுவனப்பும் முன்றயே கண்டுகொள்க.

இனி, சிறப்புடைய இருபத்தாறும் சிறப்பில்லாத எட்டும் ஆகிய முப்பத்துநான்கு உறுப்புக்களின் இலக்கணங்களும் அவற்றின் வகைவிரிகளும் இச்செய்யுளியலிலேயே விரித்துக்கூறப்படுகின்றன. இவ்வியற்கு எழுதப்பட்டுள்ள பேராசிரியருரை அருமைபெருமை வாய்ந்ததாகும். இவ்வுறுப்புக்களையெல்லாம் அவற்றின் உதாரணங்களுடன் முறையே இங்குக் கூறுமிடத்து மிகப்பெருகும். அன்றியும் அஃது ஒரு தனியாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதாம். ஆதலின், யான் மேலேகூறிப்போந்தவைகொண்டு, இவ்வியலிற் கூறப்படுவன இவை என்பது சுருக்கமாக ஒருவாறு விளங்குதல் கண்டுகொள்க.

* உரைதழுவிவரும் இலக்கியம் வடமொழியில் "சம்பு" என்னப்படும்

VIII. மரபியல்.

இனி, உலகவழக்குக்கும் செய்யுள்வழக்குக்கும் பொதுவாகிய மரபு களைத் தொல்காப்பியனார் ஒன்பதாவதியலிற் கூறுகின்றார். மரபாவது— "எப்பொருளை எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல்" ஆகும். தொல்காப்பியத்தே, சொல்லதிகாரக் கிளவியாக் கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவும் செய்யுளியலுள் மர பென்று ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருள்களின் குணங்களா கிய இளமையும் ஆண்மையும் பொருண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறையும், உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல் லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வழங்கும் உலகியல் மரபும் நூன்மரபும் ஆகிய இவையெல்லாம் இம்மரபியலிற் கூறப்படுவனவாம். அவற்றுள், இளமை ஆண்மை பொருண்மைபற்றி ஆசிரியர் கூறிய மரபுகளை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற் சில இலக்கியப்பேறு வழங்கு வனவேனும், பல, கடைச்சங்கநாளிலே வீழ்ந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது. உதாரணமாக—குழவி என்றபெயர் (மக்கட்கு இக் காலத்து வழங்குவது) குஞ்சரம் ஆ எருமை கடமை மரை குரங்கு முசு ஊகம் முதலிய விலங்குகட்கும் ஆசிரியர்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்த தென்பது 19–22-சூத்திரங்களால் அறியலாம். இவ்வழக்குப்படி, குஞ் சரக்குழவி, ஆக்குழவி, எருமைக்குழவி குரங்குக்குழவி என்றிவ்வாறு வழங்கினவாதல்வேண்டும். இதுபோலவே, அப்பர் மூடு, கடமை என்ற வழக்குகள் யாட்டுக்குரி, பாட்டி என்பது பன்றி நாய் நரிகட் கும் ஆசிரியர்காலத்து வழக்குகளாகத் தெரிகின்றன (47, 64, 66). உரைகாரர், 'இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கியம் முற்காலத்தே வீழ்ந்தன' என்று கூறிச்செல்லுதலால், கடைச்சங்கத்தார்காலத்துக்குமுன்பே இவ்வழக்குகள் அருகினவாதல் வேண்டுமென்க. இக்காலத்தோ எனின், ஆசிரியர் கூறிய மரபுகளிற் பெரும்பாலவும் பழையனவாகவே கழிந்தன; இதற்கு ஓருதாரணம் வருமாறு:—பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்கெல் லாம் சேவற்பெயருரித்து, ஆயின் மயிலுக்குமட்டும் அப்பெயர் ஆகாது— என்னுங் கருத்துப்பட ஆசிரியர் "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவ ணும்—மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" (604) என்றார். கடைச்சங்க

காலத்தே வழங்கிய இம்மரபு "எழுந்து முன்றுறு மஞ்ஞையஞ் சேவன் மே லேறி" என்ற கந்தபுராணக்கூற்றில் (தேவகாண். தெய்வயானை திருமணப்-192) "மஞ்ஞையஞ் சேவல்" எனப் பின்னூலில் மாறிவழங்கியமை காணலாம். இது பற்றிப் போலும் உரைகாரர், "செவ்வேளூர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் (சேவலும்) நேரவும் படும்" என்று அமைத்ததூஉம் என்க. இங்ஙனமே, அளகென்ற பெண்பாற்சொல், கோழி கூகை மயிலூ என்றீ மூன்றற்குமன்றி வழங்கா தென்பது "கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை-சூழுங் காலை அளகென லமையா" "அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே" என்ற சூத்திரங்களால் (611-612) விளங்கும். இவ்வழக்கு "அளகைப் பொறித்தகொடி யிளையோன்" எனப் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற்புராணத்தே (அருச்சனைப். 31) ஆண் கோழிக்கும் வந்து மாறியமை காண்க. இவ்வாறே பின்னூல்களில், காலத்துக்கேற்ப மாறிய தொல்காப்பிய மரபுகள் பலவாமெனக.

இனி, ஆசிரியர் தங்காலத்து அருகிவழங்கிய மரபுகள் சிலவற்றையும் அடியில்வரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

"குரங்கி னேற்றினைக் கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலும்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை என்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலும்
இருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலும்
எருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலும்
முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே"

இதனால், தொல்காப்பியர் காலத்தில், ஆண்குரங்கு—கடுவனெனவும், கூகை—கோட்டான் எனவும், கிளி-தத்தையெனவும், வெருகு—பூசையெனவும், ஆண்குதிரை—சேவலெனவும், பன்றி—ஏனம் எனவும், ஆணெருமை—கண்டி எனவும்—அருகிவழங்கியன என்பது விளங்கும். "முடிய வந்த அவ்வழக் குண்மையிற்-கடிய லாகா கடனறிந்தோர்க்கே" எனக் கூறப்பட்டதினின்று, இம்மரபுகள் ஆசிரியர் காலத்தே அமைக்கப்பட்டு ஆன்றோர் வழக்காயின என்பது புலப்படுகின்றது. இம்மரபுப்பெயர்களுள்ளே, ஆண்குதிரையைச் சேவலென்பதும், ஆணெருமையைக் கண்டி என்ட

னும் ஒழிய, ஒழிந்தனை இக்காலத்தும் வழங்குவனவே. உரைகாரர் இச்சூத்திரவுரையில் எழுதுவன குறிப்பிடற்பாலன:—"கடுவனு மறியு மக்கொடி யோனையே"—ஆண்குரங்கு (கடுவன் எனப்பட்டது). இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னை எனின், மக்கடகும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலும். * * * குதிரையைச் சேவ லென்றல் இக்காலத் தரிதாயிற்று....எருமையேற்றினையும் கண்டி என்ப போலும்: அது காணலாயிற்றில்லை" எனக் (பக்-794) காண்க. இவற் றால், தொல்காப்பியனார்காலத்து, குதிரைச்சேவல் எருமைக்கண்டி என ஆண்பெயர்கள் வழங்கியதோடு, நம காலத்துப் பெருகவழங்கும் பெயர் கள் சில அவர்நாளில் அருகிவழங்கியமையும் அறியப்படும்.

இனி, உயர்திணை நான்குசாதியுமபற்றிய மரபுகள சிலவும் ஆசிரியர் கூறுவர். அந்தணர்க்குரிய கருவிகள—முந்நூல ,குண்டிகை (கரகம), முக்கோல், மணை (ஆஸனம்) என்பன; அரசர்க்குரிய கருவிகள:—படை கொடி குடை முரசு புரவி களிறு தேர் தார் முடி முதலியன. இவற்றுள் அந்தணர்க்குரிய வேளவிக்கருவிகள அரசர்க்குரியவாகவும் வரும். இனிப் பாடாண்டிணையுள, பரிசிலவேண்டுவதும விடுப்பதுமாகிய துறைகளிலே, கொடுக்குந்தலைவனுக்கு வழங்கும காளை இளையோன் நெடுந்தகை செம மல என்ற சொறகள அரசர்க்குச் சாதிவகையாற் சொலலத்தக்கன. அந் தணர்க்காயின், புனைந்துரைவகையானே அவை கூறப்படும. எல்லா வருணத்தாரும் அவரவர் ஊர்பபெயர் கருவிப்பெயர் என்பனவற்றைச் சாதி இயறபெயராவழங்கப்பெறுவர். நானகுசாதியையுஞ் சிறப்பிககு மிடத்து அந்தணரைப் பிரமனோடும, அரசரை மாயனோடும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடும (குபேரன்), வேளாளரை வருணனோடும ஒப்பித் துக் கூறல் மரபாம. இனிப் படைத்தொழிற்கு உரியவர், அந்தணரும் வேளாளருமொழிந்த அரசரும வணிகருமேயாவர். இவருள வைசிய ருடைய சாதித்தொழில, வாணிகவாழ்க்கையும எண்வகைக் கூலமாகிய பயறு உழுந்து முதலியன விளைத்தலுமாகும. இவர்க்குச் சூடும பூவுங் குலப்பூவும் தனியே உண்டு. இனி, வேளாண்மாந்தர் பலவகைத் தொழி லினராயினும, உழுதுண்டொழிலே மிகுதியுமுடையர். அன்றி, வேந் தர் அபிமானித்துக் கொடுக்குமிடத்து இவர்க்குப் படை கண்ணி (முடிப்பூ) களும் உரியன. அரசர் இல்லாவிடத்து, அந்தணரே அவ்வர சியல்பூண்டு நாடாளுதற்கு உரியர்; குறுநிலமன்னர்க்கும மேற்குறித்த

அரசர்க்குரிய பகுதிகள் கொள்ளப்படுமாயினும், இழிந்தோராகிய திணை நிலைமக்களுக்கு இவை கூறப்படா என்பர்; "அன்ன ராயினும் இழிந் தோர்க் கில்லை" எனக் காண்க (626-640).

இனி, அஃறிணைக்குரிய மரபுகளாக இவ்வியலிற் கூறப்பட்டன வற்றுட் சிறந்தன சில வருமாறு—புறத்தில் வயிரமுடைய பனை தெங்கு கமுகு முதலியனவெல்லாம் 'புல்' என்றும், அகத்து வயிரமுடைய இருப்பை புளி ஆச்சா முதலியவை 'மரம்' என்றும் வழங்கப்படும். இவற் றுள், புற்சாதியின் உறுப்புக்கள் தோடு மடல் முதலியன; மரச்சாதியின் உறுப்புக்கள் இலை முறி முதலியன; இவையிரண்டற்கும் பொதுவாக வழங்கும் உறுப்புக்கள் காய் பழ முதலியனவாம் (641-644).

இனி, ஆசிரியர், உலகவழக்குகளும் மரபுநிலைதிரியாமற் கூற வேண்டுமென்றும், அம்மரபு திரியவழங்கப்படுமாயின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிது பிறிதாகுமென்றும், உலக நிகழ்ச்சியெல்லாம் உயர்ந்தோரைப்பற்றியே நிகழ்வனவாதலால், "வழக் கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே" என்றும், பிறவுங் கூறுவர். உலகிய லெல்லாம் மரபிறதிரியாச்சொல்லொடு தழுவிவரல்வேண்டுமெனக் கூறப் படுஞ் சூத்திரத்தே (645) "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம்" என்று ஆசிரியர் கூறுவர். அதனால், இவர் பஞ்ச பூதக்கோட்பாடுடைய வைதிகமதத்தவர் என்பது தேற்றமாம்.* இவ் வாறே "அளபிற கோடல் அந்தணர் மறைத்தே," "மறையோராறே", "அந்தணர் திறத்தும் ஐயர் பாங்கினும்", "தந்தைய ரொப்பர் மக்க ளென்பதனால்" எனத் தம வைதிகசசார்பை எண்ணிறந்த விடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுப் போவர்.

இனி, நன்னூலார் பாயிரத்துக்கூறியதுபோல, ஆசிரியர், நூன்மர புகள் பலவும் இவ்வியலின் இறுதியில் விரித்தோதுவர். அவை நூலி லிலக்கணமும், முதனூல் வழிநூல் என்ற அதன் பகுதியும், தொகுத்தல் வகுத்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் வழிநூற் பிரிவுகளும் பிறவுமாம். [மொழிபெயர்ப்பொன்று வழிநூல்வகையாக ஆசிரியர் கூறுதலால், அவர்காலத்தே வடநூலினின்று தமிழிற் பெயர்க்கப் பட்ட நூல்கள் வழங்கியமை உணரப்படும்]

---

* பௌத்தர் நான்குபூதவகைமேய கொள்வர்.

மேற்கூறியவாறு, சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வழக்குகளை யன்றி, உரைகாரர்கூற்றுக்களால அறியக்கிடப்பனவும் பலவாம். இவ்வியலிலவரும் "மரபுநிலைதிரிதல்" என்ற சூத்திரவுரையில, உரைகாரர் மிறைக் கவி (சித்திரகவி)களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, "இனி, நிறைமொழி மாந்தர், மறைமொழிபோல்வனசில மிறைக்கவி பாடினுருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறுசெய்தல் மரபன்று, எனறற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை—சக்கரம், சுழிகுளம், கோமூத்திரிகை, ஏக பாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று என்றற போல்வன. 'இவை, மந்திரவகையானன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுள்செய்வார்க்கும் அவரை நினைக்கும் மரபின்றென்பது கருத்து; அல்லாதார், இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு, அவற்றுக்கும இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணை என்று வரையறுக்கலாகா: என்னை? ஒற்றை இரட்டை புத்தி வித்தாரம் என்றாற்போல்வன பலவுங் கட்டிக்கொண்டு, அவற்றானே செய்யுள்செய்யினும் கடியலாகாமையின் அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணங் கூறலாகா என்பது" என்று எழுதினர். இதனால், சக்கரம் சுழிகுளம் ஏகபாதமுதலிய சித்திரகவிகள் (மிறைக்கவி) மந்திரவகையால் தேவர்பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவன்றி, மக்கட்குரியனவாக முற்காலத்தார் கருதினாரல்லர் என்பது போதரும். தேவார முதலியவற்றில் ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று முதலிய மிறைக்கவிகள், மேற்கூறியவாறே தேவரைப்பற்றியே அமைந்திருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும், இம்மரபியற் சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் அறியப்படும் மரபுகள் பலவேனும், சிறப்பும் சரித்திரக் குறிப்புமுடையவைகளே ஈண்டெடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஏனையவற்றை ஈண்டு உரைப்பிற் பெரு

முற்றும்.

ஸ்ரீ

பொருட்குறிப்பு.

அகத்திணைமரபுகள்-143
அகத்திணைத்தலைவன்-78
அகத்திணையின்மிகத்திகழும் பகுதி 67
அகத்தியம்-1,2,26,108
அகத்தியனார்-2
அகநானூறு-74,78,139
அகப்பாட்டு-121
அகப்புறத்திணை-96,97
அகப்புறம்-15
அகப்பொருட்குறிப்பாக்கள்-35
அகப்பொருட்டலைமக்கள்-34
அகப்பொருளின் நாடகவழக்கு-7
அகப்பொருளின் உலகவழக்கம்-8-12
அகப்பொருள் வரலாறு 6
அகம்-72
அங்கதம்-136
அசைவகை-12
அசுவத்தாமா-107
அட்டாங்கயோகம்-108
அடில்-இலவரைப்பு-156
அட்டையாடுதல்-105
அடிமைவழக்கம்-34
அடியார்க்குநல்லார்—13, 19, 20, 75, 116
அடையாளப்பூ-120
அதங்கோட்டாசான்-2
அதியமான்-110
அந்தணர்-79
அந்தணர்கருவிகள்-142
அந்தணர்தொழில்-108
அந்தாதி-139
அநுபாவம்-124
அப்பர்-140
அம்பல்-57
அம்மை-139
அமலை (புறத்துறை)-106
அரசர்கருவிகள்-142
அரசர்தொழில்-108
அரிகேசரி (பாண்டியன்) 35
அரியணையின் கொடிகள்-114
அருச்சுன சுபத்திரைகள்-69
அல்லகுறிப்படுதல்-56
அலங்காரநூலார்-124
அலர்-57
அழகு (செய்யுளுறுப்பு) 139
அழிபசி-62
அழுகைவகை-124
அறநூலார்-26
அறவியல்-137
அறத்தொடு நிற்றல் வகை-58, 59
அறிவர்-76,84, 107, 108
அறிவன் தேறம்-108
அறுமுறைவாழ்த்து-114
அறுவகைப்பிரிவு-18
அன்னை (விளி)-12
ஆங்கிலப்போர்-120
ஆசனப்பேதங்கள்-108
ஆசாரம்-15,16
ஆஞ்சி-அச்சம்-110
ஆஞ்சிக்காஞ்சி-110
ஆண்பாற்காஞ்சி-109
ஆத்திப்பூ-120
ஆதித்தன் (பாலைக்கடவுள்) 20
ஆதிப்பாக்கள்-137
ஆதிபூதி (கிருதயுகம்)-71
ஆபஸ்தம்பம்-80
ஆரிடம் (மணம்)-33, 71
ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன்—111
ஆரியர்-9
ஆரியவரசன் பிரகத்தன்-38
ஆரியவரசர்-102
ஆலஞ்சேரி-26
ஆலிவ் (Olive) மரம் 107
ஆற்றுப்படைகள்-118
ஆன்பொருநை-85
ஆனந்தம் (சாக்காடு)-111
ஆசைப்பயனார்-73
இடைத்தலைப்பாடு-40, 46, 48
இடைவானப்பசி-62
இடைச்சங்கத்தார்-77
இந்திரன் (மருதநிலக்கடவுள்)

இந்திரன்திசை-115
இயற்கைப்புணர்ச்சி-40, 44-50
இயன்மொழிவாழ்த்து-117
இயைபு-139
இரண்டாமூழி (திரேதாயுகம்) 71
இரவுக்குறி-55-56
இராசசூயம்-8,9,10,11,15,111
இராகவையங்கார் (ரா)-4,134
இராமபிரான்-69,102
இராமாயணம்-93, 122
இருகாமத்திணையேரி-85
இருடிகள்-70-71
இருதுகாலத்தினளவு-87
இருவருமுள்வழியவன்வரவுணர்தல் -50,51
இலங்கை-102
இலியட் (Illiot)-107
இழைபு-139
இளங்கோவடிகள்-11,110,116
இளம்பூரணவடிகள்--4,18,24,26,33,95,96,101,114,120
இளம்பூரணம்-17
இளிவரல்-123,124
இறந்தவழக்குகள்-75,77,140,141
இறைச்சி-88,89
இறையனாரகளவியல்-4,18,138
ஈழவசாதிப்பெண்கள்-86
உடன்போக்கின் காரணம்-64
உடன்போக்கு-63-65
உண்டி (நாட்டவகை)-53
உணர்தல்-73
உணர்ப்புவயினவாரா வூடல்-84
உயிடத்துவழக்கு-91
உரிப்பொருட்டலைவன்-35
உரிப்பொருள்-22
உரிமையிடம் (இலவரைப்பு)-56
உருத்திரம்-123
உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி-26
உருவுவமம்-129
உரையாசிரியர்-135
உலகியல் வழக்கு-8,12
உலகியன்மரபு-140
உலாச்செய்யுள்-120
உவகைவகை-124
உவமப்போலி-132
உவமேயம்-129
உழிஞை (கொடி)-97,105
உழிஞைத்திணை-92,102-105
உழிஞைமருதத்திற்கேற்றல்-95
உழிஞைவேந்தன்-103
உழுதுண்ணும் வேளாளர்-26
உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்-26
உள்ளப்புணர்ச்சி-16,45
உள்ளுறையுவமம்-129,132
உன்னநிலை-120
உன்னமரம்-120
ஊடல்-73
ஊர்துஞ்சாமை-56
ஊராளிகள்-10
ஊனப்பொதிப்பசுங்குடையார்-102
எச்சவகை-137
எட்டுத்தொகை-137
எண்வகைமெய்ப்பாடு-123
எருமை (புறத்துறை) -106
எருமைமறம்-106
எல்ல, எல்லா, ஏடா, எலுவ —(விளிப்பெயர்)-42
எழுதிணை-36, 92
எற்பாடு-17
என்னை (விளி)-42
ஏணிமயக்கம்-103
ஏதீடு-59
ஏர்க்களம்பாடும்பொருநர்-118
ஏலா (விளி)-42
ஏறுகோடற்கைக்கிளை-16
ஏனாதி-101
வினையுவமம்-129
ஐங்குறுநூறு-61,62,69
ஐந்திணை-14,16-30
ஐந்திணைநிலமக்கள்-70
ஐம்படைபூட்டல்-80
ஐம்பதாநாண்மணநிகழ்தல்-66
ஐயம் (துறை)-44
ஐயனாரிதனார்-96,100,104,106,107,113,114,121
ஐரோப்பியர் பூவைப் போர்க்குக்கொள்ளல்—113
ஐவகைமனையியர்-70
ஒடிஸ்ஸி-107

ஒத்தகாமம்-14
ஒப்பு-43
ஒருசிறைநிலை-138
ஒருதலைக்காமம்-14
ஒவ்வாக்காமம்-14
ஓதற்பிரிவு-25,88
ஓம்படை-64,119
ஓரை-56,79
ஔவையார்-110,116
கட்டில் (சிங்காதனம்)-122
கட்டுவிச்சியின்குறி-60
கட்டுவித்தி-60
கட்டெடுத்தல்-60
கடப்பண்-100
கடல்வலி-91
கடவுள்வாழ்த்து-111
கட்டணமலைநாடு-62
கடைநிலை-117
கூண்டி-141-142
கண்டோர்-77,
கண்ணகி (சிலப்) 102 111, பேகன் [மனைவி-118
கண்படைநிலை-117
கந்தபுராணம்-112,141
கந்தருவம் (மணம்)-33,68
கந்தருவன்-78
கந்தழி-114,116
கபிலர்-1,11,38,60,84
கம்பநாடர்-16,69,90
கம்பராமாயணம்-69,89,90
கரணம்-12,72
கரந்தை-96,98,99
கரந்தைப்பூச்சூடுதல்-99
கரந்தைமறவர்-109
கருப்பொருள்-19-22
கரும்பு எழுதல்-14
கருவிப்பெயர்-142
கலசயோனி-108
கலப்புச்சாதியார்-109
கலம்பகம்-11,139
கலித்தொகை—33,54,61,77,84,85, [115,127
கலிப்பா-35
கலிமரபு-44
கழங்குபார்த்தல்-60
கழனிலைக்கூத்து-120
கழாயக்கூத்து-75
களவழிச்செய்யுள்-122
களவியல் (இறையனாரகப்பொருள்)-2, [35,42,43,50,84,85 [112
களவியலுரை — 3,52,56,86,87,90,
களவியலுரைகாரர்-24,27,48 53,134
களவிற்கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார்-40
களவினைச்சுருக்கவரலாறு-6
களவின்பொருள்-39
கவினை-137
களிறுதருபுணர்ச்சி-59
கற்பருத்திரங்கள்-78
கற்பாவது-67
கற்பியல்-67,68,77,91
கற்பிற்கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார்-73
கற்பினைச்சுருக்கவரலாறு-7
கற்புக்குரியவாயில்கள்-83,84
கன்னியாகலசம்-16
கனகவிசயர்-102
காட்சி (கைக்கிளைவகை)-11,121
காடுவாழ்த்து-113
காஞ்சி-96
காஞ்சித்திணை-93, 109-113
காஞ்சித்துறை-11
காஞ்சிப்பூச்சூடுதல்-113
காஞ்சி, பெருந்திணைக்கேற்றல்-96
காதம்பரி-47,74
காதற்பரத்தையர்-76,81
காந்தருவம்-39,69
காந்தருவவிவாகம்-8,70
காந்தள் (வெறிபாட்டு)-62
காப்பியக்குடி-1
காப்பியாற்றுக்காப்பியனார்-1
காமக்கிழத்தியர்-76,81,85
காமக்கூட்டம்-39
காமத்துப்பால்-38
காமந்தகம்-94
காமப்புணர்ச்சி-46
காமோத்தீபகம்-23
காலக்கோள்-121
காலவகை 137
கார்நாற்பது-90
கார்த்திகைநாள்விளக்கு-117
கார்ப்பருவம்-89 90

காவலாகடுகுதல்-56
காவற்பிரிவு-25,27
காவிரி-101
காவிரிப்புரவு-101
காவிரிப்பூ-101
காவிரி-85
காவிரிப்பூம்பட்டினம்-85
காளிதாசன்-47,69
கிடங்குப்பலி-62
கிளைநிலைப்பொருநர்-118
கிளைப்பொருநர்-122
கிளவி (அகத்துறை)-13
கிளவிக்கோவை-16
கீழ்க்கணக்கு-11
கீழ்க்காரணம்-71
குட்டொட்டாவழக்கு-105
குடைக்கட்டுப்பாணன்-74
குடைநாட்கோள்-103
குறிஞ்சிநிலை-106
குமரகுருபரர்-61
குரவைக்கூத்து-122
குரவைப்பாங்கல்-19
குருகுலவேந்தன்-106
குவலயானந்தம்-124
குழிப்பலி-62
குற்றியலிகரம் புள்ளிபெறல்-135
குற்றுகரம் புள்ளிபெறுதல்-135
குறட்பாயிரம்-115
குறம் (பிரபந்தம்)-61
குறமகள்குறியெயினி 61
குறள்-82,85,110,115,125
குறிஞ்சிக்கலி-9
குறிஞ்சிப்பாட்டு-21,38,60,113
குறுந்தொகை-31,38,74
குறைபுறவுணர்தல்-51
கூடாரம்-56
கூத்தப்பள்ளி (இலவலைப்பு)-56
கூத்தர்-12,75,83,118
கூத்தராற்றுப்படை-118
கூதிர்ப்பாசறை-1[illegible]2
கூற்றுவகை-137
கேட்போர்-137
கோளப்பாட்டு-62
கைக்கிளை-14 16,97
கைக்கிளைப்பகுதி-44,117
கைகோள்-137
கைகோள்வகை-30,39
கையறுநிலை-112
கொச்சிராஜ்யம்-62
கொட்டகாரம் 56
கொட்டைக்கரந்தை-99
கொடி (கிழக்கு)-114
கொடிநிலை-114,115
கொடைநிலைவஞ்சி-102
கொண்டுகூட்டு-108
கொண்டுதலைக்கழிதல்-65
கொத்தானவானை 107
கொல்லிமலை-35
கொல்லேறுகோடல்-15
கொள்ளாரதேஎங்குறித்தகொற்றம்-1
கொற்றவஞ்சி-102
கொற்றவள்ளை-101,102
கொற்றவை (வனதுர்க்கை)-100,1
கொற்றி-100
கோபிநாதராயர்-121
கோபி (மலைச்சாமியார்)-10
கோவலன் 81
கோவைத்தலைவன்-35
கோழிவென்றி-109
கோள் (பொருள்கோள்)-138
சகுந்தலைதுஷ்யந்தர்-17,70
சங்கப்பாப்பு-135
சஞ்சாரிபாவம்-124
சடகோபர்-17
சதுமம் (வெய்யபாக)-75,123
சதாத்தியமை-78
சந்திரசூரியர்-116
சந்திரன்-114
சந்நியாசம்-90
சப்பாணி-119
சபம் (நால்வகை) 139
சமதக்கினி-1
சமநிலை-123
சரஸ்வதிகண்டாபரணம்-131
சவரர்-10
சாகுந்தலம் 13,17,69
சாணரோர்-18
சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரம்-109

சாகித்தியதருப்பணம்-131
சித்திரகவிவகை-144
சிந்தாமணி-15, 40, 52, 83, 86, 106, [139
சிவஞானமுனிவர்-17
சிவப்புரோஜா-120
சிரேயஸ் (வீடு)-19
சிலப்பதிகாரம்—19,75,85,102,111, [116,123
சிலம்புகழிநோன்பு-69
சிறந்தது (வீடு)-91
சிறுபாணாற்றுப்படை-21
சிறுபொழுதாறு-17
சிறைப்புறம்-84
சினேந்திரமாலை-115
சீத்தலைச்சாத்தனார்-112
சீர் 135
சீவகசிந்தாமணி (சிந்தாமணி பார்)
சுக்கிரவம்சம்-1
சுபத்திரை-70
சுவை (அணி)-121,131
சுற்றக்கோட்கடவணங்கல்-19
சூதர்-118
சூர்ப்பணகை-69
சூரபதுமன்-111
சூரமகளிர்-20
செங்கீரை-119
செங்குட்டுவன்-102
செங்கோலப-86
செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை--3, 4, 74, 94, [111,113,121,123,134
செந்திறம்-76
செய்யுட்—செயார்கூற்றியல்-13
செயவினைமரபு-53
செலவு (நாட்டவகை)-53
செல்வர்-86
செவியறிவுறூஉ-117
செவிலி-11
சேட்படை-54
சேடர் (வாயில்)-83
சேயோன் (முருகன்)-19
சேரன்செங்குட்டுவன்-102
சேரிப்பரத்தையர்-76
சேனாவரையர்-4
சேடியர்-86
சோதிநாட்-62
சோநகரம் } 114
சோணிதபுரம் }
சோமனை-78
சோழன்மனைவி-85
ஞகாவெறுறி-109
தகரோயாத்திரை-106,139
தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரர் [30,31,66
தண்டியலங்காரம்-4,131,
தண்டியாசிரியர்-130
தண்பொருநை-85
தமிழ்ச்சப்பிரிவு-136
தாமசபை-122
தலைச்சங்கத்தார்-77,130
தலைமகள்-41
தலைமகன்-41
தலைவற்கு உய்த்து-42
தலைவிக்கு உய்த்து-42
தவம்புரிவார் செயல்கள்-108
தழிஞ்சி (புறத்துறை)-102
தழுச்சுதல் (தழுவுதல்)-102
தழைப்புடை-52
தன்னுறுவேட்கை-15
தாபதநிலை-112
தாபதபக்கம்-108
தாபதர்-107
தாயத்துச்சாமை-56
தாயாஞுல-139
தாயிறந்துபடுநிலை-113
தாரநிலை (புறத்துறை)-106
தாரம் (மனைவிவகை)-70
தானைநிலை-106
திக்கபலி-62
திணை-137
திணைநிலைப்பெயர்-34
திணைநிலைமக்கள்பெயர்-20-21
திமில் (மீன்படகு)-56
திரணதூமாக்கினி-1
திருக்குறள்--57,82,85,110,124,
திருக்கோவை-5, 21,34,48,54,57 [74,75,86,88,102,
திருத்தக்கதேவர்-24,40
திருமங்கைமன்னன்-31,39,60
திருமடல்-31,60

திருமருதந்துறை-85
திருமால்-19,114
திருமுருகாற்றுப்படை-52,62,100
திருவரங்கப்பாணன்-74
திருவள்ளுவர்-38,115
திருவாய்மொழி-39
திருவாய்மொழியீடு-59
திருவிருத்தம்-39
திருவிளையாடல்-141
திவாகரம்-101
தீயவிராசி-79
துடி-100
துடியன்-100
தும்பைத்திணை 92,105-107
தும்பை நெய்தற்சேறுதல்-95
தும்பைப்பூச்சூடல்-93,107
துயிலுணர்த்தல்-75
துயிலெடைமங்கலம்-118
துயிலெழுமங்கலம்-75
துரியோதனன் 106
துறைவகை-137
துஷ்யந்தன்-70
தூக்கு-136
தெய்வப்பாடாண்-114-117
தெய்வப்புணர்ச்சி-46
தெய்வம் (மணம்)-33
தென்பாண்டிநாட்டார்-81
தென்னுட்டார் பூச்சூடல்-93
தேரப்பாகன்-90
தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள்
தேவர்க்குரிய பாடாண்-114 [101
தேவாரம்-141
தொகைநிலை (புறத்துறை)-106, பிரத
[தியாகாரம்-108
தொகைநூல்கள்-114
தொட்டியாகழங்குக்குறி-61
தொடர்நிலைச்செய்யுள்கள்-106
தொடர்க்காஞ்சி-110
தொடையின்வகைவிரிகள்-137
தொய்யிற்கொடி-44
தொல்கபிலர்-2
தொல்காப்பியாகமம்-143
தொல்காப்பியப்பதிப்பு-?
தொல்காப்பியசூத்திரவிருத்தி-17
தொல்காப்பியப்பெருமை-1-2
தொன்மை-139
தோல்-139
தோழி-41
தோழியிறகூட்டம்-40,50-67
தோற்கருவிகள்-103
தோற்றம் (நாட்டவகை)-53
நகை-மெய்ப்பாடு-124
நச்சினார்க்கினியர்-2, 4, 8, 16, 17,
நடுகல்-121 [
நடுங்கநாட்டம்-53
நம்பியகப்பொருள்-30,52,88
நம்பியார் (நாற்கவிராசநம்பி)--26, 2
[34,45,46,76,77,83,
நல்லிசைநிலை (புறத்துறை)-106
நற்றிணை-61
நன்னூல் 101
நன்னூல்விருத்திகாரர்-135
நன்னூலார்-143
நாஞ்சூர்-26
நாஞ்சூர்வேள்-26
நாட்கொள்ளுதல்-103
நாட்டம் (ஆராய்ச்சி)-53
நாட்டுக்கோட்டைவணிகர்-28
நாட்டச்செய்யுள்-139
நாடகசாலையர் (கூத்தர்)-75
நாடகத்தமிழ்-13
நாடகநூலார்-123
நாடகம்-13,75
நாடகவழக்கு-8,12
நாணநாட்டம்-53
நாயதுஞ்சாமை-56
நாயகவாசி-35
நாவூர்-26
நாற்கவிராசநம்பியகப்பொருள்-4, 4
நாற்கவிராசநம்பியார்-15,18,70
நாற்றம் எழுவகை-53
நாற்றம்-நாட்டவகை-53
நாறுகரந்தை-99
நான்குவருணத்தோர்-107
நானிலப்பெயர்க்காரணம்-17
நிமப்ரி-128
நிரைகோடல்-117
நிரைமீட்சி-117

நிலங்களின்பெயர்க்காரணம்-24
நிலங்களும் அவற்றின்ஒழுக்கங்களும்- [21,23
நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியன்-1
நிலவுவெளிப்படுதல்-56
நினைதல் (தியானம்)-108
நீளிதலம்-122
நீர்ப்படை-121
நீராட்டுமங்கலம்-119
நுளையர் சுறவக்கோட்டை வணங்கல்- [19
நுழில்-107
நுழிலாட்டு-107
நூன்மரபு-140
நெடுநல்வாடை-93
நெடுமொழி (புறத்துறை)-101
நெய்தற்கலி-31
நெய்தற்கார்க்கியன்-37
நெய்யணிமயக்கம்-80,81
நெறிகுறி-60,61
நொச்சி-97,104
நொச்சிநியமங்கிழார்-123
நொச்சிப்பூச்சூடுதல்-104
நொச்சிமரம்-104
நோக்கு-137
நோதிறம்-96
நோந்திறக்காமப்பகுதி-96
நோந்திறம்-96
பிருச்சகன்-99
பரதியர்-26
பகவதி-20,100
பகற்குறி யிரவுக்குறிகள்-55-57
பகைமேற்பிரிவு-25
பஞ்சபூதவழக்கு-143
பஞ்சமகிஷியர்-106
பட்டினப்பாலை-19,85
படகர்-32
பண்டசாலை-56
பத்தினி-70
பத்துப்பாட்டு-118
பதிற்றுப்பத்து-93,99,113,120
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு-37,139
பதுமகோமளை-112
பயனுவமம்-129
பயில்வு (நாட்டுவகை)-53
பரஞ்சோதியார்-141
பரணர்-118
பரணிபாடும்பொருநர்-118
பரத்தையர்-76
பரத்தையிற்பிரிவு-85,87
பரதநமசி-93
பரலதானம்-103
பராசரர்-2
பரிபாடல் (பாவகை)—35, நூல் 8 [85,1
பரிமேலழகர்-5,38,82
பல்காப்பியனார்-1,2
பலதாரமணம்-81
பள்ளியம்பலம்-56
பறம்புமலை-11
பறையன்-100
பன்னிரண்டுபுறத்திணை-96
பன்னிருபடலம்-96
பன்னிருபாட்டியல்-33
பனம்பாரனார்-2
பனம்பூமாலை-120
பாங்கற்கூட்டம்-40,48-50
பாங்கன்-41
பாங்கிமதியுடன்பாடு-50-51
பாசி (புறத்துறை)-101
பாசிநீக்கு-138
பாசிமறன்-104
பாஞ்சாலர்-107
பாட்டி (மரபுப்பெயர்)-140
பாட்டுடைத்தலைவன்-35
பாடாண்-113
பாடாண்டிணை-93,113
பாடாண்டிணைக்கைக்கிளைக்கேற்றல்-9
பாடினி-83
பாண்டவர்-94
பாண்கலி-47,74
பாணர்-73,86,118
பாணர்கோல்கொண்டு களம்வாழ்த்த
பாணர்பிரிவார்-73
பாணர்மீன்பிடித்தல்-75
பாணவேலன்-62
பாணன்-83,100
பாணாற்றுப்படைகள்-118
பாதீடு (புறத்துறை)-99
பார்க்கவகுலம்-1

பார்ப்பனப்பக்கம்-108
பார்ப்பனி-76
பார்ப்பார்-76,79,114
பார்ப்பான்-40-41,77,83
பாரசவர்-75
பாரதம்-70
பாரதவேலன்-62
பாரதிவிருத்தி-75
பாரியை (மனைவிவகை)-70
பாலைக்கௌதமனார்-37
பாலைநிலை-112
பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ-37
பாலையியல்பு-17
பாலையொழுக்கமாகியப்பிரிவு-25
பாவகை-137
பாவின்இலக்கணம்-137
பிங்கலந்தை-97
பிசி-136
பிடவூர்-26
பிரதாபருத்திரீயம்-83
பிரமசரியம்-78
பிரமம்-33
பிரஜாவதி (மனைவிவகை)-70
பிராசாபத்தியம்-33
பிராயச்சித்தம்-79
பிராயோபவேசம்-32
பிரிவச்சம்-46
பிரிவின்வகை-25
பிரிவு-73,88-91
பிரிவுவகை-26,88
பிருகுமுனிவர்-1
பிள்ளைப்பருவக்கூற்றுக்கள்-119
பிள்ளையாட்டு-120
பின்முறைவதுவையர்-81
பீஷ்மர்-9
புகழேந்தியார்-85
புகுமுகம்புரிதல்-125
புண்டரீகமுனி-47
புதல்வன்முகங்காண்டல்-80
புதுமை (புறத்துறை)-104
புலவி-73
புலவிநுணுக்கவுணர்வுகள்-81-88
புலன் (செய்யுளுறுப்பு)-139
புலனெறிவழக்கம்-8,12,13
புள்ளுவன்-74
புள்ளெழுப்புதல்-56
புறத்திணைநன்னாகனார்-123
புறத்திணைவகை-92,96
புறநானூறு—11,32,52,85,98, 10
[104,105,107,110,118,1
புறநிலைவாழ்த்து-117
புறப்பாட்டு-73,102,110
புறப்புறத்திணை-96
புறப்பொருள்வெண்பாமாலை-4,96
புறமாவது-92
புனலொலிப்படுதல்-56
புனற்றுபுணர்ச்சி-59
பு...--
பூத்தருபுணர்ச்சி-59
பூப்புணர்த்துமுறை-86
பூவைநிலை-120
பூழ்வெண்டுறி-109
பெண்பாற்காஞ்சி-109
பெண்பாற்பிள்ளை-16
பெண்பான்மடல்-33
பெயரிடுதல் (நாமகரணம்)-80
பெரியதிருமடல்-33
பெரியாழ்வார்-10
பெரியவாச்சான்பிள்ளை-32
பெருங்கதை-139
பெருங்காஞ்சி-109
பெருங்கோப்பெண்டு-111
பெருஞ்சிக்கல்-26
பெருஞ்சோற்றுநிலை-101
பெருந்திணை-14,30-34,53,97
பெருந்தேவனார்பாரதம்-106,139
பெரும்படை-121
பெரும்பொழுதுகள்-17
பெருமங்கலம்-118
பெருமிதம்-123,124
பெருவஞ்சி-102
பேகன்-84,118
பேய்க்காஞ்சி-110
பேராசிரியர்—4,5,17,26,34,4(
[53,57,83,88,132,134, 136,
பேராண்மை (புறத்துறை)-101
பைசாசம்-15
பொதுவியல் (நாடகப்பகுதி)-12

பொய்கையார்-122
பொருநர்-118
பொருநராற்றுப்படை-118
பொருள்வயிற்பிரிவு-28
பொருளதிகாரம்-5
பொற்றாமரைப்பூக்கட்டல்-74
பொறிநுதல்வியர்த்தல்-45
பொறை (தாரணை)-108
பொன்னணிதல்-63
போதாயனம்-78
போர்த்துறை—98,100,101,105,107
போர்க்களம்பாடும்பொருநர்-108 [113
போலியுத்தம்-10
பௌத்தர்-143
மக்கட்பகுதிப்பாடாண்டுறை— 118-
மட்பாற்காஞ்சி-9,11,111 [119
மகண்மறுத்தல் (புறத்துறை)-11
மகரம் புள்ளிபெறல்-135
மடல்-ஒருபிரபந்தம்-30
மடல்பாடியமாதங்கீரன்-37
மடன்மா-32
மடலவிலக்கு-54-55
மடலேறுதல்-30-33,54
மண்டைப்பாணர்-73
மண்ணவேலன்-62
மண்ணுமங்கலம்-104
மணிமேகலை-80,81,112,139
மதங்கசாதிப்பெண்-71
மதுரைக்காஞ்சி-24,80
மதுரைப்புதுச்சங்கம்-1
மயிலைநாதருரை-101
மாபாவது-140
மருட்கை-123,124
மருட்பா-137
மருதனிளநாகனார்-37
மலிதல்-73
மலிவு-77-81
மலைநாட்டுவிவாகமுறை-10
மலையாளநாட்டார்-77,100,120
மலையாளநாட்டுவழக்கு-52
மலையாளநாடு-74,86
மற்போர்-106
மறக்காஞ்சி-110
மறம் (கலம்பகவுறுப்பு)-11
மறைப்பு (நாடகவகை)-53
மறைவெளிப்பாடு-66
மனோகாஞ்சி-110
மனு-9,29,67,87,109,122
மனுநாசவேதை-17
மஹாமஹோபாத்தியாய-ஸ்ரீ-ஐயரவர்கள்—
மாகதர்-118 [36,99
மாட்டு (செய்யுளுறுப்பு)-138
மாத்திரை-134
மாதங்கா-74
மாதவி-81
மாமூலர்-76,109
மாயோன்-19
மாராயநகுடி-101
மாராயம் (ஒருவகை)-101
மாராயவஞ்சி-102
மிறைக்கவி-144
மீன்பிடிபாணன்-71
மீனாட்சியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்-61
முகநோதல்-142
முகநோக்கணர்-61
முகமோற்பகவர்-61
முதலூழி (கிருதயுகம்)-71
முதற்பிரிவு ஓதல்-88
முதற்பொருள்-17-18
முதுகாஞ்சி (புறத்துறை)-109
முதுகுடி-11
முதுபாலை-112
முதுமொழி-136
முதுவர்-10
முநாலை-142
முருகக்கடவுள்-19,114
முல்லை (இயல்பாயவருமவெற்றி)-107
முல்லைக்கலி-16
முல்லைக்குறிஞ்சிகள் திரிந்தநிலம்-17
முல்லைப்பாட்டு-21
முல்லைவிலை (பரிசம்)-63
முன்னம்-137
முன்னிலைப்புறமொழி-84
முன்னுறவுணர்தல்-51,52,53
முன்னுறப்புணர்ச்சி-46
மூதானந்தம்-111,112
மெய்தொட்டுப்பயிறல்-47
மெய்ப்பாட்டியல்-45,52

மெய்ப்பாடுகள்-45,137
மெய்யுவமம்-129
மெய்யுறுபுணர்ச்சி-45
மேலோர்காரணம்-71
மேற்சேறல்-117
மொழிபெயர்ப்பு-143
யவனர்-107
யாத்திரை (யுத்தச்செலவு)-102
யாப்பதிகாரம்-134
யாப்பருங்கலவிருத்தி-97,135
யார்க்கிஸ்டுகள் (Yorkists-120)
யாழ்ப்பாணர்-73
யானைநிலை-106
யோகாங்கமெட்டு-108
யோகிகள்-76
வஞ்சி-96,117
வஞ்சித்திணை-92,100-102
வஞ்சிப்பூச்சூடல்-100
வஞ்சி முல்லைக்கேற்றல்-95
வஞ்சிவேந்தர்-100
வஞ்சினக்காஞ்சி-110
வடக்கிருத்தல்-32
வடநூல்கள்-148
வடநூல்வழக்கு-69,87,123
வடநூலார்-103,129,131
வணிகர் அறுதொழில்-108
வண்டோச்சிமருங்கணைதல்-47
வண்ணம்-138
வண்ணத்தி-83
வதுவைக்கலியாணம்-69,72
வருணசாங்கரியம்-109
வருணன்-19
வரைதல்வகை-66
வரைபாய்தல்-30,54
வரைவிடைவைத்துப்பிரிதல்-66,67
வரைவின்மகளிர்-82
வரைவுகடாதல்-57
வல்லம்-26
வழிநிலைக்காட்சி-45
வழிநூல்வகை-143
வள்ளி 44,114,116
வள்ளிக்கூத்து-120
வன்றொடர்-45,47,57,8[illegible],89,91,105,116
வன்னி (உரிப்பாட்டு)-101
வளிநிலை (பிராணாயாமம்)-108
வற்சலம்-123
வனப்புறை-46
வாகைத்திணை-92,107-109
வாகைப்பூப்புனைதல்-107
வாகை பாலைக்கு ஏற்றல்-95
வாகையிருவகை-107
வாகைவேலன்-62
வாணமங்கலம்-104,119
வாணாசுரன்-114
வாணாட்கோள்-103
வாய்மொழி-136
வாயில்கள்-83,86
வாயுறைவாழ்த்து-117
வால்மீகிமுனிவர்-16,93,94,122
வாலாமை (தீட்டு)-81
வான்மீகருந் தென்னுமும்-94
வானப்பிரத்தம்-90
விசயன் (ஆரியவரசன்)-102
விதலையாப்பு-138
விந்தமலை-94
விபாவம்-124
வியாசபாரதம்-9,70,74
விராடநகரம்-94
விரிச்சி-99
விருச்சிகன்-99
விருத்தபாராசரர்-2
விருந்து-139
விலக்கியற்கூத்து-75
விழுப்புண்-110
விளக்குநிலை-117
விற்பூட்டு-138
விறல்-மெய்ப்பாடு-75
விறலியர்-12,75-76,83,118
வினையுவமம்-129
வினைவலபாங்கினோர்-76
வீடணன்-102
வீரக்கல்-121
வீரசோழியம்-4
வீரசோழியவுரைகாரர்-123
வீரத்தாய்மார்-111,113
வீரபத்தினிகள்-111
வீராபிடேகம்-104
வெட்சி-92,96,117

வெட்சிக்குறிஞ்சிக்கேற்றல்-95
வெட்சித்திணை-97-100
வெட்சிப்பாடாணை-113
வெட்சிப்புறத்துமை-105
வெட்சிப்பூச்சூடல்-93-98
வெட்சிமறவர்-100
வெட்சிமுதலிய பூக்கள்-97
வெண்பாமாலை-96,97,99,107,108
வெண்பாமாலையுரைகாரர்-119
வெள்ளணி-118,119, பிறந்தநாள்
[லொப்பணை-86
வெள்ளணிநாள்-119
வெள்ளணி மங்கலம்-86
வெள்ளூர்க்காப்பியனார்-1
வெள்ளைக்கொடி-119
வெள்ளைரோஜா-120
வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்-37,123
வெறியாட்டு 58,62,114,120
வேதியல் (நாடகப்பகுதி)-12
வேத்திற்கணம்-71
வேதம்-68,78,80,91
வேதமுடிபு-20,43
வேதாளிகர்-118
வேந்தற்குற்றுழி (பிரிவு)-88
வேந்தன் (இந்திரன்)-19
வேம்பு-120
வேய் (புறத்துறை)-99
வேலன்-58,61-63
வேலன் தன்னல-61
வேலனவெறியாட்டு 60,120
வேலனைத்தழுவக்குறி-61
வேள்-பாரி-11
வேள்விநிலை-117
வேளாளர்-71,75
வேளாளர்தொழில்-108,142
வேளிர்வரலாறு-27
வேற்படை-122
வேனிற்பாசறை-122
வையை 85
ஜாயை (மனைவிவகை)-70
ராக்ஷஸவிவாகம்-9
ரோமர்-107
லங்காஸ்டிரியனர் (Lancastrians)-[20
ஸதாலீபாகம்-79
ஹோமர் (Homer)-107
க்ஷாத்ரம்-9
Castes and Tribes in S India-[63,75 80
Lancelot and Elaine-25
Thurston's Ethnographic Notes in S. India-10,32
Tennyson-26

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
1	23	பழமையான	பழைமையான
5	26	அகவொழுககம,	அகவொழுக்கம,
8	3	இதனை	இஃது
12	26	"நாடகவழககினு	இஃது "நாடகவழக்கினு
14	6	பொருளியலிற,	பொருளியலிற
15	7	(62)	(சூ 62)
,,	11	கனிதகோ	கனிதகோ
,,	31	புறததெனை	புறத்தெனை
18	17	வருயாறு	வருமா
27	31	முதலிய	எனவும
,,	32	மககள	மககளும
52	15	செயயுாகளில	செயயுளில
54	29	என்று, கூறித	என்று கூறி,
56	5	கடடகாரம	கூடகாரம
58	26	என்பதும (அறன்-கறபு),	என்பதும, (அறன-கறபு
63	33	Casts	Castes
64	4	தலைவாது	தலைவனது
93	3	குறிபபு	குறிப்பு
,,	14	மகன	மகன'
97	28	உழிஞை	'உழிஞை
,,	31	காண்க	காண்க"
105	32	ஓரினமென்றும்	ஓரினமென்று
114	5	வாழ்த்துதல்	,, வாழ்த்துதல் [இஃது அறுமுறைவாழ்த்தெனப்படும்
,,	6-7	[இஃது 'அறுமுறைவாழ்த்து' எனப்படும்]—என்பதை எடுத்துவிடுக.	
116	19	ஆசிரியரால்-என்பதை— எடுத்துவிடுக.	
117	[illegible]	என்	எம்
14[illegible]	32	பூதவகையை	பூதவகையே